

STAR CRAFT™

#2

СЯНКАТА НА КСЕЛ'НАГА

ГАБРИЕЛ МЕСТА

ГАБРИЕЛ МЕСТА СЯНКАТА НА КСЕЛ'НАГА

Превод: Нора Начева

chitanka.info

Габриел Места е псевдоним на съпрузите Кевин Андерсън и Ребека Места. Съвместно те са написали над двайсет книги, а всеки от тях има зад гърба си и десетки самостоятелни заглавия. Работили са в много фантастични вселени, включително „Междузвездни войни“, „Досиетата Х“, „Стар Трек“, „Дюн“ и други.

Повече информация за създателите на тази книга можете да намерите на техните интернет страници www.wordfire.com и www.dunenovels.com.

В далечното бъдеще, на 60000 светлинни години от Земята, нестабилната Конфедерация на хората е въввлечена в битка срещу загадъчните Протоси и безмилостния рояк на Зергите. Всеки от видовете се бори, за да осигури собственото си оцеляване сред звездите в една война, която ще отвори нова велика глава в историята на човечеството... или ще предвещае неговия насилствен и кървав край.

Бекар Ро е суров и затънтен свят в периферията на Земния Доминион, където шепата колонисти води ежедневна борба за оцеляване. Планетата е същинска пустош — една от многото пращинки сред огромната мрачна шир на космоса. Но след като една стихийна буря изравя неразгадаем чуждоземен артефакт, Бекар Ро се превръща в най-ценния трофей в звездния сектор — точка, където се сблъскват интересите на Зергите, Протосите и Хората. Могъщи сили се съсредоточават, готови да предявят своите претенции към изгубените тайни на най-великата раса, съществувала някога във Вселената...

Сянката на Ксел'Нага — книга втора от епичната поредица за космически битки развиваща се във вселената на една от най-популярните компютърни игри за всички времена.

Посвещаваме тази книга на Скот Моеста, в знак на благодарност за компетентните му съвети относно вселената на StarCraft (не бихме могли да се справим без теб). Всички онези дълги, тежки часове, прекарани в игра, най-накрая се отплатиха!

И на неговата съпруга, Тина Моеста, за разбирането, че понякога човек просто трябва да отиде да срита нечий чуждоземен задник.

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА

От името на нашия екип, искам да изкажа благодарност на момчетата и момичетата от форума на списание „Gamers Workshop“, които ни оказаха неоценима помощ при подготовката на това издание. Те бяха изключително толерантни и не ни се смееха (много), когато предлагаме наивни или просто глупави преводи на термините, които на места изпъстрят страниците на книгата. Искам специално да спомена Roland и Surfer, които допринесоха много за пояснителните бележки под линия, несъмнено черпейки от богатия си опит като играчи на StarCraft.

Също така, не мога да подмина и приноса на shadowdance.hit.bg, от чийто чудесен превод на историята на играта почерпихме немалко идеи за имената на единиците и сградите. Не можахме да се споразумеем само за името на расата на Пътешествениците.

Благодарим ви, приятели.

Специални благодарности на Крис Метцен и Бил Роупър от Blizzard за безценния им принос; Роб Симпсън и Марко Палмиери от Pocket Books за подкрепата им и за настояването ние да изпълним този проект; Кевин Джей Андерсън и Ребека Моеста, без които Габриел Места нямаше да съществува; Мат Байлър от Trident Media Group за подкрепата му за проекта; Дебра Рей от AnderZone за това, че ни ободряваше; Кетрин Сайдор, Дайан Е. Джоунс и Сара П. Джоунс от

WordFire за това, че се погрижиха нещата да вървят гладко; и Джонатан Коуан, Киърнън Малецки, Ник Джейкъбс, Грегор Михрен и Уес Кронк за това, че бяха наши „водачи“ в пътуването ни из StarCraft и за техния неспирен ентузиазъм относно играта.

— Сър! Протоски кораби! — извика лейтенант Скот и показа на тактическия екран чуждоземната флота, спотаена над Бекар Ро.

— Подгответе оръдията Ямато за стрелба! — заповяда генерал Дюк. — Време е да сритаме няколко чуждоземни задника!

В този миг над хоризонта се показа отвратителен рояк от насекомоподобни извънземни. Командирът ги беше виждал и преди:

— Зергите! По дяволите, съюзили са се с Протосите!

Носачите започнаха да изстрелват вълни от прехващачи. Те се насочиха право към връхлитащите зерги. След секунда двете сили се сблъскаха. Бойното поле се превърна в хаос от енергийни лъчи и експлодиращи корпуси.

— Не мисля, че това е особено здрав съюз, сър.

— Ще бъда много щастлив, ако се избият взаимно — изръмжа генералът. — Мразя ги всичките.

Малките роботизирани прехващачи бяха като рояк жилеци насекоми, сеещ смърт сред масивните повелители. Като видяха многобройните си загуби, зергите вкараха в боя ято скорджове. Безразсъдни и непоколебими, те се насочваха право към големите кораби и експлодираха, отнасяйки ги със себе си.

Дюк наблюдаваше бойните действия и мислено аплодираше унищожаването на всеки кораб.

— Внимание, ескадра Алфа! — прокълтя гласът му. — Заемете позиции! Ще атакуваме, докато са заети да се бият помежду си!

ГЛАВА 1

Плътното одеяло на мрака се спусна над Фрий Хейвън^[1] и суровите заселници се втурнаха към домовете си, за да се скрият от бурята. Нощта настъпваше бързо на планетата Бекар Ро, където вятърът винаги виеше, а звездите се виждаха рядко.

Катранени облаци се трупаха над хоризонта, хванати в капана на острите планински зъбери, които обграждаха обширната долина в сърцето на борещата се за оцеляване земеделска колония. Мощни гръмотевици раздираха небето отвъд хребета като неточно прицелен артилерийски огън. Всеки гръм беше толкова силен, че можеше да бъде регистриран от няколкото сеизмографа, инсталирани в близките райони. Статичното електричество в атмосферата предизвикваше разряди с невероятна сила. Понякога самият им грохот беше достатъчен, за да предизвика разрушения.

Когато преди четирийсет години първите заселници бяха избягали от деспотизма на Конфедерацията на хората, някой ги беше заблудил, че тази планета може да се превърне в рай. Три поколения по-късно, упоритите колонисти все още отказваха да се разделят с тази илюзия.

Октавия Брен седеше на седалката до брат си Ларс и гледаше напред през издрасканото стъкло, докато гигантският робокомбайн се плъзгаше обратно към града. Тракането на веригите и ревът на двигателя почти успяваха да заглушат тътена на гръмотевиците. Почти.

Ярките като лазери стрели на светкавиците се спускаха от облаци и обгаряха въздуха като сияйни копия — разкривени пики от разреждащо се електричество, които оставяха след себе си земя, обезобразена от стъкловидни белези. Проблясъците в небето напомняха на Октавия за изображенията на боен крайцер, стрелящ с тежкото си оръдие Ямато, които беше виждала в библиотеката.

— Защо, в името на галактиката, на прадедите ни въобще им е минала мисълта да се заселят тук? — запита риторично тя. Нови

светкавици прогориха кратери в околността.

— Заради пейзажа, разбира се — пошегува се Ларс.

Градушката, която ги засипваше, поне пречистваше въздуха от вечните песъчинки и прахоляк. Едновременно с това, обаче, тя унищожаваше посевите от тритикейлска пшеница и салатен мъх, които и без това едва оцеляваха върху каменистата почва. Точно за такива спешни случаи заселниците от Фрий Хейвън трупаха запаси, с които да се изхранват, ако реколтата бъде унищожена. Доста отдавна не им се беше налагало да молят други светове за помощ.

Все някак щяха да оцелеят. Винаги досега бяха успявали.

Ларс наблюдаваше приближаващата буря с искри на вълнение в очите. Въпреки че бе с една година по-голям от сестра си, всеки път, когато дръзка усмивка грейнеше на неговото лице, той изглеждаше като безразсъден тийнейджър.

— Смятам, че ще успеем да избегнем най-лошото.

— Винаги надценяваш нашите възможности, Ларс. — Макар само на седемнайсет години, Октавия бе известна с благоразумието и твърдостта си. — И тогава винаги се налага да ти спасявам задника.

Изглежда Ларс наистина притежаваше неизчерпаем запас от енергия и ентузиазъм.

Малко след смъртта на техните родители Ларс беше предложил налудничавата идея да увеличат земята, която обработват и да добавят към собствеността си няколко автоматизирани мини за минерали. Октавия безуспешно беше опитала да го разубеди:

— Нека бъдем практични, Ларс. Дори сега фермата е толкова голяма, че сме напълно заети с нея. Ако я разширим, няма да ни остава време за нищо друго, освен за работа. Няма да можем да създадем свои семейства.

Половината от неомъжените момичета в града вече бяха изявили желание да сключат брак с Ларс — Син Маккарти дори го беше направила цели три пъти — но винаги досега той бе отказвал с хиляди извинения. В този суров свят заселниците навършваха пълнолетие на петнайсет години. Много от тях се женеха и създаваха деца още преди да навършат осемнайсет. Догодина Октавия щеше да бъде изправена пред същия проблем, а изборът във Фрий Хейвън бе ограничен.

— Хайде, Октавия! Допълнителното усилие си заслужава! След като се установим, ще разполагаме с достатъчно време, за да може всеки от нас да създаде свое семейство — бе настоял Ларс, отмятайки назад своята дълга, пясъчно руса коса. Когато той се усмихваше по своя особен начин, Октавия не беше в състояние да спори с него. — Сестричке, всичко това ще стане реалност много преди да сме имали време да го осъзнаем и тогава ще ми благодариш.

Той беше сигурен, че ще успеят да отгледат добра реколта по склоновете на Бек Форти — планината, която бележеше края на техните земи и ги отделяше от съседната долина. И така, братът и сестрата бяха използвали робокомбайна, за да изорат равна нива в трудната за обработка земя и да засеят там нови площи. Освен това бяха изградили миньорски станции за автоматизиран добив на минерали по скалистите склонове на планинското подножие, дванайсет километра по-нататък.

Всичко това се беше случило преди почти две години.

Сега вятърът блъскаше странично по-широкия метален корпус на робокомбайна, разтърсвайки люковете на прозорците. Ларс компенсира поривите с натиск върху кормилния лост и започна да ускорява. Брат ѝ не изглеждаше ни най-малко уморен след продължителния ден, преминал в усилен труд.

Октавия се вкопчи в седалката, докато голямата машина, изпълняваща много и различни функции, преминаваше през една канавка, за да продължи по-широка, отъпкана пътека сред посевите, насочвайки се към далечните светлини на града.

Блестящите светкавици прогаряха небето и запечатваха цветни петна върху ретината на младата жена. Въпреки че Ларс едва ли виждаше по-добре от нея, той въобще не намали скоростта. И двамата искаха да се приберат у дома час по-скоро.

— Внимавай с големите камъни по пътя! — извика Октавия, когато проницателните ѝ зелени очи забелязаха опасността, прикривана от пелената на дъжда, стичащ се по прозорците на внушителното им, приличащо на трактор превозно средство. Ларс не обърна никакво внимание на нейното предупреждение и мина през камънаците, раздробявайки ги с веригите на робокомбайна.

— О, не подценявай възможностите на машината.

Октавия възмутено изсумтя:

— Да, но ако веригите се скъсат или се стопи някой хидравличен цилиндър, аз съм тази, която трябва да ги поправа!

Многофункционалният робокомбайн, най-важната и необходима машина от оборудването, притежавано от всеки колонист, можеше да се използва като булдозер, трактор или комбайн — да оре, да разбива по-големите камъни в почвата, да сее и да събира реколтата. Някои от големите машини разполагаха с допълнителни приспособления за разбиване на скали, на други бяха монтирани огнехвъргачки. Освен това, като превозни средства робокомбайните бяха много подходящи и за прекосяване на къси разстояния в пресечена местност.

Корпусът на робокомбайна — някога блестящ и вишнево червен — сега бе потъмнял, издраскан и осеян с вдлъбнатини. Но двигателят мъркаше гладко като приспивна песен, а това бе единственото, от което се интересуваше Октавия.

Тя провери показанията за времето и атмосферното налягане на скенера в кабината, но уредите сякаш бяха полудели:

— Както изглежда, бурята довечера ще бъде ужасна.

— Бурите винаги са кошмарни. В крайна сметка това е Бекар Ро. Какво друго можеш да очакваш?

Октавия сви рамене:

— Предполагам, че за мама и татко този свят е бил достатъчно добър.

Преди, когато бяха живи.

Ларс и тя бяха единствените оцелели от техния род. Това не бе чак толкова необичайно — всяко семейство заселници бе загубило роднини и приятели. Облагородяването на нова планета, която не желаше да съдейства, беше опасно и мъчно отплащащо се начинание, което можеше да завърши трагично във всеки един момент.

Тук обаче хората все още преследваха мечтите си.

Изнурените колонисти, избягали от здравите окопи на правителството на Конфедерацията, се бяха отправили към обетованата земя на Бекар Ро преди около четирийсет години. Целта

им бе да поставят ново начало, далеч от размириците и вечните граждански войни, водени на вътрешните светове на Конфедерацията.

Първите заселници не бяха искали нищо друго, освен мир и свобода. Изпълнени с идеали, те бяха започнали живота си в своя нов дом, изграждайки града Фрий Хейвън. Ресурсите в него бяха на разположение на всички колонисти, а плодородната земя наоколо беше разпределена поравно между хората, способни да я обработват. Но с времето идеализмът бе избледнял — заселниците полагаха непосилен труд и непрекъснато се изправяха пред все нови и нови трудности на една планета, която не оправдаваше техните очаквания.

Но нито един колонист не предложи да се върнат обратно в пределите на Конфедерацията.

Докато робокомбайнът приближаваше Фрий Хейвън, светлините на града блещукаха като топъл, гостоприемнен рай. В далечината Октавия можеше да долови воя на сирената, разположена до старата оръдейна кула на градския площад. Звукът сигнализираше за приближаващата буря и колонистите бързаха да потърсят подслон. Всички останали — или поне онези, които бяха достатъчно благоразумни — вече се бяха барикадирали в домовете си, направени от сглобяеми елементи, за да се защитят от бурята.

Двамата Брен минаха край опустошени от града къщи и поля, пресякоха пресъхнали напоителни канали и достигнаха до периметъра на Фрий Хейвън, който имаше формата на осмоъгълник. Ниска ограда обгръщаше селището, но портите към централните улици никога не се затваряха.

Мощна гръмотевица прокънтя толкова близо, че робокомбайнът се разтресе, а Ларс стисна зъби и продължи да кара. Октавия си спомни детството, когато седеше на коленете на баща си и се смееше на гръмотевиците, докато семейството ѝ, събрано в техния дом, се чувстваше в безопасност...

Суровият живот на планетата бързо бе състарил родителите на техния баща и те бяха запомнени като първите, погребани в гробището, разраснало се отвъд осмоъгълния периметър на Фрий Хейвън. По-късно, скоро след като Октавия беше навършила петнайсет години, споровата чума беше поразила колонията, отнемайки живота на мнозина от заселниците.

Всичко бе започнало съвсем невинно: неукрепналите още посеви от мутирала тритикейлска пшеница се бяха заразили с плесен и на някои от зрънцата се бяха появили малки черни петънца. Храната беше оскъдна и затова майката на Октавия беше отделила плесенясалата пшеница за себе си и своя съпруг, а здравите зърна беше използвала, за да омеси хляб за децата. Постната вечеря беше като всяка друга — почти безвкусна, стипчива, но достатъчно хранителна, за да поддържа живота и силите им.

Октавия беше запазила ярък спомен от онази последна вечер. Страдаше от пристъп на главоболие и я измъчваше необяснимо мрачно предчувствие. Майка ѝ я изпрати да си легне рано, а тя цяла нощ сънува смразяващи кошмари.

На сутринта, когато Октавия се събуди, къщата беше необичайно тиха. Тя откри родителите си мъртви в тяхното легло. Под мокрите, усукани от предсмъртната агония чаршафи, телата им се бяха превърнали в тресяща се, слuzеста маса от гъбести мицели и разпръскващи се спори, които образуваха нова плесен и бързо разяждаха всяка плът.

Ларс и Октавия никога повече не се върнаха в онази къща. Тя бе изгорена до основи, заедно със заразените ниви и домовете на още седемнайсет семейства, също поразени от ужасяващата болест.

Въпреки че това беше почти непоносимо нещастие за колонията, споровата чума сплоти оцелелите още повече. С пламенно хвалебствено слово, посветено на всички жертви на смъртоносната болест, новият кмет Джейкъб Николай някак успя отново да съживи духа на независимост и да вдъхне на хората кураж да останат тук. Вече бяха преживели толкова много, бяха оцелели след безброй трудности и биха могли да намерят сили, за да преодолеят и този удар на съдбата.

Октавия и Ларс се преместиха в едно празно сглобяемо жилище в покрайнините на Фрий Хейвън и изградиха живота си наново. Крояха планове, разширяваха дейността си, следяха автоматизираните си мини и наблюдаваха показанията на сеизмографите. Внимаваха за следи от тектонични движения, които биха могли да окажат влияние на тяхната работа или на града. Двамата отиваха на нивите всеки ден и се трудеха рамо до рамо много след здрачаване. Работеха усърдно, защото бяха поставили всичко на карта... И оцеляха.

Изтреця нова мощна гръмотевица и откъсна Октавия от тези мисли. Тежката им машина вече беше стигнала до стените на града. Бързо преминаха през отворената порта и тъкмо заобикаляха градския площад на път за дома си, когато бурята най-сетне ги връхлетя с пълна сила. Заля ги наклонена стена от дъжд и градушка, през която робокомбайнът с мъка си проправяше път, преминавайки край светлините над залостените врати на къщите с метални стени. Домът на брата и сестрата приличаше на всички останали постройки, но въпреки заслепяващия порой, Ларс го откри сякаш по инстинкт.

Той завъртя огромното превозно средство и спря на равната, застлана с чакъл площадка пред къщата. Угаси двигателя и бордовата електроника, а през това време Октавия нахлузи на главата си своята каска и се приготви да изскочи от кабината и да хукне към вратата. Изминаването дори само на три метра в тази буря бе тежко изпитание.

Тъй като знаеше, че брат ѝ винаги забравя да следи запасите от гориво, тя ги провери преди уредите на робокомбайна да изгаснат напълно.

— Ще трябва да заредим още газ Веспен от рафинерията.

Ларс сграбчи дръжката на вратата, приведе се и също се приготви да излезе под шибачката градушка.

— Утре, утре... Точно сега Растин най-вероятно се крие в колибата си и проклина вятъра. Онзи стар чудак харесва бурите не повече от мен.

Младежът натисна вратата, за да я отвори, и изскочи секунди преди мощен порив на вятъра да я затръшне обратно в рамката. Октавия излезе от другата страна, скочи на стъпалото над веригата и оттам — на земята.

Докато тичаха с все сила към къщата, градушката ги удряше като картечни откоси. Ларс отключи входната врата и двамата нахълтаха с трясък вътре — мокри до кости и обрулени от вятъра. Поне се бяха спасили от бурята.

Мощна гръмотевица отново раздра небето.

Ларс разкопча якето си. Октавия свали каската и я захвърли в ъгъла, след това включи осветлението, за да провери стария сеизмограф, който бяха монтирали в дома си.

Много малко от останалите колонисти все още си правеха труда да следят атмосферните условия и подземната активност на планетата. Ларс обаче бе счел за нужно да инсталира сеизмографи и навън, близо до автоматизираните им миньорски станции, разположени в подножието на планината Бек Форти. Разбира се, Октавия беше човека, който бе монтирал и поправяше старата наблюдателна апаратура.

Но за нещастие Ларс се бе оказал прав. Напоследък трусовете бяха зачестили и предизвикваха ударни вълни, които тръгваха от дълбините на планинската верига, разположена от другата страна в съседната долина.

„Точно това, от което се нуждаем — още нещо, за което да се тревожим“ — помисли си Октавия кисело докато загрижено разглеждаше диаграмата.

Ларс се присъедини към нея, за да хвърли поглед на лентата хартия, излизаща от сеизмографа. Дългата крива линия изглеждаше като нарисувана от пристрастен към алкохола старец. Забелязваха се няколко малки отклонения, най-вероятно резултат от ехото на гръмотевиците, но не бяха регистрирали значителни сеизмични явления.

— Ха, това е интересно. Не се ли радваш, че тази вечер не е имало земетресение?

И точно в този момент, дори преди той да довършил изречението си, Октавия изпита абсолютната увереност, че земетресение ще има, при това съвсем скоро. Може би това беше още едно от тревожните й предчувствия или просто осъзнаване и примирение с факта, че винаги е възможно нещата се влошат още повече.

Тъкмо когато Ларс й отправяше поредната си наперена усмивка, земята потрепери, сякаш неспокойната кора на Бекар Ро сънуваше кошмари. Отначало Октавия се надяваше, че това е поредната гръмотевица, но трусовете продължиха да се усилват подът под краката им започна да се клати, а целият им сглобяем дом се затресе.

Ларс напрегна яките си мускули, за да запази равновесие по време на земните гърчове. И двамата видяха как сеизмографът полудя:

— Показанията излязоха извън скалата!

— А епицентърът му дори не е тук! — удивено отбеляза Октавия. — Той е на петнайсет километра, отвъд хребета. Страхотно,

не е далече от мястото, където поставихме цялото си автоматизирано минно оборудване.

Сеизмографът излезе от строя. Сензорите му се бяха претоварили, а земетресението все така люлееше земята. Сякаш измина цяла вечност, преди трусовете да започнат да отслабват постепенно.

— Изглежда утре ще имаш доста работа, докато успееш да ремонтираш всичко, Октавия.

— Винаги има нещо, което трябва да поправам — въздъхна тя.

Навън бурята бе в разгара си. Братът и сестрата седнаха един до друг мълчаливи и изтощени. Просто изчакваха бедствието да отmine.

— Искаш ли да поиграем на карти? — попита той.

В този момент всички светлини в жилището им внезапно угаснаха. Двамата останаха да седят в катранената чернота на мрака, разкъсвана само от случайните проблясъци на светкавиците.

— Не и тази вечер — отвърна тя.

---

[1] Free Haven — волно убежище — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Кралицата на остриетата.

Някога името ѝ беше Сара Кериган... Някога, когато беше човек. Някога, когато беше *слаба*.

Тя се отпусна назад в своето кресло, заслонено от пулсиращите органични стени на младия зергски кошер. Водени от нейните мислени заповеди, из сенките наоколо се движеха чудовищни същества, служещи на една велика кауза.

С помощта на невероятните си умствени способности и контрола, който упражняваше върху ужасяващите и разрушителни създания, трансформираната Сара Кериган беше изградила нов кошер върху руините на планетата Чар — все още тлеещ мрачен свят, изпепелен от силно лъчение от космоса. Дълго време това място бе играло ролята на бойно поле. Само най-издържливите бяха успели да оживеят тук.

Жестоката раса на Зергите умееше да се приспособява и да оцелява, а Сара Кериган беше направила същото, когато я бяха принудили да стане една от тях. Кралицата на остриетата бе отгледана като войн — призрак, беше надарена с големи псионични умения и умееше да извършва телепатичен шпионаж. Преди Сврѣхразумѣт^[1] на Зергите да я залови, тя бе работила първо като таен агент на Конфедерацията, а после беше станала дясната ръка на бунтовника Арктур Менгск.

Но след това беше претърпяла известна трансформация.

Бяха закалили кожата ѝ с клетки, изградени от брониран полимер, и сега тя лъщеше с мазен сребристорозелен отблясък. Тъмни петна, които приличаха на сенки или синини от удар, ограждаха блестящите ѝ кехлибарени очи. Прическата на Сара се бе превърнала в подобие на косите на горгона — представляваше множество настръхнали кичури и всеки от тях беше низ от сегменти, наподобяващи острите крака на отровен паяк. Всички те се извиваха в някакъв зловещ танц, в унисон с различните планове, които

непрестанно се стрелкаха из ума ѝ. Лицето ѝ все още притежаваше онази деликатна красота, която би разколебала избраното за жертва човешко същество достатъчно дълго, за да даде на Сара възможност да нанесе своя удар.

Понякога, когато Кериган зърваше своето отражение, тя си припомняше какво е да бъдеш човек, да бъдеш прелестен по човешки и да обичаш. Някога тя дори бе влюбена в един мъж. Неговото име беше Джим Рейнър и той споделяше чувствата ѝ.

Но това бяха човешки емоции.

Сега Кериган се опитваше да не си спомня за Рейнър. Всъщност, тя изобщо не би страдала от угризения на съвестта да убие широкоплещестия мъж с моржови мустаци. Не съжаляваше за онова, което ѝ бяха сторили зергите, защото новата ѝ мисия бе много по-важна от всичко, което беше правила в миналото.

Кериган бе нещо много повече от поредния обикновен зерг.

Всъщност, повечето от обитателите на кошерите също бяха асимилирани и мутирали същества от други завладени раси. Черпейки от огромната си колекция от гени за най-различни физически качества Зергите можеха да еволюират по начин, който им позволяваше да живеят практически навсякъде. Техните рояци се чувстваха у дома си както на суровата, брулена от вечни ветрове планета Чар, така и на плодородния и красив свят Мар Сара.

Расата им беше наистина изключителна.

Рояците помитаха цели светове из галактиката, като поглъщаха и асимилираха всяко нещо, до което се докоснеха. Поради своята природа, те можеха да понесат съкрушителни, катастрофални загуби и въпреки това да продължат да нападат и унищожават всичко, изпречило се на пътя им.

Но по време на неотдавнашната война срещу Протосите и Конфедерацията на хората, всемогъщият Сврърхразум беше унищожен. Това събитие без малко не бе погубило цялата раса.

Отначало, с нахлуването на Зергите в човешките колонии на двата периферни свята Чау Сара и Мар Сара, победата им бе изглеждала повече от сигурна. Докато останалата част от Конфедерацията пренебрегваше опасността, числеността на расата им се умножаваше. Тогаваша обаче една военна флотилия на Протосите — раса, която Човечеството не беше срещало дотогава — заличи всичко

от лицето на Чау Сара. Неочакваната им атака прекрати масовото нахлуване на зергите на двата свята, но също така причини и смъртта на милиони невинни човешки същества. Конфедерацията незабавно отвърна на тази непровокирана агресия. Командирът на протосите нямаше достатъчно кураж да разруши и другия свят, Мар Сара. Така рояците там имаха възможност да продължат необуздано да асимилират всичко живо.

В края на войната зергите унищожиха дори Тарсонис — столицата на Конфедерацията на хората. Тогава Сара Кериган, войн — призрак и ненадминат таен агент, беше предадена от собствените си бойни другари и трансформирана от Зергите. Свръхразумът разпозна невероятните ѝ телепатични способности и реши да я използва за нещо много по-добро...

В този момент, обаче, на почти завзетата родна планета на Протосите, наречена Айур, един протос-камикадзе унищожил Свръхразума. Голямата експлозия превърнала войника в герой и оставила Зергите без водач.

И така, най-неочаквано, Сара Кериган се превърнала в Кралицата на остриетата, опитваща се да събере останките и да възстанови расата на Зергите.

Сега контролът върху жестокия, разрошващ се вид бе в нейните хищни ръце. Тя бе изправена пред огромното предизвикателство да превърне планетата Чар в нов център на съвършената раса на Зергите.

Скоро рояците щяха да бъдат възкресени.

Под нейното ръководство няколко оцелели търтея^[2] се бяха видоизменили в люпилни^[3]. Слугите на Кериган бяха открили и доставили достатъчно минерали и ресурси, за да могат люпилните да се превърнат в по-сложно устроените леговища... а после и в завършени кошери. С помощта на многобройните новоизлюпени ларви, Сара бе изградила пълзящите колонии^[4], екстракторите^[5] и развъдниците^[6]. Не след дълго органичният килим на пълзящото вещество щеше да се разпростре по цялата обгорена повърхност на планетата. Веществата в него щяха да осигурят енергия и храна на новата колония.

Това бе всичко, от което Кериган имаше нужда, за да възстанови ранената, но все още непобедима раса на Зергите.

Сега Кралицата на остриетата седеше, обгърната от светлина. Мозъкът ѝ беше изпълнен с подробности от докладите на дузината оцелели повелители^[7] — огромните умове, които ръководеха отделните рояци при изпълнение на техните мисии. Сара не се отпускате нито за миг и никога не спеше. Имаше твърде много работа за вършене, твърде много планове за съставяне и обмисляне... и твърде много хора, на които да отмъсти.

Тя изпъна дългите пръсти на ръцете си и разгъна остриите си като рапира нокти, които можеха да изкормят всеки противник — от бунтовника Арктур Менгск, който я беше предал, до генерал Едмънд Дюк, чиято некадърност бе довела до нейното залавяне и трансформиране.

Кериган погледна надолу към своите нокти, представяйки си как разпаря гърлото на твърдоглавия генерал точно под увисналата му брадичка и как вижда горещата кръв да изтича от неговото тяло.

Без да искат, Едмънд Дюк и Арктур Менгск ѝ бяха направили услуга. Те бяха допринесли за превръщането ѝ в Кралицата на остриетата. Сега тя бе достигнала до пълната мощ и ярост, потенциално заложи в нея. Как би могла да им се сърди за това?

Въпреки всичко, тя изпитваше желание да ги убие.

В кошера около нея се движеха зерглинги, големи колкото кучето, което бе имала като малко момиченце. Съществата бяха с формата на гущер, имаха твърди хитинови черупки и дълги зъби и нокти. Те бяха малки бързи машини за убиване, които се спускаха като пирани към вражеската армия и разкъсваха войниците ѝ на парчета.

Кериган ги смяташе за красиви, точно както една майка би считала за прекрасни всичките си рожби. Тя се пресегна и погали блестящата зеленикава черупка на най-близкия зерглинг. В отговор звярът простърга с нокти по нейната почти неуязвима кожа, а после леко я захапа с, дългите си зъби — ласка, с която изразяваше своята привързаност.

Ужасяващи хидралиски патрулираха по периметъра на колонията. Те бяха едни от най-страховитите зерги. Летящи, ракообразни пазители^[8] се рееха в небето, готови да изплюят киселина, която да унищожи всяка заплаха, забелязана на повърхността.

Роякът беше в безопасност.

Кериган ни най-малко не беше разтревожена, още по-малко уплашена, но със сигурност бе предпазлива. Обикаляше нервно наоколо, въпреки че, ако пожелаеше, би могла да вижда всичко през очите на своите подчинени.

Загърбвайки последните останки от човешки чувства и болката от емоционалната рана, причинена ѝ от предателството на Менгск, Сара се отдаде на кроежи, подтиквана от непреодолимия стремеж, който пораждаха новите ѝ гени — да завоюва все повече нови светове.

В отдавна забравеното минало мистериозните и древни Ксел'Нага бяха създали расата на Зергите, чиято съвършена генна същност беше непреклонна. Кериган се усмихна при мисълта за възхитителната ирония на съдбата — Зергите бяха толкова перфектни, че накрая се бяха обърнали срещу собствените си создатели. Бяха нападнали и асимилирали самите Ксел'Нага.

Сега, когато властта над рояците бе в ръцете на Сара, тя си обеща да ги издигне до апогея, който съдбата им беше отредила.

Все пак, когато се отпусна в своето кресло, дълбоко във вътрешността на кошера, загледана как слугите ѝ вършат своята работа, събирайки ресурси и подготвяйки се за война, Кралицата на остриетата усети една съвсем мъничка частица човешко състрадание да се надига в дъното на душата ѝ.

Съжаляваше всеки, който би дръзнал да се изправи на нейния път.

---

[1] Overmind — същество, което въплъщава колективното съзнание на зергите и контролира техните рояци — Б.р. ↑

[2] Drone — работна единица на Зергите; задачата и е да събира материали и да изгражда постройки; може да еволюира в различни сгради — Бел. Roland. ↑

[3] Hatchery — главната сграда на Зергите, в която се събират ресурсите; еквивалент на командната станция при хората; може да еволюира в леговище и кошер — Бел. Surfer. ↑

[4] Creep Colony — сграда на Зергите, която произвежда пълзящото вещество (крееп) — Бел. Surfer. ↑

[5] Extractor — сграда на Зергите, която извлича газ Веспен от гейзерите; газът е необходим за създаване на по-сложните единици в играта — Бел. Roland. ↑

[6] Spawning Pool — сграда на Зергите, необходима за развъждането на зерглинги — Бел. Roland. ↑

[7] Overlord ↑

[8] Guardian ↑

ГЛАВА 3

Следващата сутрин на Бекар Ро беше ясна и тиха, сякаш планетата им се подиграваше с капризите на своето време. Зората бе очарователна и напомняше на Октавия за фотографиите в семейния албум, които изследователският екип беше дал на нейните баба и дядо, за да ги примами на планетата заедно с първата група отчаяни заселници.

Може би в крайна сметка не всичко е било лъжа...

Протяжно скърцане проряза въздуха, когато Ларс отвори уплътнената врата на тяхното жилище. Тънка струйка дъждовна вода се стече по рамката и се изсипа върху влажната земя.

Високо в небето неясният силует на ястреб се носеше плавно, в търсене на изплували тела на удавени гущери.

Октавия преджапа засъхващата кал и отиде при робокомбайна. Разтърси късите си кафяви къдрици и се захвана да преглежда корпуса. Набитото ѝ око веднага забеляза множеството нови вдлъбнатини в метала, оставени от снощната градушка. Ламарината изглеждаше набраздена като кората на лимон. Разбира се, никой на Бекар Ро не обръщаше внимание на лъскавата боя на превозните средства, стига те да могат да изпълняват своето предназначение.

Младата жена с облекчение забеляза, че бурята не беше повредила машината по-сериозно.

По градските улици наоколо рошавите колонисти се пробуждаха и излизаха от своите домове. Тепърва им предстоеше да определят размера на понесените щети. Тук това се беше превърнало в почти ежедневен ритуал.

Пред една от близките къщи Абдел и Шайна Брадшоу вече се препираха, смаяни от размера на ремонтите, които им предстояха. От другата страна на улицата Киърнън и Кирстен Уорнър поздравиха с „Добро утро“ Син Маккарти, която, въпреки снощното бедствие, подтичваше към къщата на кмета в центъра на града с оптимистична усмивка на луничавото си лице. Добродушната Син имаше навика да

предлага помощта си навсякъде, където имаше или нямаше нужда. Лошото бе, че младата червенокоса жена често забравяше да свърши онова, което беше обещала.

На всяка самоуважаваща се планета имаше ясно изразен сезон на бурите, но на Бекар Ро времето често се влошаваше рязко и непредсказуемо. Заселниците водеха непрестанна битка, за да успеят да отстранят всички щети, нанесени от капризите на природата. Отново и отново засаждаха нивите, с мъка отвоювани от каменистия терен, като редуваха посеви от камшичест ечемик, тритикейлска пшеница и салатен мъх, надявайки се да получат реколта, по-голяма от претърпените загуби. Винаги се стремяха вече да са направили две крачки напред, преди да им се наложи да се върнат една назад.

Сред жертвите на споровата чума бяха и четирима от най-добрите учени на планетата. Уил, съпругът на Син Маккарти, второ поколение инженер-химик, беше един от тях. През първите няколко десетилетия от съществуването на колонията учените бяха използвали ресурсите и околната среда, създавайки биологични модификации на растения и животни, в опит да увеличат шансовете на хората за оцеляване. За кратко Фрий Хейвън се беше развивал стабилно, а обработваемата земя се беше увеличавала, макар и бавно.

След смъртта на най-образованите хора, останалите живи заселници бяха твърде заети просто да оцеляват, без да имат време да усвояват нови знания. Колонистите изпълняваха задълженията на фермери, механици и миньори. Дните им бяха изпълнени с неотложни задачи, които не позволяваха да се занимават с научни изследвания и усвояваш на нови терени. По всеобщо съгласие, изразено гласно от кмета Николай, научноизследователските занимания бяха лукс, към който колонистите евентуално можеха да се завърнат някога в неуточненото бъдеще.

— Някакви сериозни повреди? — запита Ларс сестра си, след като тя приключи с огледа на големия робокомбайн.

Октавия почука по-покритата с вдлъбнатини и изподрана ламарина:

— Само няколко повърхностни драскотини.

— Е, те придават чар на машината.

Ларс отвори вратата на кабината и водата от разтопената градушка се стече по плоските метални звена на веригите.

— Трябва да отидем до Бек Форти и да проверим сеизмографите и миньорските станции. Това земетресение ги е разлюляло доста сериозно.

Октавия се усмихна, защото познаваше брат си добре:

— И тъй като така или иначе ще сме там, ще искаш да видиш дали трусовете не са изкарали нещо на повърхността.

Той ѝ отправи познатата усмивка:

— Това е просто част от работата. Земетресението беше доста силно. Освен това знаеш, че никой от останалите заселници няма да си направи труда да провери.

Старите метеорологични станции и сеизмографи, които учените бяха монтирали по периметъра на долината преди десетилетия, продължаваха да събират данни и от време на време Ларс изтегляше информацията, от която не се интересуваше никой друг. Напоследък повечето заселници прекарваха живота си в безопасната си култивирана долина, отглеждаха достатъчно храна, за да оцелеят, добиваха достатъчно минерали, за да поправят и поддържат съоръженията си, но никога не се опитваха да разширят познанията си за планетата.

В миналото бе имало хора, които се бяха опитали да изградят селища отвъд главната долина. Някои се бяха преместили далеч от Фрий Хейвън в търсене на по-плодородна обработваема земя. Но една след друга всички тези отдалечени ферми бяха поразени от болести, чума или природни бедствия. Малкото оцелели се бяха завърнали победени в колониалния град.

Октавия се изкатери в кабината, докато Ларс запалваше двигателя. Тя затръшна вратата точно когато дебелите вериги шумно заскърцаха и понесоха робокомбайна напред.

Някои от техните съседи също подкарваха собствените си превозни средства, очевидно отивайки да огледат пораженията, които градушката беше нанесла на техните ниви. За разлика от тях, Ларс пое по-дългия път, водещ към подножието на планината. Младежът притежаваше истински изследователски дух — винаги се стремеше да открива нови минерални находища, гейзери газ Веспен и плодородна земя. Това го правеше щастлив. За разлика от него, сестра му се надяваше някой ден да успее да изпълни мечтата на техните родители

и наистина да превърне Бекар Ро в място, където хората да живеят безгрижно.

Докато голямото превозно средство прекосяваше долината, тя видя, че бурята бе повалила много от крехките посеви на земята. Градушката беше смачкала високите пшеничени стъбла върху калната почва, а все още неузрелите плодове на овошките бяха набити и очукани. Тук-там светкавиците бяха подпалили и изгорили насажденията.

Неколцина упорити фермери вече бяха излезли и се опитваха да съберат всичко, което можеше да бъде спасено. Ганди и Либърти Райън се потяха под ранното слънце и работеха усилено, издигайки защитни куполи над разсадите. Помагаха им техните три деца и осиновеният им син Брут Дженсън. Ганди помахва вяло на преминаващия робокомбайн — явно тежкият полски труд бе уморил задружното семейство. Останалите кимнаха бегло и продължиха да работят.

Няколко километра по-нататък пътят се стесни и заприлича на тясна пътека сред фермите, бегло отбелязана върху картата на навигационния екран. Наближавайки границата на заселената територия, Ларс зави към група близки постройки и спря пред тях. Остави двигателя на робокомбайна да работи, показа се от кабината и извика по посоката на една колиба:

— Хей, Растин! Излез от тая съборетина и ела да ни напълниш резервоарите. Хайде, къде си? Да не си се надрусал с газ Веспен?

Длъгнестият стар миньор се появи иззад свистящите, тресящи се инсталации на рафинерията, изградена върху група химически гейзери. Олд Блу, неговото голямо куче, също изпълзя от леговището си под верандата на ръждясалата къща.

Зъбите на песа се оголиха, небесносинята му козина настръхна и той изръмжа. Въпреки това Октавия слезе от робокомбайна и плесна с ръце:

— Не можеш да ме уплашиш, озъбен помияр такъв!

С щастлив лай Олд Блу заподскача към нея, размахал рунтавата си опашка. Октавия започна да го чеше зад ушите, като безуспешно се опитваше да задържи калните му лапи далече от дрехите си.

Ларс и Растин си размениха обичайната за случая доза от обиди и оплаквания, без които старият чешит не можеше да върши своята работа. Разбира се, това не му попречи чевръсто да презареди

робокомбайна. Октавия често се чудеше дали особнякът не работи толкова ефективно само защото няма търпение да се отърве от досадните си посетители, за да може отново да се отдаде на своето уединение.

Един от малкото оцелели първи заселници, Растин бе живял независимо и усамотено на Бекар Ро в продължение на четирийсет години. Като млад беше мечтал да се измъкне далеч от Конфедерацията и да заживее сам на някой отдалечен празен свят. Малкото общество на тази планета бе най-доброто, което бе успял да постигне.

Старият миньор живееше в барака, изградена от стари резервни части и кърпена десетки пъти с парчета ламарина. Той бе издигнал своята рафинерия над група от четири гейзера Веспен, единият от които вече беше изчерпан. Останалите три даваха достатъчно гориво, за да задоволят скромните нужди на колонията.

След като напълни резервоарите им, старият миньор отпрати двамата Брен със сърдито махване, което по-скоро приличаше на жест на отвращение. Октавия потупа още веднъж голямата глава на Олд Блу, преди да се качи обратно по калните вериги на робокомбайна. Кучето забеляза космат гризач да се стрелва между натрошените скали и се понесе тромаво след него.

Растин се върна обратно към човъркането на своите съоръжения, мърморейки сърдито, защото още един от гейзерите беше пресъхнал след земетресението. Старецът ритна помпената станция, но дори тази изпитана ремонтна процедура не събуди гейзера.

Оставяйки назад рафинерията, Ларс и Октавия се заизкачваха нагоре по стръмното подножие към граничния хребет. Теренът ставаше все по-труден. Тяхната част от Бек Форти се простираше далеч отвъд територията, където фермерите бяха оградили земи, подходящи за посеви. На Бекар Ро правата върху ресурсите и минералите бяха на разположение на всеки, който имаше времето или амбицията да увеличава своите обработваеми площи. Братът и сестрата бяха заявили претенциите си върху един хълмист участък в допълнение към земята, която родителите и прародителите им бяха обработвали.

С напредването на деня времето се затопляше, а слънцето се издигаше бавно в небето, разпръсвайки сенките. Робокомбайнът се

катереше с мъка по-стръмния хребет, следвайки пътеки, по които само те бяха карали.

— Миньорските ни станции са извън строя — обади се Ларс с равен глас и спря машината. — Това е всичко, което мога да кажа.

Октавия се смая при вида на автоматизираните им инсталации — те стояха наклонени на една страна върху подпорите си и очевидно не можеха да функционират.

— Захващай се за работа, Октавия, ти си специалистът.

Тя слезе от превозното средство с въздишка и приклепна, за да прецени колко усилия ще бъдат необходими за ремонта на миньорските станции. Разгледа внимателно контролното табло на преработвателната кула и се изненада от големия брой червени предупредителни лампички, които мигаха едновременно.

Когато машините работеха нормално, роботите-скаути бродеха по скалистите склонове, вземаха проби от минералите и отбелязваха подходящи находища, където по-късно започваха работа преработвателните кули. Така миньорската дейност можеше да протича без прекъсване до изчерпването на съответната рудна жила, а през това време механизираниите скаути продължаваха търсенето на нови залежи.

Ларс остави сестра си да работи:

— Отивам до върха на хребета да погледна онези сеизмографи. Може пък да успея да ги поправам сам.

Октавия сподави скептичното си изсумтяване:

— Ама разбира се. Чувствай се тук като у дома си.

Брат ѝ се заизкачва по склона, като подскочаше от една на друга канара. Накрая стигна до билото и остана там, загледан към съседната долина отвъд хребета. Улисана, сестра му не забеляза колко време бе стоял той мълчаливо, преди да я извика:

— Октавия! Ела бързо!

Тя погледна нагоре, затръшна сервизната вратичка на миньорската кула и се изправи:

— Какво има?

Вместо да отговори, Ларс се покатери към едно още по-високо място сред скалите, откъдето имаше по-добър изглед, и подсвирна тихо:

— Е, това вече е интересно!

Октавия започна бързо да се катери към него, като подсъзнателно обмисляше как отново да подкара изпотрошените машини на миньорската станция. Работата щеше да е доста продължителна, а ето че сега си губеше времето с някакви глупости. Знаеше, че брат ѝ лесно се разсейва.

От билото се откриваше добър изглед към съседната долина. Октавия веднага забеляза промените, предизвикани от земетресението предишната вечер. Голям брой нови гейзери Веспен бълваха газове в атмосферата и образуваха облаци сребристогобяла мъгла. Те можеха да осигурят на колонията достатъчно гориво за следващите няколко десетилетия.

Но не това беше привлякло вниманието на брат ѝ.

— Какво мислиш, че е онова там? — посочи той нетърпеливо към скалистия хребет отвъд оформената като купа долина на десетина километра от тях.

Там се издигаше характерният силует на висок конусовиден връх. Е, поне до вчера бе бил конусовиден.

Ужасната буря и мощните трусове бяха предизвикали огромна лавина. Беше се свлякъл целият склон от едната страна на планината. Камъните се бяха срутили, разкривайки нещо много странно вътре в планината. Не приличаше на естествено образувание.

И блестеше.

Двамата се върнаха тичешком при робокомбайна. Голямото превозно средство тръгна с дрънчене по неравния терен, прекосявайки планинското било, после продължи надолу по стръмната, виеща се пътека към съседната долина. Ларс караше по-неразумно отвсякога, но този път Октавия не се оплака. Жаждата за нови открития беше обзела и нея.

Машината профуча край свистящите гейзери и облаците парещи очите газове, като оставяше дълбоки бразди по мекото корито на долината. Малки животинки, каквито Октавия не беше виждала никога досега, се разбягваха от пътя им.

Робокомбайнът спря рязко в основата на лавината, където се беше стоварил целият планински склон. През прашното предно стъкло Октавия се загледа в огромната конструкция пред тях. Двамата с Ларс

се бяха вторачили като индианец в пишеща машина — очаровани и объркани. Нямаха ни най-малка представа какво може да е това.

След малко се окопитиха и изскочиха едновременно от кабината, за да разгледат по-подробно артефакта.

Някога заровено дълбоко в планината, сега удивителното творение блестеше на слънчевата светлина. По формата си наподобяваше огромен, пулсиращ пчелен кошер. Спираловидните му стени и дъгообразни повърхности бяха осяани с неравности и надупчени от вентилационни отвори и проходи. Като че ли съоръжението беше изградено без всякакъв смислен план или определено предназначение, което Октавия би могла да проумее.

Нещото обаче определено имаше извънземен произход. Вероятно органичен.

— Това означава ли, че не сме сами на планетата? — запита се тя.

ГЛАВА 4

Изоставения свят не притежаваше име, което някой да помни. Планетата беше толкова незначителна, че не бе отбелязана дори на най-подробните звездни карти.

Ксерана, женски индивид от расата на Протосите и учен — изследовател, застана върху прашните, разрушени от времето останки на това, което някога бе било преден пост на Ксел'Нага.

Вероятно тя беше първото живо същество, стъпило тук, след като древните предшественици бяха потънали в историята и легендите. Тази мисъл ѝ се стори удивителна и тя внезапно изпита остро разочарование — никога нямаше да може да сподели откритието си с останалата част от своята раса.

Нейните широки, топчести стъпала хрущяха по дребните камъчета и чакъла. Нямаше никакво съмнение, че преди много векове тук бе имало величествен град.

Мирисът на прах и древни мистерии бе ясно доловим в неподвижния въздух.

Както и всички останали тъмни тамплиери^[1], Ксерана бе низвергната от обществото на Протосите, прогонена от любимия си роден свят Айур.

Когато кастата на Съдиите^[2] бе заповядала всички членове на расата им да се присъединят към Кала — телепатичния съюз, който ги обединяваше в едно общо съзнание — тъмните тамплиери бяха отказали да се подчинят. Бяха се превърнаха в изгнаници, защото се страхуваха, че Кала ще отнеме индивидуалността им и ще я претопи във всеобщия ум.

Въпреки че неумолимите съдии ги бяха прокудили и дори сега продължаваха да ги преследват, заточениците не мислеха злото на протосите. Митичните Ксел'Нага бяха създали всички тях. Последователите на Кала имаха различия с тъмните тамплиери по

съществени въпроси, но Ксерана и другарите ѝ все още считаха Първородните за свои братя и сестри.

И тъй като се стремяха да се усъвършенстват по начини, които останалите протоси отказваха да приемат, тъмните тамплиери бяха открили нови, неподозирани източници на информация. Самата Ксерана бе изкопала от земята много артефакти, останали от Ксел'Нага и беше разгадала доста от тайните на Празнотата. Другите протоси не разполагаха с данни за тези открития и може би никога нямаше да научат за тях, ако не престанеха да ненавиждат своите прокудени събратя...

Сред тихата, обитавана от древни духове пустош, под оранжевото небе на тази странна планета, Ксерана продължи да върви през раздробените руини. Дори сред тъмните тамплиери тя бе самотница, учен — чудак. Беше обсебена от идеята да открие някаква информация за древната раса, създава Протосите, а по-късно и ужасяващите Зерги.

За нейно съжаление, руините на този изоставен свят бяха съсипани от ерозията, която бе изличил; почти всички следи от древната цивилизация.

Ксерана не се поддаваше на обезсърчение и продължаваше да търси.

За миг погледна нагоре към сивата пелена, пълзяща по оранжевото небе, и се зачуди дали не се задава буря. Улисана в своята работа, тя така и не забеляза как облаците бавно се разпръснаха и хоризонтът отново се изчисти.

Със спускането на здрача Ксерана си позволи ми; почивка. Въображението ѝ бе обсебено от древните обитатели на тази земя. Запита се с какви ли вечерни занимания се бяха забавлявали Ксел'Нага. Бе сигурна, че някога те се бяха разхождали тук, в сенките на града, и сега тя вървеше по техните стъпки, на Ксел'Нага, наричани още Пътешествениците били мирна и великодушна раса, водена от стремежа да изследва и изучава вселената и да насърчава еволюцията на съзнанието навсякъде и нея. След много експерименти на други светове Ксел'Нага стигнали до примитивната планета Айур и съсредоточили усилията си върху местната първобитна раса. Без да ѝ се разкриват, те я водил; по-дългия път на еволюцията и цивилизация докато накрая видът се превърнал в Протосите и Първородните.

Но когато удовлетворените и тържествуващи Ксел'Нага най-сетне разкрили своето присъствие, те неволно предизвикали всеобщ хаос. Първородните започнали да изпитват подозрения към мотивите на своите създатели и причината за намесата им в делата на расата. Протоските племената се разединили и всяко от тях започнало да търси свой собствен път за развитие. Някои от тях дори се обърнали срещу древните Ксел'Нага, докато накрая Пътешествениците се оттеглили огорчени. След това племената се вкопчили в междуособици и така започнала най-кървавата и най-жестока гражданска война в историята на галактиката, известна като Хилядолетната борба. Колосалните битки, които се водили през това време, погубили живота на безброй поколения.

В края на краищата, Протосите излекували своята цивилизация, като обединили расата си в религиозен и телепатичен съюз, наречен Кала. Векове наред Кала спомагала Първородните да се развиват и отново да достигнат могъщество. Съюзът обаче станал причина и за възникването на строга и непреодолима кастова система, която силно ограничавала самостоятелното мислене и заличавала индивидуалността. Непреклонните религиозно-политически водачи, наречени Съдии, налагали строго придържане към каноните на Кала. — Няколко от протоските племена отказали да се присъединят към съюза и се отцепили, запазвайки своята ценна индивидуалност. Дълго време съществуването на тези бунтовници останало мрачна тайна. После започнали преследванията. Съветът на съдиите заточил всички отцепнически племена, качвайки членовете им на борда на един от изоставените от Ксел'Нага гигантски кораби. Изпратили ги в Празнотата.

Тези прокудени бунтовници се бяха превърнали в тъмните тамплиери. Всички те, както и Ксерана, оставаха лоялни на расата, която ги бе изпратила в изгнание. Отличаваха се с ненаситна любознателност, която постоянно ги подтикваше да търсят информация за техните създатели. Ксерана искаше да разбере защо Ксел'Нага бяха счели Протосите за провал, защо никога не се бяха завърнали и защо по-късно бяха посветили усилията си за създаването на жестоките Зерги.

Както и повечето от другите отцепници, Ксерана бе едновременно войник, изследовател и учен. Беше успяла да разгадае

някои от секретите на Ксел'Нага. Много от тъмните тамплиери също се бяха добрали до мощта на Празнотата и бяха овладели тайни псионични техники, които останалата част от расата на Протосите не проумяваше...

Мрак се спусна над безименната планета.

Въпреки тъмнината, Ксерана не се завърна на своя кораб в орбита. Златистите ѝ очи бързо се адаптираха, телепатичните ѝ сетива се изостриха и тя продължи своето търсене.

Стройното ѝ мускуесто тяло бе загърнато в тъмни одежди. Беше пристегната с широк пояс, по който се четяха йероглифи, свидетелстващи за изследователската ѝ професия. Към широката яка на официалната ѝ униформа бе прикрепена тънка метална плочка — фрагмент, който беше намерила при предишни разкопки. Върху него ръката на отдавна забравен поет от Ксел'Нага бе гравирал думи, които никой досега не беше успял да разчете. Изключително много ценеше тази своя находка.

Продължавайки нататък, Ксерана откри съборени каменни колони, които времето беше изгладило. Все пак успя да различи тяхната подредба — беше виждала подобно разположение в храмовете, които бе открила на други изоставени светове. Масивните стълбове бяха наредени по-точно определена схема, като че имаха за цел да събират в една точка някакви енергии от космоса. Бяха се огънали, притиснати от тежестта на вековете, бомбардирани от космически лъчения и горещина, брулени хилядолетия наред от ветровете на тази планета с необичайно на цвят небе.

С помощта на своите псионични способности Ксерана усещаше нечие невидимо присъствие близо до себе си. Сякаш едва доловим шепот я поздравяваше и насочваше. Импулсивно подритна една ронеща се канара и там, скрито под скалата, лежеше парче издялан, светъл камък, чиято предна част беше заровена в пепелявата земя.

„Ха...“

Ксерана преобърна канарата и откри малък къс от обелиск. Няколко избледнели йероглифа все още можеха да бъдат различени върху ерозиралата, обгорена повърхност на камъка.

Изпълни я увереност, че бе дошла тук именно заради този предмет.

Удовлетворена от своята находка, Ксерана се върна на кораба си преди разсъмване. Още докато малкият и съд се отправяше към уединението и мрака на космоса, тя започна да изучава своето съкровище.

Ксерана странеше дори от своите събратя и нямаше спътници. Живееше заобиколена от всички артефакти, които беше открила. Бродейки сред звездите в търсене на отговори, тя събираще предмети създадени от древната раса на Пътешествениците. Беше се посветила на изследването на техните загадки. Всяко дребно късче съдържаше малка частица от ключа към познанието, което тъмните тамплиери така силно желяеха да придобият.

Прекарваше часове наред в размишления, опитвайки се да сглоби всичко, което ѝ бе известно за древната забравена раса, в една ясна, последователна картина. Беше прекарала близо век в търсене на отговори из мразовитата Празнота.

Сега, докато корабът ѝ пътуваше през пространството, Ксерана проучваше ерозиралото парче от обелиска. Накрая, почти изтощена от работа тя успя да открие съответствие между някои от йероглифите върху него и надписите по-други от нейни образци и така успя да разчете част от текста. Преведе един фрагмент, вероятно част от поезия или легенда, която Ксел'Нага си бяха разказвали вечер, при спускането на мрака.

Може би тази отломка щеше да хвърли нова светлина върху историята на расата на Пътешествениците. Ксерана щеше да съпостави новопридобитата си информация с другите данни, известни на тъмните тамплиери. Надяваше се да открие нови връзки между привидно несвързаните помежду си артефакти.

Почувства как в нея се надигнат вълнение и гордост, въпреки че осъзнаваше колко много тайни все още остават неразбулени. Докато корабът ѝ се движеше напред, Ксерана усети, че е пред прага на някакво велико откритие. Отговорите на най-важните ѝ въпроси бяха много близо — толкова близо, че ако протегнеше ръка би могла почти да ги докосне.

[\[1\] Dark Templars ↑](#)

[\[2\] Judicators ↑](#)

ГЛАВА 5

Под командването на Генерал Едмън Дюк, бойните кораби от ескадра Алфа бяха винаги готови за сражение. Всъщност хората му направо горяха от нетърпение да влязат в битка.

Те имаха всички основания за това. Първият опустошителен конфликт със Зергите и Протосите беше заличил обитателите на няколко от периферния светове на хората, а също и на Тарсонис — столицата на правителството на Конфедерацията. Е, родната планета на Протосите, Айур, също бе изпепелена, но това не беше чак толкова голяма загуба.

Генералът мразеше извънземните от всякакъв вид.

Току-що се беше събудил облян в пот и сега седеше сред усуканите чаршафи на своята койка. През стените на каютата се долавяха тихите звуци, съпровождащи живота на огромния му флагмански кораб.

Настроението му беше лошо.

След катаклизмите на последната война, бунтовникът Арктур Менгск, водач на опасните Синове на Корал, бе поел командването над остатъците от Конфедерацията на хората и се беше самопровъзгласил за император. Дюк не го смяташе за особено почтен, нито за заслужаващ доверие. Дори не мислеше, че е талантлив. В края на краищата Менгск беше просто политик.

Но правителствата се сменяха, а военните оставаха.

Генералът просто си вършеше работата. Тъй като искаше да запази своето командване над ескадрата, Дюк без угризения правеше каквото му нареди император Арктур Първи. Беше му пределно ясно кой издава заповедите в момента.

Голяма част от неговите кораби бяха повредени в последния конфликт, включително и флагманският крайцер „Норад II“. Но оттогава императорът беше пръснал купища средства за ремонта на военната флота. Корабите от ескадра Алфа бяха поправени и обновени,

оръжията им бяха проверени, амунициите — презаредени и те отново бяха изпратени в космоса.

В състава на флотилията бяха включени петнайсет бойни крайцера, множество изтребители Райф и няколко изследователски и десантни кораби. Това беше страховита бойна сила, напълно оборудвана и добре подготвена за изпълнената с опасности галактика, в която все още се спотайваха Протосите и прокълнатите Зерги.

Ескадра Алфа бе потеглила от Корал, новата столица на императора. Преди много години планетата бе опустошена от отмъщението на Конфедерацията, но Арктур Менгск се беше смял последен... а Едмънд Дюк бе запазил своето командване. Това беше всичко, което го интересуваше.

Месеци наред корабите на ескадрата бродеха из космоса, изпълняваха рутинни проучвателни мисии, отбелязваха на картите планети, подходящи за колонизиране, и изграждаха наново контактите с изгубените човешки светове. Дюк не можеше да си представи по-скучно занимание — не и за брилянтен стратег като него, нито пък за лоялните му войници.

Но политическата ситуация в новообразувания Земен Доминион все още беше нестабилна и Менгск бе избрал Имперската стража, охраняваща столичния свят, измежду собствените си приближени. Очевидно генералът все още не беше успял да убеди императора в своята лоялност — той и ескадра Алфа бяха изпратени надалече, откъдето не можеха да причинят кой знае какви неприятности.

Дюк и без това предпочиташе да стои встрани от политиката.

Ако пък онези две злонамерени раси желаеха да се върнат за още един рунд, той с удоволствие би им показал къде зимуват раците. Проклети извънземни. Генералът се надяваше, че тук, в неизследваните области, поне може да се натъкне на някоя укрепена колония на злите Зерги или на коварните Протоси без значение чия точно — и да излее върху нея своя праведен гняв. Затова донякъде беше доволен, че е далече от цивилизованите сектори близо до дома.

Преди няколко часа генералът беше издал заповед ескадра Алфа да спре в най-близкото богато на газ Веспен астероидно поле. Искаше да дозареде корабите си с достатъчно ресурси — повече, отколкото императорът беше разрешил да вземе от Корал.

По време на продължителното патрулиране, Дюк бе имал достатъчно време да прецени възможностите на обновената си флота и да проучи военния ѝ потенциал. Флагманският му кораб, възстановеният и напълно ремонтиран „Норад II“, сега наречен „Норад III“, беше боен крайцер с ударна мощ, за която преди би могъл само да мечтае.

И сега му се искаше да има нещо, срещу което да го използва, вместо да се занимава с това отегчително... домашно по география. Наистина ли император Менгск толкова държеше да получи информация за състоянието на тези изпаднали колониални светове? Със сигурност новият владетел на Земния Доминион имаше по-важни неща, за които да мисли.

През илюминаторите на своята кабина, Дюк се загледа в оживената дейност, която кипеше в околното пространство. Войниците му се движеха експедитивно, но не защото се опитваха да впечатлят своя командир, а защото наистина бяха *много* добри. Той лично се беше погрижил за това.

От бледите струи сребрист газ Веспен, който ниската гравитация на астероидите не можеше да задържи, плаващите наоколо скални късове приличаха на малки комети. Около тях се суетяха космически строителни машини^[1], откриваха най-мощните гейзери и изграждаха върху тях импровизирани рафинерии, които улавяха и дестилираха газовете. Машините сновяха нагоре-надолу като пчели в поле с люцерна, събираха продукцията и се връщаха към ескадрата с варели преработено чисто гориво.

Скоро корабите на Дюк щяха да бъдат готови за всичко... и все още без нищо съществено за вършене.

Работата по зареждането беше рутинна и очевидно вървеше експедитивно дори без компетентното ръководство на генерала. Въпреки това той нахлузи някаква униформа и отиде на командния мостик. Набързо провери състоянието на различните екрани, отчаяно надявайки се да намери нещо полезно, което корабите му да свършат, но уви, напразно. Излая няколко заповеди на своите офицери и се загледа в космическите строителни машини, които събираха разнообразни полезни минерали от астероидното поле.

Проточилото се мълчание бе нарушено от лейтенант Скот, оръжейния офицер на флагманския кораб:

— Генерале, сър, разрешете да Ви задам един въпрос. Мога ли да говоря свободно? — Висок, красив и прям, Скот бе много уважаван от останалите хора в екипажа.

Дюк беше отегчен до такава степен, че охотно даде исканото разрешение на младия мъж, макар да не толерираше подобни волности при нормални; обстоятелства.

— Предполагам, че имате някакъв план, нали сър? — каза лейтенант Скот. — Сигурно изчаквате най-подходящия момент за нанасяне на удар?

— Винаги имам план, синко — отговори Дюк уклончиво, тъй като не знаеше накъде бие лейтенантът.

— Какъв план, сър? Ще нападнем ли незаконно създадения Доминион, за да свалим от престола узурпатора Менгск? Или ще помогнем да бъде създадено правителство в изгнание на победената Конфедерация?

— Достатъчно, лейтенант! — разяри се генералът изведнъж. — Ако императорът чуе тези думи, ще те осъди за измяна!

— Но, сър, те са *бунтовници*! — Скот изглеждаше несигурен. — Синовете на Корал бяха наши врагове!

Дюк стовари юмрука си върху командната конзола на „Норад III“.

— В момента те са законното правителство на цялото човечество! Нима искаш самият аз да стана престъпник, само за да отмъстя на друга банда бунтовници? Нека ти припомня, лейтенант, че наш дълг е да се подчиняваме на заповедите на своя главнокомандващ. След унищожаването на Тарсонис и особено сега, когато най-сетне отблъснахме зергите, император Менгск е законния ни лидер! Би било добре, ако не забравяш това!

Лейтенант Скот внезапно осъзна, че би било разумно да запази всички по-нататъшни коментари за себе си.

Дюк овладя своя глас. Знаеше, че всичките му войници са нетърпеливи да нападнат отвратителните пришълци. Реши да свири на тази струна.

— Въвлечени сме в битка за оцеляването на човешката раса, лейтенант! Трябва внимателно да определяме своите приоритети.

Останалите офицери на мостика, много от които вероятно споделяха възгледите на Скот, взеха мъмренето присърце и много

бързо си намериха неотложни задачи, с които да се заемат.

Генералът се облегна в командния си стол и продължи да наблюдава заключителния етап от досадните операции, изпълнявани на астероидния пояс. Един военачалник трябваше винаги да бъде съсредоточен върху крайната си цел. Но едновременно с това не биваше да пренебрегва и детайлите. Всяка битка можеше да бъде загубена заради някоя дреболия, останала незабелязана.

Ескадра Алфа винаги се беше гордяла с факта, че първа пристига на мястото на конфликта. Точно сега обаче нямаше къде да пристигне. Генерал Дюк беше отчаян от мисълта, че няма да се случи нищо интересно дори след като операцията по събиране на минерали и зареждане с газ Веспен приключи и корабите отново поемат бавната си обиколка и: космоса.

Отегчен, той се изправи и се оттегли в своите покои, предоставяйки командването на изненадания лейтенант Скот. Не виждаше никакво тактическо предизвикателство в настоящата рутинна мисия. Реши да посвети времето си на нещо не толкова досадно.

Прекара следващите три дни пред мониторите на собствения си компютър. Играеше на различни стратегически игри, стремейки се да подобри своите умения. Пускаше сценарий след сценарий и всеки път побеждаваше компютъра.

Накрая дори това започна да го отегчава. Нищо не се случваше, а генералът беше човек на действието.

---

[1] Space Construction Vehicle (SCV) — работна единица на хората, ползвана при строежа на нови сгради и събирането на ресурси — Б.р. ↑

ГЛАВА 6

Двамата Брен стояха в основата стръмния, ронлив склон, където срутениите големи скали и купища пръст бяха разкрили чуждоземния артефакт.

Октавия се облегна на робокомбайна. Прокара разсеяно ръка през кафявите си къдрици и продължи да преценява от разстояние заплашително пулсиращата конструкция. Ларс обаче се втурна напред — както обикновено, нетърпението и любопитството надделяха над неговото благоразумие.

Брат ѝ винаги беше искал да бъде пръв — да тича най-бързо, да построи най-високата пясъчна кула, да стигне до върха на хълма преди Октавия и неколцината им приятели, с които бяха играли като деца.

Сега се закатери чевръсто по остриите ръбове на скалите, които се бяха отронили от склона по време на снощната буря и земетресение.

Октавия го последва, задъхана от вонята на вкиснато, която се разнасяше от прясно обърнатата пръст. Разбира се, тя беше свикнала с този мирис и рядко го забелязваше, освен след проливен дъжд. Колонистите знаеха от опит, че само няколко вида генетично променени растения могат да оцелеят в киселинната почва на Бекар Ро. Във филмокнигите младата жена беше виждала плодородни земеделски светове и зелени ниви, отрупани със зрееща реколта. Така и не беше сигурна дали може да се вярва на подобни фантазмагории.

Катереше се след брат си, а ръцете и дрехите и съвсем се изпоцапаха от лепкавата сиво-кафява кал. Не че това я притесняваше — мръсотията беше просто още една част от тежкото всекидневие на фермерите.

— Хей, виж това! — извика Ларс, когато сестра му най-сетне допълзя по-близо до гладките, извиващи се стени на странната структура.

От новоразкрития участък стърчаха прекрасни гигантски кристали с формата на снежинки — късове прозрачен материал, в който кипяха странни енергии. Всеки фрагмент беше по-дълъг от

ръката ѝ. Октавия притисна дланта си към хлъзгавата повърхност, която се оказа болезнено студена. Странно усещане, подобно на боцкане от слаб електрически ток, пропълзя по пръстите ѝ, сякаш някакво невидимо съзнание проучваше структурата на нейното тяло.

— Тези кристали са наистина интересни — каза Ларс. Очите му бяха пълни с изумление. — Според теб за какво бихме могли да ги използваме? Можем да натоварим робокомбайна с тях до тавана.

— За какво са ни? Да не би да искаш да правим огромни огърлици за жените на възрастните фермери? — попита Октавия, отдръпвайки ръката си от кристалното образувание. Боцкането в пръстите ѝ не престана веднага.

Ларс ѝ отправи една от наперените си усмивки:

— Не знам за старите дами, но имам чувството, че Син Маккарти не би имала нищо против да получи една.

Октавия повдигна вежди в недоумение. Значи свободолюбивият ѝ брат все пак беше забелязал, че хубавата млада вдовица е увлечена по него. Сестра му беше последния човек, който би се опитал да го разубеди да ухажва Син. Може би все пак брат ѝ не беше чак такъв дръвник, за какъвто го мислеше.

— Добре, Ларс, признавам, че е възможно кристалите да ни бъдат от полза. Но преди да започнеш да правиш грандиозни планове, нека бъдем практични поне за няколко минути, става ли? Предлагам да се огледаме наоколо. И внимавай да не разбуташ нещо, преди да сме разбрали кое за какво е.

Ларс ѝ се усмихна победоносно и отново започна да се изкачва нагоре по склона към блестящата, подобна на лабиринт структура. Подхвърли през рамо:

— Добре, да поразгледаме какво имаме тук. Хайде да се разделим, за да обхванем по-голяма територия.

— Това никога не е било добра идея — отвърна Октавия, но знаеше, че предупреждението ѝ, както винаги, ще бъде пренебрегнато от ентузиазирания ѝ брат.

— Ще внимаваме повече. Ще видиш, че дори ще успеем да се върнем навреме, за да поправим сеизмографите преди обяд.

Октавия стисна устни и не си направи труда да коментира това изявление. Последното, за което се притесняваше, бяха сеизмографите.

Красивите кристали стърчаха навсякъде наоколо под най-невероятни ъгли. Приличаха на бодлите на разрошен таралеж. Ларс се приближи към най-близкия край на загадъчната конструкция. Изглеждаше очарован от нейната мистериозност.

Октавия се движеше по-бавно, спираше да огледа кристалите внимателно, опитваше се да разбере как се бяха появили. Сякаш бяха забити в земята около този заровен обект, като... маркировка? Защитни съоръжения? Някакъв вид послание?

Като дишаше тежко и се потеше от усилието, което обаче не помрачаваше щастливата му усмивка, Ларс стигна до спираловидните форми, които изграждаха стените и отворите на огромния обект. Материалът, от който беше изградена цялата структура, беше седефено зелен и светеше отвътре. Отблизо приличаше на някакъв вид слузеста биолуминесцентна тъкан. Младежът отстъпи крачка назад, преценявайки гигантския обект. Виждайки смръщените му вежди и шарещи очи, Октавия стигна до извода, че брат ѝ не се опитва да разбере какво представлява артефактът, а просто избира най-лесния начин да влезе вътре.

Ларс докосна стената на съоръжението. Пръстта и пясъчинките се бяха свлекли от нея, сякаш материалът излъчваше някакъв статичен заряд, който отблъскваше всяка частица прах и мръсотия. Той почука по повърхността с кокалчетата на пръстите си, после извика:

— Като че ли леко боцка. Не мога да кажа дали материалът е синтетичен или е някакъв вид органичен продукт. Донякъде прилича на стъкло. Интересно.

— Обеща да внимаваш! — извика сестра му. — Имам лошо предчувствие за всичко това.

Той погледна към нея с вдигнати вежди:

— Ти винаги имаш лоши предчувствия, Октавия.

Брат ѝ винаги пренебрегваше нейната загриженост, понякога дори ѝ се присмиваше. Въпреки това, Октавия често успяваше да предвиди лошите обрати на съдбата, да почувства как да избегне неприятностите. Сега, естествено, тя не разполагаше с неоспорими доказателства, но беше твърдо убедена, че предстои беда:

— Моля те, Ларс, внимавай...

Той не отговори.

Октавия коленичи до един от най-големите кристали и отново го докосна, прокарвайки дланите си по хлъзгавата му повърхност. Странното, студено боцкане на скритата вътре енергия отново пролази по нейните ръце, сякаш се опитваше да ѝ каже нещо, което тя не можеше да разбере. Струваше и се, че загадъчното образуване се опитва да проучи и нейното тяло, но очевидно не разпознава или пък отхвърля човешката ѝ природа.

В цялата структура се усещаше някакво мрачно дремещо присъствие. Никак не ѝ се искаше да го разбужда.

Момичето преглътна с пресъхнало гърло и се отдръпна назад. Присъствието в ума ѝ избледня, но не изчезна напълно.

Ларс продължаваше проучванията си щастливо, пъхаше глава в по-малките отвори и накрая влезе в един огромен, криволичещ проход, който водеше навътре в самата структура.

Октавия се приближи бавно и достигна подножието на артефакта. Надзърна в мрачния хладен коридор, в който бе изчезнал брат ѝ. Отвътре се разнасяше странен, неприятен мирис, като от животинска тор, от нещо съскащо и живо. Мощта, стаена в мистериозната конструкция, я плашеше. Въпреки това Октавия не смяташе, че вътре се е притаило някакво зло.

Просто... артефактът не приличаше на нищо, което бе срещала досега.

Гласът на брат ѝ достигна до нея, приглушен от дебелите стени на структурата:

— Октавия, ела! Няма да повярваш какви невероятни неща има тук!

Тя пристъпи напред, взирайки се в сенките. Чу стъпките на брат си, който бързаше към нея с блеснали очи:

— Тези проходи са изпълнени с още кристали и разни други странни предмети! Можем да използваме плазмената резачка, за да ги отрежем от стените.

— Ларс, ти дори не знаеш какво представляват!

— Обзалагам се, че ще ни донесат много кредити печалба, когато ги продадем.

Вместо да влезе при него, сестра му сложи ръце на кръста си:

— И на кого ще ги продадеш, Ларс? Никой във Фрий Хейвън не разполага с нещо излишно, което би могъл да размени. Освен това

колонията ни не търгувала с никой от външните светове още отпред ти и аз да се родим.

Усмивайки се, Ларс сниши гласа си, сякаш се страхуваше, че някой може да ги подслуша:

— Това тук далеч надхвърля възможностите на Бекар Ро, Октавия. Мисля, че трябва да се свърже със Земното правителство веднага щом се върне. Ще станем богати! Представи си само колко скъп можем да продадем всичко това. Дори ти трябва да признаеш, че е интересно! Това е находката на века. Колонията ни ще може да закупи нови съоръжения, оборудване, нов запас от сортови семена, вероятно дори ще можем да привлечем нови заселници, които да увеличат населението. Загубихме толкова много семейства през последните няколко години...

Сърцето на Октавия се сви при спомена за мъртвите ѝ родители, за всички онези учени, инженери, техници, а също и за обикновените добри хорица, които бяха загинали от споровата чума, природни бедствия или в някой от многобройните злощастни инциденти, които неотменно спохождаха Бекар Ро още откакто колонията беше създадена. Този път тя разбираше оптимизма на брат си. Представи си всичките чудеса, които биха могли да сътворят с малко повече пари и ресурси. Вероятно той беше прав...

После обаче се замисли за всички неприятности, които можеха да си навлекат. Дори да се окажеше, че това чуждоземно творение действително е нещо забележително и представлява интерес за Конфедерацията, комуникационното оборудване на колонията не беше използвано в продължение на повече от трийсет и пет години. И това не беше никак случайно. Заселниците бяха дошли тук, за да се отдалечат от правителството, да живеят самостоятелно и да бъдат независими. Техните прародители ненавиждаха деспотизма и вмешателството в личния им живот. Едва ли много от колонистите щяха да пожелаят отново да привлекат вниманието на Конфедерацията към себе си.

— Не мисля, че останалите ще се съгласят, Ларс — отбеляза Октавия. — Особено кметът Ник. Едва ли има нещо, което да си заслужава отново да си навлечем Конфедерацията на главите, за да ни диша във врата. Чувал си историите, които дядо разказваше. Така може безвъзвратно да влошим начина си на живот.

Този път Ларс я погледна удивен:

— Нашият *начин на живот*? Възможно ли е той да се влоши повече? Направи си една елементарна сметка и сама ще се убедиш, че това е невъзможно.

Той се обърна бързо и отново тръгна навътре в блестящите коридори.

Октавия го последва, като продължаваше да усеща наоколо потискащото присъствие на нечие невидимо съзнание. Чувстваше как мощта му се усилва все повече. Ларс бързаше напред, като от време на време спираше, за да потропа с юмрук по стените. Вслушваше се в звука, опитвайки се да открие някакви разлики.

Цветни ивици, подобни на рудни жили в земята, пронизваха стените... Не, всъщност повече приличаха на кръвоносните съдове на жив организъм. Ларс помириса стената, после внимателно я разгледа. Опита се да я одраска с нокът, но не можа да направи и най-малката резка. Поклати глава и продължи нататък.

Ларс винаги беше мечтал да се занимава с проучвания, да бъде археолог или геолог, изследовател на този нов свят, некартографиран в по-голямата си част. За съжаление, никой на Бекар Ро нямаше особен шанс да стане нещо повече от обикновен фермер, прекарващ всеки миг от скучното си ежедневиe работейки усилено, само за да поддържа колонията жива. Точно сега на Октавия сърце не й даваше да помрачи удоволствието на брат си. Цял живот беше очаквал подобна възможност.

Изведнъж младата жена почувства нежелание да продължава навътре из дебрите на артефакта. Сякаш въздухът около нея започна да се сгъстява все повече. Странната психична енергия образува стена, която бавно я избутваше назад.

Ларс, обаче, изглежда въобще не усещаше това. Тъкмо разглеждаше свода на тунела там, където проходът завиваше наляво. На това място имаше група предмети с тумбеста вретеновидна форма, направени от нещо гладко и полупрозрачно. Приличаха на големи шлифовани скъпоценни камъни, израснали от стените.

— Хайде, идвай!

Както си стоеше в сводестия отвор на страничния тунел, Ларс протегна ръка към купчината кристали. В момента, когато сграбчи

една от ярко оцветените издатини, светлината наоколо леко се промени. Като че ли брат й беше дал началото на някакъв процес...

Ръката на младежа сякаш залепна за полупрозрачната стена. Лицето му се отпусна и миг по-късно той застина неподвижен. Октавия усети как поток от енергия изпраща и премина през неговото тяло. Всички кристални късове, стърчащи от стените, както и онези, намиращи се от външната страна на структурата, заблестяха по-ярко, сякаш дремещите в тях енергии изведнъж се бяха включили на пълна мощност.

— Ларс! — извика Октавия.

Но брат й не можеше да се помръдне. Дори не можеше да издаде звук.

Прескочиха електрически искри и пращайки започнаха да свързват кристал след кристал в една голяма паяжина. Ярката им светлина рикошираше из коридорите и заслепяваше Октавия. Момичето се опита да побегне, но всичко се случваше твърде бързо.

Ларс стоеше в сводестия отвор като хванато в капан насекомо, закрепено върху предметно стъкло.

Искрящите потоци от кристалите го осветяваха като прожектори, пронизваха го, забивайки се в неговото тяло. Само за миг цялата му кожа побеля. Костите и мускулите му просветваха отвътре, като ли, че целият беше направен от някакво блестящо вещество, сякаш всяка негова клетка бе превърната в чиста енергия.

После самите стени засветиха със същото болезнено бяло сияние. Заслепената Октавия престана да вижда своя брат.

Внезапно светкавиците изчезнаха. Всички светлини избледняха до предишната си загадъчна мъжделивост.

Ларс беше изчезнал. От него не беше останала дори пепел.

Два от огромните кристали отвън се разпаднаха. Из коридорите отново полетяха искри, раздробявайки някои от кристалите вътре във верижна реакция. Сякаш Ларс се беше оказал нещо неапетитно, което огромната структура не можеше да смели.

Из тунелите започна да се кълби дим. Оглушителните шумове утихнаха, оставяйки след себе си само слабото ехо от нечий вик. Октавия не знаеше дали това беше последният стон на брат й или нейният собствен писък на ужас.

След по-малко от секунда затишие стените отново просветнаха, а по-големите кристали заблещукаха. Отново запращяха светкавици. Ларс беше разбудил нещо зловещо и Октавия се зачуди дали деянието му нямаше да доведе до гибелта на всички заселници на Бекар Ро.

Младата жена се обърна и побягна бързо към изхода на гладкия тунел — навън, към дневната светлина. Тичаше с разширени от ужас очи и вцепенен ум. Случваха се прекалено много неща. Искаше да се върне и да потърси брат си, да види дали беше останало нещо от неговото тяло.

Но чувството ѝ за самосъхранение надделя. Знаеше, че чуждоземното творение още не беше приключило с тях.

Октавия изскочи от тунела и се втурна надолу по обсипания с камънаци склон. Някак успяваше да накара краката си да се движат с необходимата скорост и подскачаше от скала на скала, като от време на време разперваше ръце, за да запази равновесие.

Земята започна да вибрира силно. Всички големи кристали, които до преди минута ѝ се бяха стрували толкова красиви, сега изглеждаха като заредени енергийни оръжия, които бяха готови да я изпепелят със своите светкавици.

Бягството ѝ беше като в мъгла. По-бързо отколкото си беше представяла, че може да се движи, Октавия се озова отново при робокомбайна, облежната на покритите със засъхнала кал звена на веригите. На стръмния склон на хълма зад нея високите кристали изригваха огън. Свързваха ги искрящи като сини — паяжини мълнии, които събираха мощта им и я вплитаха във възел от енергия, докато накрая всички разпилени нишки се събраха в едно.

Гръмотевица разцепи въздуха. Ударната вълна повали Октавия и тя се просна върху напуканата земя.

От кристалите бликна поток от светлина, някакво могъщо излъчване, което се стрелна нагоре към небето и по-нататък в космоса. Лъчението изобщо не беше насочено към нея, а някъде много, много, далече. Към нещо *нечовешко*.

Останала без дъх, Октавия се закатери неистово по веригите на робокомбайна. Главата ѝ се цепеше от болка, а ушите ѝ пищяха. Метна се в бронираната кабина, хлопна вратата и рухна върху седалката. Почувства се защитена, но не достатъчно.

Движейки се сковано, тя запали двигателя на огромното превозно средство, завъртя го на веригите и потегли бързо по хрущящата напукана земя запращайки след себе си парчета скала и буци пръст. Пое бясно през долината. Трябваше незабавно да се върне във Фрий Хейвън.

Октавия не беше в състояние да мисли разумно и ясно. Все още не можеше да осъзнае какво се беше, случило с брат ѝ, какво бе видяла със собствените си очи.

Единственото, което знаеше бе, че трябва да предупреди останалите колонисти.

ГЛАВА 7

Дълбоко в открития космос, заобиколен от най-мощните военни кораби на експедиционната флота на Протосите, ексекUTOR Коронис потърси уединение в своите покои на борда на командния кораб, носача^[1] „Куел’Ха“. Там военачалникът можеше да размишлява на спокойствие върху своята мисия и върху участта на цялата раса.

Чрез нервните си окончания той можеше да почувства всички лоялни протоси, които служеха на борда на корабите от неговата флотилия — учените, изследователите и строителите от кастата на Калаите, свирепите и отдадени на своята кауза войници от военната каста на Тамплиерите. Коронис усещаше дори строгата религиозна каста на Съдиите, които контролираха изпълнението на настоящата мисия и следяха за придържането към каноните на Кала.

ЕксекUTORът се стремеше да постигне умиротворение и покой в своята душа, но му пречеше тягостното чувство, обзело целия му екипаж. Усещаше дълбоката им мъка, предизвикана от провала. Раменете на Коронис се превиха и островърхите пагони на неговата униформа провиснаха печално.

Айур, родният свят на Протосите, бе подложен на опустошителна атака от страна на зергите и почти беше унищожен, но по това време експедиционната флота на ексекUTORA бе била далече от касапницата. Въобще не бяха успели да се притекат на помощ. Бяха се провалили и цялата раса на Протосите бе застанала на ръба на пълното изчезване.

Това беше твърде тежък товар, който да носи на своите плещи.

Коронис седеше в полирания си стол за медитация и държеше в люспестите си ръце малко парче изтъркан, но все още искрящ кристал. Един търговец му беше разказал, че именно този къс бил използван от древния пророк Кас, когато открил Пътя на Кала. Кала, телепатичният съюз, който най-сетне беше обединил протосите и беше сложил край на Хилядолетната борба, разединявала цивилизацията им в продължение на векове.

Коронис не знаеше дали митът, обгърнал произхода на този Кайдарински кристал, беше истина или просто бе поредната измишльотина, скалъпена от търговец, стремящ се да продаде стоката си на по-висока цена. Достатъчна му беше мисълта, че е възможно историята да е вярна. Често използваше вещта, за да концентрира мисловната си енергия.

Сега непроницаемите му златистожълти очи горяха като малки слънца, втречени дълбоко в кристалната структура и едновременно устремени към далечните ъгълчета на вселената. Челото му се набразди, докато той се концентрираше, веждите им се събраха, а украсените му с пагони рамене се напрягнаха. Лишеното му от устни лице остана приведено.

Преди много десетилетия Съветът на протосите беше изпратил Коронис и експедиционната му флота дълбоко в открития космос, възлагайки им дългосрочна мисия далеч отвъд периферията на Сектор Копрулу. Протосите бяха дълголетна раса. Десетилетията и дори вековете не бяха от особено значение за тях и Коронис беше горд, че са избрали именно него. Преди да замине му бяха присвоили титлата ексекутор — висок ранг, който малцина притежаваха — защото мисията му се считаше за изключително важна.

Ексекуторът и неговата флота бяха изпратени да намерят каквато и да е следа от еретичните тъмни тамплиери, които бяха отказали да се присъединят към Кала и страняха от обединеното общо съзнание на протосите. Съдиите от Съвета не можеха да се примирят с пагубното влияние на отцепниците върху протоското общество и бяха заповядали тъмните тамплиери да бъдат присъединени към останалата част от расата или да бъдат унищожени. Коронис никога не беше смятал, че тъмните тамплиери са някаква особена заплаха и би предпочел да остави изгнаниците на спокойствие, но подобни решения се вземаха от фанатичните политици от Съвета, а не от него.

Ексекуторът проявяваше много по-голям интерес към втората част от своята мисия — да търси останки от древната раса на родоначалниците Ксел'Нага, които бяха създали Протосите като свои любими деца. Последните открития доказваха, че Пътешествениците бяха създали и враждебните Зерги, вероятно с намерението те да изместят Първородните. Този факт беше породил силно разочарование

сред неговите сънародници, особено след загубата на родната планета Айур.

Докато Коронис размишляваше над тези нерадостни теми, Кайдаринският кристал започна да свети с тихо бучене. Екзекуторът черпеше сила от него и постепенно мощта на реликвата увеличаваше способността му да усеща мъката и отчаянието, които се бяха загнездили дълбоко в съзнанието на неговия екипаж.

Екзекуторът затвори блестящите си очи и отдалечи своя ум от Кайдаринския камък. Досега, след толкова десетилетия прекарани в безплодно търсене, „Куел’Ха“ не беше открил никакви следи от Ксел’Нага, нито пък беше намерил някой от тъмните тамплиери.

Експедиционната му флота бе мощна сила, която би могла да промени изхода от битката със зергите при Айур. Вместо това, години наред те бяха пропилявали времето си тук, в периферията на населената част от космоса. Коронис не разполагаше с нищо, което да осмисля самотата по време на това продължителното отсъствие от дома. Трипръстата му ръка стисна отчаяно дългия пъстър шарф, който обозначаваше неговия ранг — един величествен символ, който сега му изглеждаше напълно безсмислен.

Автоматичната врата на входа към покоите на екзекутора се плъзна нагоре и внушителната фигура на съдия Амдор застана на прага с пламнали, червено-оранжеви очи. Пурпурната му роба падаше на дипли около неговото тяло, веейки се като отражение на мрачното му настроение. Пагоните, инкрустирани със скъпоценни камъни, и покритият с метални плочки шлем на главата придаваха на съдията застрашителен вид. Разбира се, това беше нарочно търсен ефект.

Като влиятелен политически представител на Съвета, Амдор не се чувстваше длъжен да проявява учтивост към Коронис. Това би могло да доведе до противопоставяне между двамата, но командирът беше лоялен към своята раса и мисията си и избягваше да отвърща на критиките, с които строгият съдия го обсипваше от време на време.

Амдор изглежда смяташе, че екзекуторът е виновен за провала на тяхната експедиция.

Еволюцията бе лишила протосите от говорен апарат и устни, с които да оформят своите слова. Вместо това, те общуваха чрез насочена телепатия. За съдията беше обичайно да фокусира умствените си потоци извънредно точно, тъй като постоянно се

страхуваше, че някой подслушвач може да долови неговите мисли. За съжаление, това правеше импулсите му твърде силни и понякога те причиняваха на Коронис пристъпи на слабо главоболие. Командирът никога не показваше това, а просто изслушваше всичко, което съдията имаше да му каже.

— Този позор продължи твърде дълго, ексекutore. Експедиционната ни флота трябва да се завърне на Айур. Твърде късно е да се включим в голямата битка срещу Зергите, но поне можем да помогнем за възстановяването на планетата. Трябва да спасим всичко, което можем. Обърни „Куел’Ха“ обратно към дома.

Наистина, Свръхразумът на Зергите беше унищожен и планетата беше спасена, макар и с цената на много жертви и опустошена земя. За да извърши това, героят Тасадар бе съчетал мощта на Кала с тайни, научени от Празнотата. Съдията Амдор беше заклеил действията на обявения за предател Тасадар като презряна ерес, гнусно подражание на тъмните тамплиери. Коронис обаче не можеше да критикува героя.

Щеше му се да бе присъствал там, за да види края. Сигурно е било изумителна гледка...

Без да бърза, ексекуторът прибра Кайдаринския кристал и се изправи от стола си за медитация. Оправи своя шарф и нагласи островърхите си пагони.

Очевидно умственият му контрол не беше толкова прецизен, колкото този на съдията, защото Амдор бе доловил част от неговите размишления:

— Тасадар не беше никакъв герой! — мисленото му послание бе много остро. — Той пожертва предаността си към Кала, за да постигне слава и краткосрочни придобивки за себе си!

Изненадан, ексекуторът погледна към Амдор, който все още стоеше в коридора пред неговите покои:

— Но той се жертва, за да спаси Протосите! Не мисля, че бихте могли да припишете егоистични мотиви на това, което извърши Тасадар.

— Най-великото нещо, което постигна този предател, беше опустошението на Айур! — отсече в отговор Амдор — Сега, след пагубния резултат от това бедствие, най-сетне имаме възможност да се пречистим, да изгорим онези еретици, които като тумор съсипваха предаността ни към Кала. Много бих желал да се завърна у дома, за да

помогна на Съвета да предотврати подхлъзването ни по мрачната, погрешна пътека на тъмните тамплиери!

Командирът се съгласи неохотно, защото не виждаше никакъв смисъл да спори. В крайна сметка, той също искаше да се върне у дома.

— Съществувам, за да служа на Кала — отговори формално ексекUTORЪТ.

Когато двамата стигнаха до мостика на кораба — носач, Коронис седна на яйцевидния команден стол на „Куел’Ха“. Съдията застана до него като строг родител. Като че ли не беше убеден, че военачалникът ще изпълни своето обещание.

С помощта на псионичния усилвател, ексекUTORЪТ изпрати послание до всички умове на протосите от неговата флота:

— Връщаме се у дома! Имаме много работа за вършене при нашите семейства, в нашите градове, на нашия свят. Не бяхме там, когато Айур се нуждаеше най-много от нас и сега трябва да посветим живота и съзнанието си на това да му помогнем... да компенсираме това, че ни нямаше, когато останалите имаха нужда от нас.

Почти веднага Коронис долови вълната от облекчение и ентузиазъм, която премина през екипажа — надеждата ги изваждаше от меланхолията. Двигателите на носачите и съпровождащите кораби на флотата започнаха да набират мощност. Навигаторите се заеха да изчисляват траекторията, която щеше да ги отведе обратно в сърцето на обитаваната от Протосите част от космоса.

Внезапно, миг преди флотилията да потегли, псионичните приемници — паяжини от сензори, втъкани в корпусите на корабите — уловиха мощния импулс на някакво послание.

Беше далечен, чуждоземен сигнал.

Тайнствени тонове завибрираха в съзнанията на Коронис, Амдор и останалите протоси от екипажа. Импулсът носеше отчаян зов, самотен писък, неразгадаемо съобщение.

Пулсиращият сигнал, натрапчив и някак познат, продължаваше да пили нервите на ексекУТОРА. Съдията също стоеше вцепенен, прекалено объркан, за да предприеме нещо.

Когато далечният зов най-накрая престана, всички протоси бяха като зашеметени. Коронис насочи умствената си реч към Амдор,

въпреки че други, които бяха наблизно, също уловиха част от развълнуваните му мисли:

— Този сигнал е от Ксел'Нага! Разпознавам символите и тоновете. Не ги ли чухте? Съобщението е... спешно.

— И много мощно — отговори съдията. — Но какво устройство на Ксел'Нага би могло да излъчи толкова силен и ясен сигнал, че да успее да ни достигне чак тук?

Амдор обърна острия си поглед към техниците, които обслужваха комуникационното оборудване на мостика на „Куел'Ха“.

Един от офицерите отправи бърз мисловен поток към съдията:

— Проследихме сигнала обратно до една малка планета. Ненаселена, доколкото ни е известно.

Коронис проучи координатите и бързо изчисли колко време щеше да отнеме на експедиционната флота да стигне дотам.

— Съдия, този сигнал ни предоставя възможност да предотвратим провала на нашата експедиция. Ако действително намерим функциониращо устройство на Ксел'Нага, ще изпълним поне онази част от мисията ни, която се отнася до издирването на Пътешествениците. Ще се завърнем на Айур като герои. Така ще можем да вдъхнем надежда на нашия народ.

Съдията кимна:

— Ако сигналът наистина принадлежи на Ксел'Нага, тогава той може да се окаже предзнаменование. Ние сме Първородните и съдбата ни е да възстановим изгубеното величие на нашата раса. Откриването на устройството, което е изпратило сигнала, може да се окаже огромна стъпка напред към постигането на тази цел.

— Ен таро Адун — каза Коронис, използвайки древния поздрав, който буквално означаваше „В името на Адун.“ Адун беше велик протоски герой.

— Ен таро Адун — отговори съдията разсеяно. Той вече кроеше новите си планове.

Чувствайки се уверен за пръв път, откакто бяха пристигнали ужасяващите новини от Айур, ексекютор Коронис заповяда на един наблюдател^[2] незабавно да отпътува към източника на тайнствения сигнал.

[1] Carrier — тежко брониран боен кораб на Протосите, който пренася по-малки космически единици, наречени прехващани (interceptors) — Б.р. ↑

[2] Observer — малка роботизирана летяща единица на Протосите ползва се за разкриване на невидими единици и самата тя е невидима; идеална за разузнаване на базите на противника — Бел. Surfer. ↑

ГЛАВА 8

Мъртъв, Ларс беше мъртъв!

Тази мисъл пулсираше в главата ѝ, в такт с тракането на веригите, докато Октавия шофираше по-дългия каменист път към селището. Управляваше тежкото превозно средство почти без да се замисля, защото в ума ѝ имаше място само за една мисъл — „Ларс е мъртъв!“ Едва сега бе започнала да осъзнава този факт.

Робокомбайнът се тресеше и подскачаше, раздробявайки купчини пръст и камъни, докато преминаваше през тях. От друсането раменете и врата на Октавия се схванаха, но дори болката достигаше до мозъка ѝ сякаш отдалече.

Високо над главата ѝ ястребът все още се плъзгаше по-топлите течения, оглеждайки земята в безрезултатно търсене на храна...

Масивното превозно средство си проправяше път нагоре по-стръмния склон, криволичейки по-тясната пътека. Големи скални късове и буци пръст, се разхвърчаваха изпод звената на веригите. Пейзажът пред Октавия беше замъглен и размазан, сякаш над обширната долина се беше спуснала мъгла. Момичето безрезултатно се опита да избърше предното стъкло, но скоро осъзна, че проблемът е в собствените ѝ очи.

Нямаше навика да получава истерични пристъпи, пък и сега нямаше време за това. Трябваше да се върне във Фрий Хейвън и да вдигне тревога. Длъжна бе да разкаже на останалите заселници за зловещия смъртоносен артефакт, който беше разкрила бурята.

Винаги досега Октавия бе била твърде практична, за да пилее време в безполезни емоции. На суровата планета това беше просто механизъм за оцеляване, а не проява на безчувственост. Онези колонисти, които си позволяваха лесно да се депресират от жестоките прищевки на живота, скоро ставаха равнодушни и невнимателни. А небрежността на Бекар Ро обикновено се наказваше с бърза смърт.

Сълзите бяха почти непознато за нея усещане.

Доколкото можеше да си спомни, досега беше плакала само два пъти — веднъж след смъртта на нейните дядо и баба, после още веднъж, около седмица след кончината на родителите ѝ, причинена от споровата чума. Тогава, по време на поредната гръмотевична буря, Октавия внезапно беше осъзнала, че баща ѝ никога повече нямаше да бъде при нея, за да я утеши.

„Но сега Ларс е мъртъв!“

Когато солените капки най-сетна потекоха по бузите ѝ, гневът ѝ също започна да се излива на воля. Каква нелепа загуба, лишена от всякакъв смисъл! И какво беше онова чудо, там горе на хребета? Очевидно бе с извънземен произход...

Защо ли беше позволила на Ларс да я убеди да отидат там?! Какво си мислеха, че ще спечелят от проклетия артефакт?! И най-вече, защо нещото бе убило брат ѝ? Въпреки цялото му нетърпимо любопитство и желание да си завре носа навсякъде, където не му е работа, той само проучваше. По дяволите, дори не се беше опитал да навреди на съоръжението!

А то го уби! Открадна ѝ Ларс завинаги! И защо? Кой можеше да каже, *защо*?!

Поне едно нещо ѝ беше напълно ясно: трябваше да предупреди останалите колонисти, преди чуждоземният обект да вземе още жертви.

Залата за съвещания в кметството на Фрий Хейвън беше препълнена с почти две хиляди мърморещи заселници. Октавия можеше да чуе откъслечни разговори из целия салон:

— Какъв спешен случай, бе? Бурята, сама по себе си, не беше ли достатъчна?

— Трябва отново да засея посевите си. Това не можеше ли да почака?

— Чух, че Ларс Брен открил нещо...

— А аз чух, че бил изчезнал!

— По-добре да побързат или си тръгвам...

Най-сетне кметът Николай зае мястото си на ниския подиум в предната част на помещението и откри събранието. Двайсет и осем годишен, той бе досаден и не особено обаятелен човек, но беше успял

да си спечели авторитет и хората, повече или по-малко, вече го считаха за солиден и уважаван администратор. Удари силно по трибуната, опитвайки се да накара присъстващите да се успокоят:

— Тишина! Ало, ей ти там, няма ли да млъкнеш!

Кметът направи пауза и се огледа, преди да продължи:

— Октавия Брен има някои сериозни новини за нас. Толкова сериозни, че сметнах за необходимо да гласуваме това, което ще предприемем, след като я изслушаме.

— Не можеш ли просто да го обобщиш, да гласуваме и да се махаме оттук? — извика Шейна Брадшоу от публиката. — Напоителната ми система отново е задръстена...

Ник поклати глава:

— Мисля, че е най-добре Октавия сама да ви разкаже какво се е случило.

Младата жена стисна зъби, като чу ядното мърморене в залата, и се качи на подиума. Собственият ѝ гняв и даваше сили. Колко безчувствени бяха станали всички към новините за трагедии и гибел! Трябваше някак да ги накара да разберат важността на случилото се.

Прочисти гърлото си и се постара да вложи цялата си сила и авторитет в седемнайсетгодишния си глас:

— Повечето от вас вярват, че няма нищо достатъчно важно, нищо достатъчно *спешно*, което да си заслужава да ви събера тук. Сътресенията, разочарованията, дори смъртта вече са част от нашето всекидневие...

— Тогава карай по-накратко! — провикна се старият Растин от средата на залата.

— Къде е брат ти? — извика Син Маккарти, очевидно разтревожена.

Октавия си пое дълбоко въздух, за да се успокои, и започна отначало:

— Ларс е мъртъв. — Тя вдигна ръка, за да предотврати автоматично промърморените съболезнования на насъбралата се тълпа. — Беше убит от нещо, намиращо се отвъд хребета, на дванайсет километра оттук. Извънземен артефакт, заровен в планината. Нещо огромно.

— Извънземен ли каза? — изненада се Киърнън Уорнър, седнал на първия ред.

— Да, *извънземен!* Не сме сами тук, на Бекар Ро!

Октавия описа случилото се. Със запъване разказа как бяха проучвали обекта. Когато стигна до момента на смъртта на брат си, гърлото ѝ се стегна и отказа да издаде и звук. Усети как някой я хвана под ръка, вдигна поглед и видя Син Маккарти, която стоеше до нея. Луничавото лице на младата вдовица изглеждаше покрусено.

— На мен ми се струва, че проблемът е ясен — каза старият Растин презрително — Смърт поради небрежност. Никой от колонията не трябва да се доближава повече до онова нещо. Оставете го на мира. Ако се разрастваме, просто ще го правим в обратната посока.

Октавия стисна зъби и гневът отново ѝ върна — гласа. Ако не успееше да убеди заселниците, че случилото се е много сериозно, всички те можеха да пострадат.

— Не можем просто да го пренебрегнем. Случи се още нещо. Докато излизах, онова *нещо* изпрати сигнал в космоса. Някакъв вид предаване или аларма, или послание, отправено към дома му. Светлината беше толкова ярка, че почти ме ослепи, а звукът разтърси земята и ме повали.

— Хей, това не беше ли точно преди обяд, за около две минути? — обади се Киърнън Уорнър. — Мисля, че го чух! Ако наистина е идвало от дванайсет километра, звукът трябва да е бил невероятно силен!

— Мислиш ли, че артефактът е искал да установи контакт с нас? — попита разтревожено Уес, по-малкия брат на Лин.

Октавия поклати глава.

— Не. Сигналът беше изстрелян право нагоре към космоса, сякаш нещото мислеше, че там има някой, който чака да получи неговото послание. Сигурна съм, че се опитваше да се свърже с някого, но определено не с нас.

Възкличания, въпроси и предложения заваляха от тълпата и Октавия разбра, че сега вече беше привлякла тяхното внимание.

Кметът Ник отново зае мястото си на трибуната и вдигна ръце, за да въдвори тишина. Когато залата се поуспокои, той каза:

— Октавия смята, че е желателно да се свържем с Конфедерацията и да я уведомим за това, което сме открили тук.

Някои заселници моментално започнаха да възразяват, но съседите им бързо ги накараха да млъкнат.

— Не знаем дали онова е било комуникационен сигнал, но ако други подобни съоръжения се появят на Бекар Ро, може и да не сме в състояние да се справим сами — отбеляза кметът.

— Това си е нашата планета! — извика братовчедът на Уес, Джон.

Октавия се обади отново:

— Дори ако чуждоземният артефакт е единствен по рода си, не знаем какво е в състояние да извърши. Сега, след като вече е разкрит, може да прояви агресивност и да нападне селището. Може дори да предизвика земетресение, което да ни унищожи напълно.

— Нека да гласуваме — провикна се Джон.

— Да, чухме достатъчно — добави Киърнън.

— Напоителната ми система все още е извън строя — промърмори Шейна Брадшоу.

Октавия изпита облекчение, когато видя, че с изключение на трима колонисти, събранието гласува единодушно. Щяха да изпратят съобщение до правителството.

Надяваше се Конфедерацията да има опит с подобни проблеми.

Октавия Брен крачеше неспокойно пред комуникационната кула, която се намираше от другата страна на площада, точно срещу кметството. Съоръжението приличаше на старата оръдейна кула в центъра на селището по това, че никой не знаеше дали оборудването вътре все още работи. Не беше използвано за далечна комуникация от няколко десетилетия.

Кметът бе настоял да остане сам вътре, докато се опитва да осъществи контакт с правителството. Вече беше изминал почти цял час, откакто се беше затворил в кулата и Октавия се надяваше, че това е добър знак. Освен ако Ник все още се мъчеше да разбере как да задейства предавателя.

Най-после кметът се показва на вратата. Прекара ръка през твърдата си руса коса и се усмихна. Изглеждаше много доволен от себе си.

— Успя ли да се свържеш? — попита нетърпеливо Октавия. — Говори ли с Конфедерацията?

— Ами, не съвсем. Изглежда Конфедерацията се е разпаднала и сега правителството се нарича Земен Доминион. Човекът, с който разговарях, нарече себе си император — трябваше да остана впечатлен, предполагам. Името му е Арктур Менгск. Май се интересува от онова, което сме открили, защото зададе куп въпроси. Каза, че незабавно щял да нареди да изпратят насам военни части, за да проучат нещата.

Октавия въздъхна с облекчение:

— Добре. Значи подкрепленията са на път.

Проблемите им бяха свършили.

ГЛАВА 9

Докато се облягаше назад на своя трон, поставен наскоро наред с пищната тронна зала на възстановената столица Корал, император Арктур Менгск Първи почувства, че е получил възмездие за всичките онези години, които беше прекарал в партизански битки и заговори срещу потисническата Конфедерация.

Чувстваше, че тронът му *приляга*. Винаги го беше заслужавал.

Чувстваше се *могъщ*.

На заден план се прожектираше холограмен запис, повтарящ великолепната реч, която Менгск бе произнесъл пред всички поданици на Земния Доминион по случай коронарването му за император. Никога не му омръзваше да я слуша.

— Скъпи съотечественици, идвам при вас в светлината на неотдавнашните събития, за да ви призова към здрав разум. Нека никое човешко същество не отрича опасностите на времето, в което живеем. Докато се сражаваме помежду си, разединени от незначителни кавги, наследени от общата ни история, един много по-ужасен конфликт променя хода на събитията, заплашвайки да унищожи всичко, постигнато от нас досега...

Много драматично. Изключително неустойчиво.

Менгск беше упражнявал речта многократно пред безбройните си съветници.

Бяха изминали месеци, откакто Конфедерацията бе унищожена. Тогава самият Менгск беше организиран нещата така, че да примами Зергите към планетата столица Тарсонис. Ненаситните извънземни бяха свършили цялата разрушителна работа вместо него. Но това не беше всичко — Арктур бе успял да извърти нещата така, че да изглежда сякаш той самият е последната надежда на целокупното човечество, рицарят — спасител в блестящи доспехи.

Холограмният му образ продължаваше да говори:

— Време е всички ние, като нации и като индивиди, да прекратим дългогодишните си вражди и да се обединим. Предстои ни

дълга и трудна война и ние трябва да потърсим убежище на по-висок бряг, за да не бъдем пометени от течението.

„Хубави думи — помисли си Арктур, — чудесен лозунг.“

Заслужаваше си да ги повтори при удобен случай.

Все още му предстоеше много работа. Император Менгск трябваше да подчинява на волята си цели светове, да възстановява правителства им и да назначава свои заместници.

А сега беше получил и онова странно съобщение от забравената колония на Бекар Ро.

Менгск се размърда на трона си, разучавайки разпечатката на разговора си с кмета на колонията, как беше, а, да — Джейкъб Николай. Искаше да прегледа отново всяка една негова дума.

Прокарвайки добре поддържаните си пръсти през своите рунтави бакенбарди, Менгск се намръщи — чудеше се какво да направи при така създалото се положение. Първоначалният му инстинкт беше да пренебрегне молбата за помощ. Бекар Ро не беше в списъка на важните светове, над които новият император трябваше да укрепи своята власт. Дори Конфедерацията беше оставила тамошните колонисти да се оправят сами. Наистина, защо ли трябваше да се безпокои за тайфа бедни фермери от един затънтен свят, оставен дълги години на произвола на съдбата?

Дразнещи звуци достигаха до него от помещенията, заобикалящи тронната зала и го разсейваха. Чуваха се удари от пневматичен чук, бръмчене на плазмени резачки и пукот от лазерни оксигени. Сега, когато беше поставил владенията на хората под контрола си, Менгск беше разпоредил да започне широкомащабно строителство из опустошените от войната светове. Разбира се, работата кипеше най-усилено на родната му планета Корал, която все още пазеше белезите от жестокостите на Конфедерацията.

Над цялата шумотевица, холограмата продължаваше да повтаря речта му:

— Всички ние видяхме разрушенията, причинени от извънземните нашественици. Видяхме как хладнокръвно разчетените атаки на протосите унищожават домовете ни, как кошмарните зерги поглъщат нашите приятели и близки. Никога досега не бяхме виждали подобни жестокости — те бяха немислими едва до вчера.

Истина беше, някои от планетите бяха здраво пострадали. Колониите на Мар Сара и Чау Сара, унищожени от нашествието на зергите и ударите на протосите, трябваше да бъдат възстановени. Все пак, тези маловажни светове можеха да почакаат. Императорът първо трябваше да измисли как да събере повече данъци от своите поданици, за да попълни отново имперската хазна. Всяка планета, която не приветстваше управлението му достатъчно гръмко, щеше да срещне доста затруднения при получаването на финансиране за своите проекти.

— Скъпи съотечественици, време е да се обединим под един нов флаг, защото съединението прави силата. От многото отделни светове да изковем едно неделимо цяло, подчинено на властта на един-единствен трон. И от този трон, аз ще бдя над вас.

Арктур реши, че трябва да се погрижи тази реч да бъде преподавана на всички ученици в новия Доминион. Беше много вероятно ревизирането на историята да се превърне в работа на пълен щат за някои хора...

Наля си чаша кървавочервено вино и я изпи бавно, наслаждавайки се на напитката. Все още не можеше да реши какво да направи със странния чуждоземен артефакт на Бекар Ро. Не можеше да прехвърли проблема на никой друг — това беше недостатъка да бъдеш император. Но Арктур Менгск си беше спечелил тази длъжност. На един велик владетел никак не му отиваше да се оплаква от своите дребните задължения.

И какво по-точно бяха открили онези дръвници на затънтения си свят? Беше обещал да им изпрати помощ, но дали наистина си заслужаваше да отделя време за по-сериозно проучване?

Един от униформените му съветници измарширува отсечено в пищната тронна зала и му отдаде чест с прецизно вдигнат напред юмрук — поздрав, използван преди от Синовеите на Корал. Скоро този начин за изразяване на почит щеше да бъде въведен из целия Земен Доминион.

Помощникът му подаде навит на руло документ, който Менгск отвори и разгледа. А, да, ежедневният списък на насрочените екзекуции! Императорът проследи с пръст многобройните имена и разпозна няколко от тях. Не помнеше какви точно бяха техните престъпления, пък и сега нямаше време да проверява лично. Твърде

много бяха станали досадните подробности напоследък. Пък и повечето от осъдените вероятно бяха политически затворници или бунтовници, които отказваха да се разделят със старата си власт в служба на Конфедерация.

Захвана се да чете случаите един по един, но скоро му стана досадно и реши, че има по-неотложни проблеми, за които да се погрижи. Небрежно надраска едно „Одобрен“ в горния ляв ъгъл, подписа се и подаде списъка обратно на помощника. Мъжът отново вдигна юмрука си за поздрава на Доминиона и побърза да излезе, за да представи надлежно оформения документ на Гилдията на палачите.

Още една свършена за днес работа.

Холограмата на речта му приближаваше към своя край:

— От днес нататък, нека хората престанат да воюват помежду си! И нека никой не се противопоставя на това ново начало! А на всички врагове на Човечеството бих искал да кажа следното: не се опитвайте да заставате на пътя ни! Ние ще победим и ще продължим напред, независимо от цената!

Менгск отново се загледа в резюмето на разговора, който бе провел с кмета Николай. „Какво да направя?“ размишляваше той. Безсмислено беше да подозира, че заселниците го лъжат или преувеличават важността на своето откритие. Те бяха толкова изостанали, че дори не знаеха кой е император Менгск. Даже не бяха чували за Земния Доминион!

И изобщо, на кого му пукаше, че някакви си селяндури бяха изровили голяма лъскава скала и се чудеха какво да правят с нея?

Все пак, император Арктур Първи избягваше да реагира спонтанно. Ами ако този чуждоземен „предмет“ действително бе нещо важно? Нещо, което Менгск не биваше да пренебрегва? Можеше да представлява нова заплаха, нещо злоещо, оставено от Зергите или Протосите — двете странни раси, които все още всяваха страх в сърцето му, въпреки че ги беше използвал умело, за да постигне собствените си цели.

Смееше ли да пренебрегне това откритие, без да го проучи? Ами ако пулсиращият артефакт се окажеше огромно хранилище на непознати знания? Може би съдържаше ценни ресурси... или дори оръжия! Чуждоземните предмети с разумен произход бяха голяма рядкост. Императорът прекрасно разбираше, че ще има нужда от всяко

преимущество, до което успее да се добере, за да укрепи и запази своята власт.

Той отиде в командния си център и извика на холографския проектор триизмерна звездна карта на Сектор Копрулу. Хвърли бегъл поглед на познатите звезди и планетни системи, а после въведе координатите, получени при проследяването на комуникационния сигнал. Накара компютъра да добави още една дребна точица, която да отбележи колонията Бекар Ро. Заселниците не се бяха обаждали от толкова дълго време, че бяха отпаднали от архивите на Конфедерацията. Менгск изръмжа отвратно при мисълта за некомпетентността на своите предшественици.

Императорът разгледа околностите на планетата. След кратък размисъл извика тактическата карта, която показваше местоположението на всички имперски кораби в сектора. Генерал Едмънд Дюк и неговата ескадра Алфа бяха съвсем близо.

Усмивка изгря върху брадатото лице на Арктур Менгск.

В този момент императорът нямаше други неотложни задачи за вечно сърдития генерал. Нали Едмънд постоянно се оплакваше от скуката? Ето, една мисия до Бекар Ро щеше да запълни времето на Дюк и неговите морски пехотинци и щеше да ги задържи на безопасно разстояние от Корал.

Арктур Менгск често се беше притеснявал от факта, че енергичният военачалник, с такава голяма огнева мощ на разположение, просто седи и се отегчава. Въпреки че генералът бе положил клетва за вярност към новия Доминион, преди това дълги години се беше сражавал на страната на победената Конфедерация.

Генералът беше закоравял пълководец. Беше се заклел да защитава новото си правителство, а хора като него приемаха клетвите си доста сериозно. Пък и Арктур още не го беше отписал напълно. Реши да даде шанс на Дюк и неговата ескадра Алфа да докажат своята лоялност.

Холографският проектор превъртя записа и пусна речта от коронацията отначало:

— Скъпи съотечественици, идвам при вас в светлината на неотдавнашните събития, за да ви призова към здрав разум...

Император Арктур Първи помисли дали да не го изключи, но реши да чуе речта само още веднъж.

Написа заповедта за незабавното отпътуване на ескадра Алфа към Бекар Ро и я предаде през комуникационната апаратура.

ГЛАВА 10

На разсъмване по мрачното, сиво небе на Бекар Ро, тънки облаци се вихреха плавно като мътни петна мазнина по повърхността на застояла вода. В пустошта беше тихо... твърде тихо.

С остър пукот, който изтрещя като гръмотевица в сухия въздух, небето се разкъса и разкри проход в пространството. Плъзгащият се по теченията ястреб бе разтърсен, прекъснат по време на безкрайното си търсене на плячка.

Докато ехото все още отекуваше над долината, стряскайки дребните гризачи, които едва оцеляваха сред жилавите, недорасли храсталаци, от портала се появи протоският наблюдател, изпратен от носача „Куел’Ха“ и започна да кръжи високо в небето.

Автоматизираният разузнавателен съд започна да изпълнява своята програма. Включи маскировъчното си поле и изчезна от погледа. След това се спусна по-ниско над повърхността и активира редица сложни сензори, които изразходваха почти цялата му налична енергия. Сгънатите на три метални крила се разпънаха, а бордовата камера започна да се върти насам-натам, подобна на окото на циклоп.

Малкото корабче започна издирването.

Напредваше над пустошта на Бекар Ро, необезпокоявано и незабелязвано от никого. Преди това, докато летеше стремително през огромните простори на космоса, наблюдателят не беше в състояние да определя своите координати с голяма точност. Сега, след като най-сетне беше открил мястото, от, където бе изпратен странният сигнал, корабът постави навигационни маркери, за да може останалата част от експедиционната флота на Протосите да пристигне точно до целта.

Сондата прекара часове, кръжейки над срутения склон, където полузаровената органична конструкция стърчеше, изложена на дневната светлина. Наблюдателят снимаше и анализираше обекта, като периодично изпращаше до носача на ексекUTOR Коронис. След първоначалния импулс, артефактът беше останал мълчалив. Сякаш очакваше нещо.

Малкият разузнавателен кораб изследва всяко кътче от долината и се доближи до загадъчния обект дотолкова, доколкото програмата му позволяваше, а после продължи нататък, за да разузнае по-широка област.

Завършвайки цялостното си тактическо проучване, наблюдателят се сдоби с изображения на околните долини, сгушени сред планинските вериги и откри — без следа от изненада в роботизирания си мозък — култивирани полета и далечно селище, изградено от сглобяеми конструкции.

Все още невидима, малката сонда се приближи до колонията на Бекар Ро и закръжи над града. Започна да събира данни за местното население и отбранителните съоръжения...

* * *

Беше сутрин като всяка друга, но не и за Октавия Брен. Тя трябваше да посрещне новия ден без брат си Ларс.

Другите колонисти я бяха оставили на мира. Дори кметът Николай, който бе по-известен с приказките си, отколкото с практическите си действия, се беше запилял нанякъде. Тя седеше на една скамейка наскре централния площад на града и си спомняше за Ларс. Припомняше си времето, което бяха прекарвали заедно, колко много се бяха трудили, какво се бяха надявали да постигнат, как се бяха закачали като деца...

Октавия беше сама със своята скръб. Останалите колонисти бяха обръгнали и дотолкова привикнали с внезапното нещастие, че проявите им на съчувствие бяха станали съвсем механични. Фрий Хейвън бе изстрадал достатъчно и се беше научил да устоява на болката. Такъв бе житейският жребий на хората тук.

Въпреки всичко, обаче, първите колонисти са били убедени, че това е съществуване, по-достойно от живота под стоманения ботуш на Конфедерацията. Точно затова бяха дошли на тази планета. Тук хората поне бяха свободни.

Е, точно в момента младата жена не беше съвсем сигурна, че предпочита свободата, при положение, че тя върви в комплект с

постоянната несигурност и кратката продължителност на живота на Бекар Ро.

Искаше ѝ се двамата с брат ѝ да не бяха отивали да проверяват проклетите сеизмографи и миньорски станции. Искаше ѝ се Ларс да бе обикновен младеж, като всички останали колонисти — лишен от любопитство, стремящ се да избягва авантюрите на всяка цена.

Но тогава той не би бил Ларс.

Времето се проясняваше. Октавия седеше близо до старата оръдейна кула, монтирана от първите колонисти върху един изоставен бункер. Автоматичният защитен механизъм беше поставен тук, за да наблюдава небето и да пази Бекар Ро. Повече от четирийсет години кулата бе стояла мълчаливо на своя пост. Никой вече не вярваше, че тя все още функционира.

Сега, вместо за защита, кулата служеше за спомен — беше се превърнала в паметник, символизиращ всичко, което бяха оставили зад себе си, напускайки Конфедерацията. От време на време се намираше някой, който да предложи съоръжението да бъде разглобено за резервни части, но така и не беше останало време да бъде организирана бригада.

Докато Октавия седеше сама, потънала в скръбни мисли, оръдейната кула внезапно оживя и започна да издава тихо бръмчене. Светлините по нея премигнаха, затрептяха и после засветиха ярко.

Момичето извика уплашено и скочи на крака. Няколко заселници се показаха на праговете на своите жилища, за да видят какво става. За тяхна почуда, раздрънканата метална структура на съоръжението започна да се движи.

Хидравликата на кулата бучеше, докато съставните ѝ части се разгъваха и заставаха по местата си с тракане. На върха се появи ярка светлина. Радарното устройство се завъртя, сканирайки околността и накрая се центрира върху нещо невидимо в небето.

Оръдейните кули на хората бяха проектирани така, че сами да се насочват и да обстрелват приближаващи се вражески летателни апарати. Мощните им сензори можеха да засекаат дори невидими обекти.

Кулата на Бекар Ро не се беше помръдвала десетилетия наред, но сега се прицели, дрънчейки и стържейки, избра ракета и я зареди в пусковата установка. Радарното устройство пращеше и изпускаше

снопове искри — явно не беше съвсем в ред. Но въпреки това беше открило някаква цел.

С един кратък импулс, ракетата бе изстреляна в небето. Сервизните капаци на установката избълваха кълба дим, когато неизползваните от десетки години насам електрически вериги започнаха да излизат от строя една след друга.

Колонистите, втурнали се към мястото заради странния шум, бяха удивени да видят, че устройството изобщо функционира.

— Сигурно е случаен изстрел — каза кметът. — Отдавна трябваше да демонтираме това чудо.

Ракетата се стрелна нагоре, възседнала копие от пламък, описа плавна, съвършена дъга и накрая удари нещо. Взривът изглеждаше като ярък ореол във въздуха.

Октавия посочи с пръст към небето:

— Вижте! Улучи нещо!

Маскиращото поле на наблюдателя потрепери и се разпадна. Повредената сонда се олюля в небето. Корпусът ѝ се разцепи, едно от трите ѝ крила се откъсна. Малкият летателен съд започна да губи височина, въртеше се и пращеше и накрая се стовари като тежка оловна топка върху една от лошо изораните ниви извън града.

Без да поглежда дали останалите заселници я следват, Октавия хукна към мястото на катастрофата. Там имаше дълбок кръгъл кратер, издълбан в пръстта. Изкривените и почернели останки се бяха забили в земята. От наблюдателя не беше останало почти нищо, което да бъде изследвано.

Разглеждайки овъглените отломки, младата жена забеляза голямото централно око, заобиколено от счупени, изкривени панели, осеяни със сензори. Странни, чуждоземни символи бяха изписани по-външната стена на сондата.

— Или Конфедерацията е променила дизайна на устройствата си невероятно много, или това нещо не е било направено от хора — заяви кметът Ник, изказвайки гласно мислите на всички останали.

Заселниците започнаха да мърморят разтревожено, гледайки надолу към разбитото устройство. Първо бурята беше извадила на повърхността загадъчния извънземен артефакт. Сега пък този невидим апарат беше паднал от небето, а каква бе мисията му, можеха само да гадаят.

Октавия се отдалечи от чуждоземните останки, прехапала долната си устна. Чудеше се какво точно се случва тук. И какво щеше да се случва тепърва.

ГЛАВА 11

Когато достигна зергските рояци на Чар, настойчивият сигнал на далечния артефакт заля съзнанието на Кралицата на остриетата с ударна вълна, подобна на мисловна лавина. Сара Кериган седеше в недрата на разрастващия се кошер, а пулсиращото предаване блъскаше в слепоочията ѝ като електромагнитен писък. Гръмливият сигнал беше настроен към честотата на нейния мозък и предизвикваше болезнен резонанс, който караше всичките ѝ нервни окончания да вибрират. Възприемчивостта към него беше дълбоко заложена в гените на Зергите още при създаването на тяхната ДНК.

Сигналът караше органичната обвивка на младия кошер да потреперва конвулсивно, защото той също възприемаше отдавна забравения призив за пробуждане. Материалът, от който беше изградена външната хитинова черупка на стените, започна да резонира в отговор.

Предаването събуди някакъв инстинктивен спомен в съзнанието на зергите, намиращи се около Сара, и те побесняха. Чудовищните хидралиски се изправиха на опашките си и заразмахваха крайниците си, подобни на гигантски коси, а остриите им шипове изскочиха, готови да изстрелят дъжд от смъртоносни бодли към всяко същество, което сметнеха за враг. Подобните на кучета зерглинги полудяха и започнаха да се нахвърлят върху търтеите и ларвите, разкъсвайки ги на парчета.

Чуждоземният сигнал продължаваше да блъска из главата на Кериган, но тя стисна зъби и се постара да въдвори ред в ума си. Използвайки цялото си псионично умение, Сара се опита да овладее инстинктите на разбеснелите се зерглинги. Трябваше да им попречи да избият още от членовете на кошера ѝ.

В предишния ѝ живот Кериган бе обучавана в програмата на Конфедерацията за войни — призраци. Лекарите на Конфедерацията я бяха подложили на мъчителни манипулации и бяха обработили нервната ѝ система така, че да увеличат родените ѝ псионични способности. По оперативен път ѝ бяха имплантирали психичен

регулатор, за да я контролират и да я превърнат в добър шпионин и лоялен агент. Бяха я научили да гледа на живота като на стока за еднократна употреба. След това я бяха принудили да убие безброй жертви.

Обучението ѝ беше перфектно. Но Сара беше предадена от хората, на които служеше. Бяха я изоставили на превзетото от зергите бойно поле на Тарсонис. Така жената, някога наричана Сара Кериган, се беше превърна в Кралицата на остриетата. И сега държеше в ръцете си бъдещето на Зергите.

Ако можеше да ги овладее.

Предаването продължаваше безпощадно да пили мозъка ѝ. Отвъд пределите на разрасналия се кошер Сара долови вибриращия вой на един ултралиск^[1], който ревеше, объркан и изплашен. Тя успокои гигантското чудовище с размери на мамут, после се захвана с още няколко същества, които предизвикваха твърде много поражения. С желязна ръка отново наложи дисциплина в кошера си.

Най-после пулсиращият, пищящ сигнал престана. Възцари се блажена тишина. Кериган пое дълбоко дъх, стараяйки се да се успокои. Почувства как кошерт се връща към нормалното си състояние. Слугите ѝ все още бяха възбудени, но постепенно също притихнаха.

Сара се замисли. Имаше нещо смущаващо в това странно събитие. Наподобяващото сирена послание беше призовало някаква инстинктивна памет, заложената дълбоко в зергските ѝ гени. Кралицата на остриетата беше убедена, че източникът на този сигнал е невероятно древен и е сътворен от същата раса, която бе създавала Протосите и Зергите.

Без да престава да бди над неспокойните си слуги, Кериган продължи да обмисля случилото се. Зергите трябваше да проучат съоръжението, което беше изпратило мощния сигнал. Да, тя беше длъжна да сложи ръка върху този артефакт.

След като взе това решение, Сара свика създанията от най-доброто поколение, което беше отгледала след унищожението на Свръхразума.

Имаше мисия за рода Кукулкан.

Това бе един от най-ужасяващите рояци на разпръснатата раса на Зергите, създаден специално за нападение. Беше го кръстила на могъщото божество на Майте с образ на крилата змия, което помнеше

от древните земни легенди. Името беше съвсем подходящо за страховития род.

Кралицата на остриетата можеше да разчита на тях.

Скоро родът Кукулкан се събра с всичките си повелители, муталиски, хидралиски, зерглинги, ултралиски, царици и търтеи — всички същества, необходими за изграждането на един внушителен щурмови отряд — и отлетя от димящите руини на Чар. Щяха да преминат през космоса като рояк смъртоносни насекоми.

Заповедта на Сара Кериган, изразена съвършено ясно дори за слабите умове на нейните слуги, беше да открият предмета, изпратил сигнала, и да го завладеят на всяка цена.

---

[1] Ultralisk — сухопътна бойна единица на Зергите, донякъде приличаща на слон; има огромна жизнеспособност и нанася отчайващо големи щети; уязвима е за въздушно нападение — Бел. Surfer. ↑

ГЛАВА 12

Залата за съвещания на Фрий Хейвън отново беше изпълнена с объркани и раздразнени колонисти. Сега обаче не беше необходимо някой да им разяснява, че събитията на Бекар Ро придобиват драматичен обрат. Събития, които можеха да засегнат живота им и над които те нямаха власт.

Този път присъстваха всички заселници, дори членовете на семействата, чиито ферми бяха разположени далече извън града. Изключение правеха само няколко деца, твърде малки, за да разбират случващото се.

Октавия седеше на първия ред, близо до трибуната. Много от помладите колонисти бяха предпочели да се настанят близо до нея, за да я подкрепят, включително Джон, Грегор и Уес, както и Киърнън и Кирстен Уорнър. Син Маккарти беше седнала от дясната ѝ страна. Обичайният оптимизъм на червенокосата вдовица беше изчезнал напълно от тъмносините ѝ очи и това изплаши Октавия повече от всичко останало.

Усещаше, че най-лошото тепърва предстои. Заселниците на Бекар Ро щяха да се нуждаят от цялата си решителност и упоритост, за да преодолеят кризата.

Когато кметът Николай скочи на трибуната, Октавия се изненада колко бързо утихна залата.

— И така, ние сме издържливи хора и сме преминали през много трудности — започна той. — От дълго време се гордеем с факта, че сме почти несломими. Справяме се с природните бедствия, чумата и всички останали нещастия. Понасяме всичко и продължаваме нататък. През последните няколко дни, обаче, станахме свидетели на събития, които са напълно извън възможностите ни да ги разберем. През всичките тези години, прекарани на Бекар Ро, никога не ни се е налагало да се справяме с враждебно настроени пришълци. Сега трябва да се подготвим за неочакваното.

Миньорът Растин се надигна и каза:

— Малко нелепо е да се изразяваш по този начин, не мислиш ли, кмете? Как можем да се подготвим, като не знаем пред какво всъщност ще ни се наложи да се изправим?

След това се обади и Шейна Брадшоу:

— Нима имаш предвид, че ще трябва да се защитаваме? Та ние не разполагаме с никакви свестни оръжия! Ние сме фермери и имаме само земеделски сечива и машини. Е, тук-там има по някоя ловна пушка. Пък и те за какво ли са ни... На тая скапана планета няма почти никакъв дивеч.

Октавия пламна от гняв и стана:

— Чуйте сега, първо някакъв огромен артефакт изгори брат ми, без да остави нито пращинка пепел, и изпрати сигнал към космоса, после оръдейната кула свали от небето онова чуждоземно устройство.

Помнете ми думата, това е бил някакъв шпионин! Онова странно излъчване сто процента е привлякло нечие внимание и сега не знаем какво още ще ни се изсипе на главите!

Младата жена огледа смълчаните заселници и продължи:

— Трябва да се подготвяме за извънредна ситуация. Затова предлагам да престанете да хленчите как това не можело и онова не ставало. Нека заедно помислим какво можем да направим с малките възможности, с които разполагаме.

Тя се отпусна на мястото си сред своите приятели и с изненада видя, че Син Маккарти също става на крака:

— Какво ще кажеш за онези хора от правителството, с които се свърза, Ник? Можем ли да очакваме някаква помощ от тях? Скоро ли ще пристигнат?

Кметът Николай се намръщи озадачено:

— А... да, Земният Доминион. Техният император каза, че щял незабавно да изпрати помощ. — Ник помисли малко и се изчерви. — Разбира се, оттогава измина доста време. Но дори ако те вече са на път, пак не знаем дали ще успеят да пристигнат преди следващото извънземно творение да ни се изтърси от небето.

Син изпъна рамене и Октавия зърна ожесточената решителност, изпълнила очите ѝ:

— В такъв случай нека се подготвим сами да се грижим за себе си.

Киърнън Уорнър се изправи до нея:

— Какво ще кажете за експлозивите, които използваме за изравняване на земята при добива на минерали? Не можем ли да ги използваме като някакъв вид оръжие?

Из залата се разнесоха одобрителни възгласи. Уес също скочи на крака.

— Освен това повечето от нас притежават импулсни пистолети, които използваме, за да ловим гущери.

Братовчед му Джон се изправи след него:

— Доста добър съм с техниката. Може би двамата с Октавия ще успеем да поправим оръдейната кула на главния площад.

Октавия се усмихна на Джон одобрително. Нещата бяха започнали да се нареждат. Реши да добави още едно предложение:

— Моят робокомбайн разполага с приспособление за разбиване на скали, много от другите също имат такава приставка. На някои от машините пък са монтирани огнехвъргачки. Това са сериозни оръжия. Биха могли да нанесат доста значителни щети.

Миньорът Растин прекъсна потока от ентузиазирани предложения:

— Ако питате мене, вие сте една тайфа от идиоти. Полузаровени артефакти, чуждоземни кораби... на баба ми хвърчилото! Наистина ли си мислите, че някой ни завладява? И кои според вас са тези слабоумни извънземни, които са решили да дойдат на нашата скапана планета? Истината е, че никой от вас не знае какво става. И докато не разберем, не смятам да си губя времето, като седя тука и си проветрявам устата.

Възрастния грубиян тръгна към изхода, като разбута няколко души, които му препречваха пътя. После се сети още нещо и се обърна отново към събраните фермери:

— И въобще не очаквайте, че ще ви наливам газ Веспен безплатно, само защото всички вие сте си наумили, че небето е на път да се продъни върху главите ви.

Растин изсумтя с отвращение, въртна се и излезе.

Кметът Николай замръзна за миг, изумен от безочieto на стареца, но после успя да се съвземе:

— Е, господин Растин донякъде има право. Не бива да се паникьосваме. Император Менгск от Земния Доминион вече е уведомен за ситуацията и най-вероятно е изпратил помощ... — гласът му затихна.

Октавия се качи на трибуната и застана до кмета, защото не ѝ се искаше заселниците отново да изпаднат в униние:

— Ник е прав. Не му е сега времето да се паникьосваме. Време е да се захващаме за работа. — Тя се усмихна като видя как Син и останалите ѝ приятели се присъединяват към нея на платформата, за да демонстрират своята подкрепа. — Вече чухте някои предложения как да се подготвим за онова, което вероятно, предстои.

Тълпата зашумя одобрително. Един по един, заселниците се запътиха обратно към домовете и фермите си.

ГЛАВА 13

На мостика на „Куел’Ха“ ексекутор Коронис изучаваше мълчаливо изображенията с висока разделителна способност, предавани от наблюдателя.

Командирът беше изумен.

Образите показваха величествената конструкция на Ксел’Нага от различни страни. Обектът беше съставен от множеството заострени куполи, начупени извивки и спираловидни улеи. Общото впечатление бе като от катедрала, построена от прекалено амбициозни насекоми. Блестящи светли области с неправилна форма придаваха допълнителна загадъчност на този странен дизайн.

Съдия Амдор стоеше до ексекутора. Мислите му излъчваха вълнение и нетърпение — невероятна промяна спрямо мрачния скептицизъм, който беше проявявал през последните няколко години от безплодното им търсене.

Коронис очаровано разглеждаше нащърбените късове прозрачна, лъскава скала, които стърчаха от чакълестия терен навсякъде около новооткрития обект.

— Това са Кайдарински кристали — отбеляза той, опитвайки се да си представи цялата сила, която късове с подобен размер вероятно притежаваха.

Спомни си прилива на енергия, който изпитваше всеки път, когато докоснеше дребното парченце, което пазеше в личните си покои. Дори без странния артефакт, тези масивни кристали представляваха достатъчно голяма плячка за експедицията. Кайдаринските камъни бяха ценни ресурси и можеха да станат мощно оръжие в ръцете на Протосите.

Амдор изглежда беше по-заинтригуван от странните руни, изобразени по-външната обвивка:

— Тези писания и първоначалният кодиран сигнал са неопровержимо доказателство, че обектът е бил създаден от Пътешествениците. Открихме завета на Ксел’Нага!

Съдията отправи пламтящия си поглед към останалите протоси на мостика на „Куел’Ха“. Мисловното му послание звънтеше от ентузиазъм, който въздействаше на калаите, като ги вдъхновяваше и разпалваше още по-силно:

— Трябва да си възвърнем това съкровище, оставено от нашите предци! — Позволявайки си да раздава заповеди, сякаш той беше командир на флотата, Амдор продължи: — Продължаваме напред с пълна скорост! Трябва да стигнем до този артефакт, да го завладеем и да го съхраним за нашия народ!

Екзекутор Коронис настръхна. Какво си позволяваше съдията! Той не принадлежеше към онази част от кастовата йерархия, която му даваше право да издава подобни заповеди! Но не му беше сега времето да влиза в открито пререкание. Военачалникът повтори командата, сякаш инструкциите бяха негови:

— Правилно, няма да се прибираме веднага у дома. Айур наистина понесе тежко бремето и разрушенията на ужасната война, но откритие като това може да помогне на Първородните отново да достигнат отдавна загубеното си величие.

Екзекуторът отново се вгледа в изображенията и продължи:

— Рояците на Зергите започват да навлизат в онази част от космоса, която по-право ни принадлежи. Въпреки че имаме общи прародители в лицето на Ксел’Нага, ние, Първородните, никога не бихме могли да ги приемем като братя. Не можем да допуснем Зергите да завладеят този артефакт или знанията, които той съдържа. Завещаното на Ксел’Нага трябва да принадлежи на нас.

Далечният наблюдател продължаваше да изпраща нови изображения. Бекар Ро изглеждаше като съвсем обикновен и с нищо незабележителен свят. Затова екзекуторът се изненада, когато видя данните за наличие на организирана човешка колония. На екрана пред него започнаха да се редуват образите на различните съоръжения, изградени от малката група заселници, които се опитваха да си осигурят препитание на тази сурова планета.

Внезапно оръдейната кула на селището се активира и стреля по невидимата сонда. Коронис се отдръпна назад в командния си стол, сякаш изстрелът бе насочен лично към него. Ракетата изпепели деликатните сензори на малкия разузнавателния съд и той се разби в земята.

Загубата на наблюдателя раздразни съдията — не поради съществуването на някаква съществена заплаха от страна на хората, а защото Амдор нямаше да може да получава повече изображения на артефакта на Пътешествениците, докато корабът им не пристигне на колонизирания свят.

— Когато стигнем до планетата, трябва да продължим много внимателно — каза Коронис. — Не знаем какъв военен потенциал притежават тези хора и каква съпротива могат да ни окажат. Възнамерявам да оставя флотата на далечна орбита около звездата. Ние ще навлезем в системата по-бавно, така че да имаме възможност отново да преценим ситуацията.

Сега съдията насочи гнева си към ексекютора:

— Напълно излишно! Нали видя изображенията. Това е малка откъсната колония, разполагаща само с няколко отбранителни съоръжения и то с остаряла технология. Освен това те са хора. Хората нямат никакво значение за нас, а още по-малко имат връзка с нашия проблем.

След кратък размисъл Коронис се съгласи с доводите на Амдор. Заедно с останалата част от експедиционната флота, „Куел’Ха“ се насочи към Бекар Ро, развивайки най-високата скорост, на която беше способен.

Ексекюторът разгледа повторно изображенията, които наблюдателят беше изпратил. Особено внимание отдели на загадъчния артефакт на Ксел’Нага. След като бяха пропуснали голямата битка и не бяха участвали в защитата на Айур, след като се бяха провалили в търсенето на тъмните тамплиери, Коронис вярваше, че с откриването на този артефакт поне щяха да изпълнят втората част от своята мисия. Може би това щеше да бъде изкуплението за техните грехове.

ГЛАВА 14

През следващите няколко дни, докато колонистите се подготвяха за защита, Октавия Брен ставаше все по-неспокойна. Усещаше някакво странно напрежение в ума си. Чувството за нечие невидимо присъствие, което за първи път беше изпитала в близост до чуждоземния артефакт, отказваше да я напусне. Сякаш нещо живо се опитваше да установи контакт с нея.

Дали това не беше поредното ѝ предчувствие? Или просто беше плод на нейното уморено въображение?

Ако не бяха странните събития от последната седмица, Октавия вероятно нямаше да обърне никакво внимание на това усещане. Сега обаче беше сигурна, че нещо не е в ред. Все още скърбеше за загубата на своя брат Ларс, но присъствието, което се навърташе толкова натрапчиво в ъгълчетата на нейното съзнание, определено не приличаше на него.

Тревожното очакване също ѝ действаше потискащо. Вече беше събрала всичките си налични оръжия, беше предоставила излишните си хранителни запаси на организираната от Абдел Брадшоу обществена кухня и сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се мотае наоколо и да бездейства.

Все още нямаше никаква следа от обещаните от Земния Доминион подкрепления. Също така, никой от колонията не беше забелязвал никакви чуждоземни кораби или нови артефакти. Е, поне за това можеха да бъдат благодарни.

И все пак страхът и безпокойството не я оставяха и я караха да се стряска дори от сенките.

Напрежението продължаваше да се натрупва бавно. Накрая Октавия не можеше да издържа повече. Без да е наясно какво точно възнамерява да прави, младата жена се качи в робокомбайна и се отправи към чуждоземния обект. Трябваше да го види отново, да се изправи лице в лице с него и да открие някои отговори.

През целия път натам, на подсъзнателно, почти телепатично ниво, тя усещаше как се приближава към загадъчния артефакт, сякаш някаква невидима нишка я свързваше с него. Възможно ли бе самият той да е жив?

С всяко издрънчаване на тежките вериги на робокомбайна, Октавия можеше да го почувства, да го чуе. Нещо спящо и неспокойно. Нещо огромно и чуждоземно.

Отново си припомни момента на смъртта на своя брат. Отстрани бе изглеждало сякаш „то“ поглъща Ларс и абсорбира всяка клетка от неговото тяло.

„Да“, сякаш каза присъствието в ума ѝ.

То беше гладно. Трябваше да се храни с живот.

Но не със Земен живот, а с нещо... различно.

Докато робокомбайнът се спускаше през втората долина и прекосяваше коритото ѝ по посока към склона, където се намираше полузаровеният артефакт, чувството за глад ставаше все по-силно, по-настойчиво.

Глад за живот.

Ядосана, младата жена се опита да изхвърли натрапчивото присъствие от своя ум. Ако то не искаше Земен живот, защо беше убило Ларс? Дори да е било случаен инцидент, какво от това? Октавия не знаеше, пък и вече не я беше грижа. Всичко, което имаше значение бе, че Ларс беше мъртъв заради това „нещо“.

Тя спря робокомбайна в основата на склона и втренчи безмилостен поглед в тайнствения артефакт. Гладно било, така ли? Добре, тя също беше гладна — за отмъщение!

Октавия се пресегна и включи приспособлението за разбиване на скали. Самата тя беше предложила на събранието идеята това устройство да бъде използвано като оръжие. Е, добре, сега щеше да разбере доколко е била права.

Прицели се внимателно и натисна спусъка на съоръжението, което изстрелваше експлозиви, предназначени за разчистване на големи скални късове от нивите.

Зарядът удари право в целта. Познатата експлозия беше мощна и шумна и разби много от високите кристали, които се подаваха като бурени изпод чакъла. Дъждът от отломки продължи да се изсипва около робокомбайна почти цяла минута.

Когато се убеди, че пороят от камъчета най-сетне е престанал, Октавия изчисти предното стъкло и надзърна навън, за да огледа пораженията, които бе нанесла.

Такива нямаше. Нито една драскотина.

Единствената видима промяна бе, че сега артефактът изглеждаше... по-лъскав от преди. Експлозията беше успяла единствено да отнесе засъхналата пръст от неговата повърхност.

Докато се взираше в него, разочарована от своя неуспех, обектът започна да пулсира. Гората от кристали пламна, осветена от вътрешен огън. Працяща енергия се плъзна по гладките закръглени форми на артефакта, като проблясваше и ставаше все по-интензивна. Нишките на светкавиците се преплетоха една в друга и образуваха солиден лъч, който се стрелна към робокомбайна.

Октавия извика и прикри очите си с длан.

Мълнията, изстреляна в отговор на нейната атака, се стовари върху тежкото превозно средство като метеор. Момичето се вкопчи здраво в пилотската седалка. Искаше ѝ се да избяга навън и да потърси някакво прикритие, но реши, че това може да се окаже още по-опасно. Бронираната кабина на робокомбайна поне ѝ предлагаше известно укритие.

Контролното табло на превозното средство изпраща и от него се посипаха искри. Чуждоземният обект продължи да изстрелва мощни разряди, сякаш искаше да се увери, че посланието му е получено и добре разбрано. Косата на Октавия настръхна, заредена със статично електричество. Младата жена нададе силен вик, нещо средно между панически писък и проклятие, отправено към извисяващото се над нея адско творение.

Най-после обстрелът престана. Ушите на Октавия бяха проглушени, а в очите ѝ плуваха ярки цветни петна. Дим и мирис на озон изпълваха кабината, а от отделението на двигателя се издигаше свистяща пара. Робокомбайнът беше напълно повреден.

Октавия изпълзя бързо от кабината, като пътъм успя да изгори дланите си и единия си крак, допирайки ги до горещия метал. Отдръпна се от повреденото превозно средство със страхопочитание. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да се убеди, че няма начин огромната машина да бъде поправена. Електрическите системи бяха напълно унищожени, а много от подвижните метални части се бяха

заварили една за друга. Робокомбайнът нямаше да проработи никога вече.

Но поне тя беше жива.

Артефактът бе унищожил нейното превозно средство, но не я беше наранил, дори след като тя го беше атакувала умишлено. Какво ли означаваше това?

Октавия поклати глава и се зачуди на собствената си глупост. Откъде изобщо ѝ беше хрумнало, че може да унищожи чуждоземната конструкция по толкова елементарен начин?

Прокарвайки ръка през кафявите си къдрици, момичето погледна нагоре към слънцето, което вече се спускаше ниско над хоризонта. Разходката към къщи щеше да бъде много дълга.

ГЛАВА 15

Докато корабът и се носеше из празнотата, Ксерана седеше, заобиколена от фрагменти текст и отломки от древни предмети, които беше събирала по време на своите проучвания. Това бяха нейните съкровища, от които тя никога не се отделяше.

Напълно бе забравила за нуждата от сън или почивка, докато се опитваше да разреши поредната нова загадка, пред която се беше озовала.

Ксерана също беше уловила силния сигнал от далечния свят Бекар Ро и посвещаваше цялото си време на опитите да го декодира. Беше разделила записа на слоеве, всеки от които притежаваше собствен, едва доловим нюанс от значения, и сега ги изследваше един по един. Малко бяха разумните същества в галактиката, способни да проумеят тяхното съдържание.

Обаче тъмният тамплиер познаваше откъси от историята, които останалата част от протосите отдавна бяха забравили. На нейно разположение бяха и древните текстове, останали от Ксел'Нага, които тя собственоръчно беше изкопала по време на дългогодишното си странстване. От всички членове на нейната раса, Ксерана имаше най-голям шанс да дешифрира значението и произхода на това тайнствено послание.

Корабът ѝ се рееше волно из Празнотата, тласкан единствено от прищевките на гравитацията и слънчевия вятър, докато тя прослушваше сигнала отново и отново, като от време на време правеше справки в своите архиви. Умът ѝ бе изцяло завладян от хипнотичните тонове и всяка клетка от нейното тяло беше залята от пулсиращите ритми.

Накрая, след дълги часове, прекарани в работа, тя успя да разгадае тайната на странното, пробуждащо се творение.

Отърсвайки се най-сетне от дълбокия си унес, Ксерана потръпна, разбирайки важността на своето зловещо откритие. Реши, че трябва да

действа начаса и стана, с намерение да отиде в пилотската кабина на своя кораб.

Продължителният, упорит труд без никаква почивка беше изцедил нейните сили и за момент тя се почувства слаба и замаяна. С усилие на волята си наложи да продължи, тъй като задачата ѝ не търпеше отлагане. Отправи се към командния стол и потъна в него. Провери набързо показанията на контролните уреди и се подготви за предстоящия полет.

Ксерана беше сигурна, че много други протоси — а вероятно и зерги — бяха чули сигнала, но едва ли някой от тях бе в състояние да го дешифрира, за да разбере какво представляваше артефактът. Те щяха да отлетят на Бекар Ро, където щяха да срещнат гибелта си.

Значи нямаше избор. Трябваше да изпълни своя дълг.

Много отдавна Съветът на съдиите беше изпратил в изгнание тъмните тамплиери, но въпреки това, Ксерана и нейните събратя бяха запазили своята лоялност към расата на Протосите. Затова сега честта ѝ налагаше да отлети към тази забравена от Бога планета и да предупреди своите сънародници за грозящата ги опасност, независимо от цената, която можеше да ѝ се наложи да плати.

Включи двигателите на своя малък кораб и полетя главоломно през Празнотата, насочвайки се към източника на зловеция сигнал.

Ксерана пътуваше сама и не разполагаше с никакви други оръжия, освен своите познания. Беше ѝ кристално ясно, че всеки срещнат съдия ще прояви желание да плени един тъмен тамплиер като нея. Мисията ѝ щеше да бъде много опасна. Въпреки това тя нямаше друг избор. Трябваше да поеме риска.

Корабът ѝ бързо скъсяваше разстоянието до Бекар Ро.

ГЛАВА 16

Изпратен на път от планетата Чар, родът Кукулкан прекосяваше междузвездния вакуум. Дори в тази ледена тъмнина, бронираните туловища предпазваха зергите и ги превръщаха във флота от чудовищни, живи космически кораби. Организиран в компактни групи и управляван от многобройни повелители, родът следваше напътствията на Кралицата на остриетата, която беше съставила план за превземането и проучването на артефакта на Ксел'Нага.

Загадъчният обект щеше да принадлежи на Зергите. Щяха да го притежават с правото на завоеватели.

Огромни бегемоти летяха стремително към указаната цел. Това бяха най-големите същества, срещани някога в познатата и картографирана галактика. Защитени със свръхплътни обвивки, те можеха да пренесат много други зерги, разположени в гънките и джобовете на грандиозните им тела. Сами по себе си тези създания не бяха опасни, но вътре в тях се стаяваше целият ужас и сила на всички останали подвидове на Зергите.

Хилядолетия назад в миналото, когато древните мислители на Ксел'Нага експериментирали със създаването на разум, те модифицирали гените на няколко свирепи, високо конкурентни форми на живот от планетата Зерус. Тези най-ранни форми на Зергите се приспособили и бързо асимилирали всички останали местни видове. Расата им ставала все по-могъща и все по-интелигентна, но накрая младият Свръхразум достигнал до критична точка: Зергите били ограничени от своята планета и това било пречка за тяхното по-нататъшното развитие.

Решението дошло в момента, когато пътуващите между звездите бегемоти попаднали в тяхната система.

Огромните хрисими същества, живеещи в безвъздушното пространство, се приближили достатъчно, за да може Свръхразумът да достигне до тях със своите мощни телепатични способности. След като подмамили нищо неподозиращите бегемоти в своя обсег, Зергите

ги нападнали и бързо асимилирали техния генетичен код. Така страховитите същества от Зерус развили способност да пътуват от една звездна система към друга.

Вече нямало сила, способна да ги спре.

Сега бегемотите от рода Кукулкан пренасяха ударната сила на Сара Кериган към Бекар Ро.

Като гигантски органичен облак, препречващ пътя на слънчевата светлина, огромните същества пристигаха и влизаха във висока орбита около планетата. Постепенно започнаха да се снижават към забулените в облаци горни слоеве на атмосферата, засмуквайки струи въздух, докато разтваряха обвивките си, за да излязат навън повелителите — главните транспортни единици на Зергите.

Те излитаха от джобовете, в които бяха пренесени, и започваха да падат свободно през сгъстяващата се атмосфера и брулещите ветрове на Бекар Ро. По форма повелителите приличаха на набраздени ракообразни с грамадни долни челюсти и поклащащи се щипки. Бяха огромни, с бронирани хитинови черупки, но изглеждаха като джуджета в сравнение с разпростиращата се във всички посоки плът на бегемотите високо в небето.

Тъй като артефактът на Ксел'Нага беше излъчвал неустоимия си сигнал твърде кратко, Зергите не знаеха точното му местоположение. Имаха само най-обща представа за района, където се намира търсеният обект. Обаче повелителите от рода Кукулкан бяха търпеливи и много старателни. Те започнаха да обикалят упорито през гъстите облаци и бушуващите гръмотевични бури. Често ги удряха мълнии, но не нанасяха никакви поражения през дебелиите им обвивки.

Най-накрая разпрострелият се рояк достигна в близост до загадъчния артефакт. Част от рода беше останала в орбита заедно с бегемотите и сега нова вълна от нашественици започна да се подготвя за приземяване.

Един по един, повелителите започнаха да се спускат към повърхността и да оставят на нея групи търтеи. Те щяха да основат няколко люпилни и пълзящи колонии и да започнат да трупат необходимите ресурси. Така щяха да бъдат създадени достатъчно ларви, от които да се развият зергите, необходими на рода Кукулкан, за да превземе цялата планета.

След това повелителите отлетяха в посока към съседната долина. Тяхната задача бе да завладеят мистериозния артефакт и да заграбят всичко, което може да се вземе от него. Но преди това, като част от своята подготовка, те възнамеряваха да намерят колкото се може повече местни живи организми, които да асимилират и по този начин да увеличат своята численост.

* * *

Старият миньор Растин неслучайно беше построил своето жилище близо до усамотената рафинерия за газ Веспен. Той беше саможив и затворен човек и искаше да е колкото се може по-далече от града. Въпреки това, през изминалата седмица беше общувал с други хора повече, отколкото би желал за цяла една година.

Двете общи сбирки на колонистите във Фрий Хейвън, на които го бяха викали, допълнително бяха изнервили спривавия старец. И в двата случая беше отивал неохотно, възседнал стария си раздрънкан трактор. Беше оставал в града само за по няколко часа, преди да се завърне отново в рафинерията, при своето куче Олд Блу.

След последното земетресение един от гейзерите му беше пресъхнал. Независимо колко ръчкаше, човъркаше и риташе своите машинарии, Растин все не успяваше да го накара да проработи отново.

— Беше чул, че в съседната долина отвъд хребета се били появили няколко нови гейзера, но саможивият миньор бе живял на това място почти четирийсет години и никак не му се искаше тепърва да се мести другаде.

Въпреки това идеята да се премести да живее още по-далече от Фрий Хейвън имаше своите привлекателни страни...

Олд Блу се измъкна от хладното си леговище под металната веранда и започна да души наоколо. Големият мутирал пес достигаше на ръст почти до гърдите на своя стопанин.

Първоначално Растин се беше надявал, че огромното куче, с неговата рошава синя козина и слонски апетит, ще може да бъде обучено като товарно животно, което да мъкне резервни части и припаси от града. Вместо това Олд Блу си остана просто верен другар — едно голямо и обичливо създание, което ръсеше лиги насам-натам и

от време на време лаеше несериозно по случайно преминаващите колонисти.

Старият миньор разсеяно почеса кучето зад ушите и го остави да души около рафинерията в търсене на таралежи, които да преследва. Добре, че поне се беше научило да не си завира муцуната в тях, след като последния път се бе наложило Растин да вади от нея десетки остри като игли бодли.

Сприхавият старец продължи да ръчка из съоръженията със своите износени инструменти, като мърмореше и проклинаше на глас. Обаче машинариите изобщо не се впечатляваха дори от най-грубия му език. Растин се изправи отвратен. Ядно захвърли гаечния си ключ към близките скали, а после започна да къльне, защото сега трябваше да ходи да го търси.

Изненада се, когато Олд Блу започна да лае към небето. Бърните на голямото синьо куче се отдръпнаха, оголвайки неговите зъби, и то заръмжа, а после започна да скимти.

— Сега пък какво има? — обади се Растин. — Пак ли те уплаши някой бръмбар, пъзльо такъв?

Но Олд Блу не искаше да се успокои. Продължи да скимти и започна да отстъпва към бърлогата си заднешком. Растин погледна нагоре и видя рояк от неясни фигури в небето — огромни същества, които се спускаха през облаците и се движеха като армада от бойни космически кораби.

— Какво по дяволите...?

Със зловец жужащ звук, като кошер разлютени оси, роякът нашественици започна да се снишава. Бронирани създания се разделиха и някои от тях се спуснаха към подножието на планината, където Растин беше издигнал своя дом.

Гейзерите газ Веспен продължаваха да бълват облаци от пара във въздуха, издавайки наличието на богати залежи от ресурси на това място. Изглежда, че именно те бяха привлекли странните чуждоземни нашественици.

Олд Блу изджавка и кучешкият му кураж се изпари напълно. Животното се стрелна обратно към верандата и се скри в сенките под нея.

Мобилизирайки цялата си враждебност и гняв, за да преодолее парализиращия пристъп на страх, Растин се пхна в бараката и грабна

една стара ловджийска двуцевка, с която понякога гърмеше по въдещите се тъдява гризачи. Излезе на верандата и вдигна оръжието, стиснал зъби предизвикателно.

Зергските повелители се спуснаха ниско над хълма, приближавайки жизненоважните гейзери газ Веспен. Черупките им се разпукаха, разтвориха се широко и избълваха порой от ужасни чудовища с тракащи челюсти и бронирани хитинови черупки, целите покрити с бодли. Когато зерглингите се понесоха към Растин като лавина от жестоки зъби и нокти, той не издържа и отстъпи назад в бараката.

Зад повелителите се спусна някакво друго създание със змиевидна глава, разперена кожена мембрана, наподобяваща крилете на прилеп, и масивни, бронирани пипала. Царица^[1]. Изглежда тя също имаше намерение да дойде право при заселника.

Растин изстреля и двете цеви по приближаващата вълна от чудовища, презареди и стреля отново. Знаеше, че оръжието му не е достатъчно мощно. Знаеше, че и хиляда години да търси, пак няма да събере достатъчно патрони, за да отблъсне тази атака, но жилавият стар миньор продължи да стреля и да псува прииждащата сган.

Продължи да сипе проклетия, дори когато амунициите му свършиха.

Ненаситните зерглинги връхлетяха върху отшелника като лавина от смърт.

---

[1] Queen — летяща единица на Зергите, която не разполага със средства за атака, но владее редица специални умения: да заразява командните центрове на врага, да намалява подвижността на чуждите единици и други подобни „изненади“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 17

Октавия не обичаше да се движи пеша през нощта, но сега, след загубата на робокомбайна, разходката беше неизбежна.

Заобикаляйки облаците парлив газ Веспен, бликащи от многобройните нови гейзери, тя прекоси безкрайно дългата долина и започна да се катери по-стръмния хребет, като дишаше тежко. Най-сетне преваля билото, спусна се по сипея от другата страна, подмина разнебитените си миньорски станции и се отправи надолу по склона към Фрий Хейвън.

Ненавиждаше всяка една секунда от уморителното си пътешествие.

Земята беше осеяна със сенки и скрити дупки, а на много места имаше дълбоки пукнатини, които сякаш нарочно се изпречваха точно на нейния път. Внимаваше много къде стъпва, защото не беше убедена, че някой ще успее да я намери сред този пущинак, ако падне и си счупи краката.

Нощта беше мрачна, а небето — навъсено и мътно. Облаци скриваха звездите, но поне не се очертаваше да се развихри поредната буря. Странни светлини, наподобяващи далечни светкавици, проблясваха високо в небето. Досега Октавия не беше виждала подобни причудливи атмосферни явления. Прекалено много странни неща се случваха напоследък.

Младата жена ускори крачка надолу по полегатия хълм. Скоро пред очите ѝ се мярнаха мъждивите светлини на рафинерията на стария Растин. Свадливият миньор вероятно никак нямаше да ѝ се зарадва, особено в този късен час, но все пак Октавия реши да се отбие при него. Старецът притежаваше един раздрънкан трактор и може би щеше да благоволи да я закара до града.

Не след дълго се натъкна на някаква пътека, водеща към рафинерията. Пое натам, обзета от облекчение, че тежкото ѝ изпитание ще свърши скоро.

Пътеката я изведе право при гейзерите газ Веспен. Няколко прожектора осветяваха съоръженията и придаваха призрак сребрист блясък на облаците пара, виещи се във въздуха. Наоколо нямаше жива душа. Вероятно старият Растин си беше легнал. Момичето нямаше представа колко е часът.

— Растин? — извика тя — Аз съм, Октавия Брен.

Никой не ѝ отговори.

Над рафинерията тегнеше мъртвешка тишина. Дори щурците бяха замлъкнали тази нощ.

Тъмнината наоколо изглеждаше потискаща.

— Хей, Растин?

При нормални обстоятелства Октавия би отишла до вратата, за да потропа. Сега се колебаеше дали да го стори, защото самотникът често бе непредсказуем. Като нищо можеше да излезе с оръжие в ръка, за да защити дома си от среднощните натрапници. Младата жена не искаше да ѝ насолят задника със сачми.

— Ехо? Има ли някой вкъщи?

Тишината сякаш ставаше все по-тежка.

Странно, поне Олд Блу би трябвало да се разлае.

Октавия се зачуди дали кметът не е свикал поредното общо събрание на колонистите. Да, сигурно това беше отговорът на тази мистерия — старецът бе отишъл в града и беше взел Олд Блу със себе си.

Момичето огледа поляната около бараката и веднага разбра, че греши. Тракторът стоеше паркиран наблизо, а Растин беше известен с това, че не обича да ходи пеша дори до тоалетната. Значи трябваше да си е вкъщи. Тогава защо не отговаряше? Това бе напълно неразбираемо...

Стомахът на Октавия се сви от страх.

Усети в главата си някакъв неясен шум, ехтящ хор от безброй еднакви гласове. Полазиха я тръпки. И преди беше изпитвала подобно усещане — там, в другата долина, при полузарования артефакт, тя беше доловила странния приглушен отглас от нечие чуждоземно присъствие.

Но това тук... беше някак различно. Звучеше като нещо зло и застрашително.

Звучеше като нещо... гладно.

Пристъпи нерешително към жилището на миньора. Забеляза, че чакълът отпред е покрит с тънък белезникав пласт, гъст и слюзест като плесен. Килим от същото вещество се разстилаше около бараката и стигаше чак до гейзерите.

Наведе се, за да докосне лигавата материя, и съжали незабавно. Веществото миришеше на разложение и мърша. Не приличаше на никоя друга растителност, която бе виждала на Бекар Ро. Чак сега забеляза, че плътната биомаса потръпва, расте и се разширява пред очите ѝ.

По все още голите участъци, където разрастващият се килим не беше достигнал, младата жена забеляза стъпки. Отпечатъците бяха няколко различни вида, но всичките си приличаха по дългите, заострени нокти, оставили дълбоки следи в пръстта. Сякаш тълпа от някакви чудовищни насекоми беше преминала за по-напряко през поляната.

Безпокойството на Октавия бавно прерастваше в ужас.

Прокрадна се предпазливо към дома на стария миньор — все пак трябваше да разбере какво се е случило с него. Извика за последен път, готова всеки миг да побегне:

— Растин? Моля те, отговори!

Когато стъпи върху скърцащия лист надупчена ламарина, от който беше направена верандата, чу как нещо се размърда отдолу. Видя едно голямо същество да се движи в сенките. Успя да зърне матова небесносиня козина и бели зъби, които проблясваха в тъмнината.

— Олд Блу! — извика тя, но странно защо, не чувстваше никакво облекчение.

Внезапно звярът изскочи от сенките, където се беше спотайвал досега, и Октавия успя да го разгледа на слабата светлина.

Съществото пред нея наистина напомняше големия, добродушен Олд Блу, но в него бяха настъпили чудовищни промени. Сега от гръбнака му стърчаха шипове. На раменете, точно над предните крака, бяха израсли нови членести крайници, завършващи с потракващи щипки. Два комплекта нови очи се клатеха върху подвижните си стълбчета, които се извиваха напред-назад, докато кошмарното куче фокусираше погледа си върху Октавия. Бърните на изчадието се отдръпнаха, оголвайки неговите зъби, които изглеждаха остри като

ножове. Лигите, които се точеха от побеснялата му уста, бяха зелени и слузести.

Октавия дочу как още същества се раздвижват в тъмнината наоколо. Чудовището пред нея издаде дълбок гърлен рев и напрегна мускулите си за скок. Лапите му се разтвориха, разкривайки комплект нови нокти, големи като ятагани.

В момента, когато Октавия понечи да побегне, асимилираният от зергите Олд Блу се хвърли върху нея.

ГЛАВА 18

Планетата не беше нищо особено, поне доколкото можеше да се види от приближаващия се заедно с останалата част от експедиционната флота носач „Куел’Ха“. Всъщност външният вид нямаше никакво значение за езекутор Коронис. Интересуваше го единствено източника на тайнствения сигнал, който ги беше призовал тук.

Съдия Амдор стоеше до него и гледаше свирепо през илюминатора с жълто-оранжевите си очи, сякаш вярваше, че може да покори изникналия под тях зеленикавокафяв свят единствено със силата на своята воля.

— Не желая никакви провали, езекуторе. Не и този път — изрече Амдор строго. Телепатичното му послание беше отправено преднамерено небрежно, за да могат и останалите протоси на мостика на командния кораб да усетят неизречената заплаха в него. Това подразни Коронис. Такива приказки влияеха отрицателно върху морала на екипажа.

Заслепени от голямата си политическа и религиозна власт, Съдиите често си позволяваха да мачкат брутално психиката на своите подчинени. Но точно сега Коронис не искаше да провокира конфликт, като се противопоставя открито на Амдор. Беше по-добре подобни въпроси да се уреждат насаме, зад защитени срещу телепатия стени, откъдето дори гръмките аргументи и мисловни крясъци не биха могли да достигнат до останалите протоси на кораба.

Сблъсъкът между тях можеше да почака. Сега езекуторът имаше по-важна работа: предстоеше му брифинг на мисията.

— Все още не знаем дали ще срещнем съпротива — започна той, — затова възнамерявам да оставя носачите в орбита, за да ни прикриват отгоре, докато изследваме повърхността и търсим източника на странния сигнал.

Коронис посочи близкия дисплей, върху който бе изобразена диаграма на бойната формация и продължи да излага своя план:

— Първа ще тръгне вълна от скаути^[1], чиято задача ще бъде да елиминират всяка възможна съпротива по въздух. Совалките ще ги последват незабавно, пренасяйки долу зелотите^[2], драгуните^[3] и рийвърите^[4].

Те трябва да заемат позиции около артефакта и да го отбраняват на всяка цена. Ние двамата със съдия Амдор ще се спуснем с командния арбитър^[5]. Останалите двайсет арбитъра ще осигуряват маскировка на сухопътните ни сили.

Амдор изглеждаше раздразнен от това, че ексекторът не се беше консултирал първо с него, но кимна с гладката си сива глава в знак на съгласие с ролята, отредена му във важната операция.

След няколко минути голяма ескадрила скаути се отдели от останалата част на флотилията и се вряза в атмосферата на Бекар Ро. Двойните фотонни бластери и батареите от ракети с антиматерия на борда на високоскоростните изстребители бяха заредени и готови да отвърнат на всяка съпротива.

Убеден, че неговата флота е пристигнала тук първа, преди някоя от другите раси да успее да реагира на съобщението, ексектор Коронис се надяваше, че подобна демонстрация на сила ще се окаже просто излишна предпазна мярка.

Следван по петите от съдия Амдор, той се отправи към хангара на носача. Двамата заеха местата си на борда на командния арбитър и се приготвиха за излитане.

Когато внушителната група от протоски бойни кораби пое по дирите на скаутите, ексекторът се обърна и хвърли прощален поглед към оставащия в орбита „Куел’Ха“. Беше прекарал десетилетия на този величествен кораб и сега, когато бе лишен от защитата на неговата броня и ескадрилите от прехващачи, командирът внезапно се почувства уязвим.

Измъчваше го тревожно предчувствие, което помрачаваше предстоящия триумф. Незнайно защо, Коронис не можеше да повярва, че тази мисия ще се окаже толкова лесна, колкото предричаше съдията.

Концентрирайки се отново върху предстоящата задача, командирът огледа разположението на своите сили върху тактическия дисплей. Невидими под прикритието на арбитрите, останалите кораби се снишаваха предпазливо към лишената от растителност скалиста

долина в подножието на хребета, където лежеше полузаровеният артефакт.

Коронис инструктира флотата да избягва всякакви контакти с близката земна колония. Не се страхуваше от оръжията и защитните установки на шепата заселниците, но дългогодишният му боен опит го беше научил да не си търси белята излишно. Не искаше да си отвлича вниманието от основната цел, встъпвайки в непровокирани конфликти.

Картата отбелязваше наличието на множество разположени наблизко гейзери газ Веспен и рудни жили, богати на минерални залежи. Това природно изобилие зарадва ексекутора, защото щеше да облекчи неимоверно построяването на всичките рийвъри, фотонни оръдия и защитни съоръжения, от които щеше да се нуждае, за да защитава периметъра около загадъчната конструкция.

Не след дълго ударната група се приземи. Долината наоколо изглеждаше мирна и тиха. Не се забелязваше дори намек за някаква опасност. Въпреки това, протосите не бързаха да напуснат транспортните си средства, почтително изчаквайки техният командир да стъпи пръв на новооткрития свят.

Коронис прекрачи люка на кацналия арбитър и вдиша сухия въздух на Бекар Ро. Спря за момент, за да разучи местността. Съдия Амдор застана до него и двамата заедно се загледаха към склона, където масивните стени на мистериозния артефакт на Ксел'Нага закриваха планинския пейзаж.

— Забележително! — изрече замечтано съдията. — Можеш ли да усетиш силата, притаена тук? Можеш ли да почувстваш колко велика ще бъде нашата победа, когато отнесем завета на Ксел'Нага на Айур?

Амдор пристъпи крачка напред и разпери дългите си ръце, протягайки ги във всеобхващащ жест. Тъмната му роба плющеше около него като живо същество, а шлемът му проблясваше на слабата звездна светлина.

— Обявявам този обект за собственост на Протосите! Той ни принадлежи по правото на първородни наследници! И нека никой не поставя под съмнение това! Ен таро Адун!

— Ен таро Адун — отвърна формално Коронис. Не му допадаше цялата тази помпозност. Мислеше, че е твърде рано да тържествуват.

Замислено прокара пръсти по-дългия шарф, символизиращ поста му на ексекутор. Да, придобиването на този изумителен артефакт беше

славно постижение, но какво всъщност смятаха да правят с него Съдиите? И по какъв начин възнамеряваха да пренесат огромната конструкция на Айур?

Внезапно от командния арбитър прозвуча сигнал за тревога. Дежурният офицер на „Куел’Ха“, тамплиерът Месс’Та, изпращаше съобщение:

— Екзекутор Коронис! Засякохме голяма флота зергски бегемоти на висока орбита! Току-що се подадоха зад хоризонта. Явно са били от другата страна на планетата и затова не сме ги засекли.

За разлика от Амдор, който онемя от ярост, командирът не загуби присъствие на духа:

— Колко са на брой?

— Цял един род, екзекуторе! Повече зерги, отколкото сме виждали някога! Това не е обикновена разузнавателна част, а цяла окупационна армия!

За миг военачалникът остана смълчан, обмисляйки създалата се ситуация. Съдия Амдор се обърна към него с пламнали очи:

— Сигурно и те са откликнали на сигнала! Екзекуторе, трябва да запазим артефакта на Ксел’Нага в наше владение! Трябва да го защитим на всяка цена!

Без да го погледне, Коронис заповяда на Месс’Та:

— Атакувайте с цялата налична сила!

— Разбрано, екзекуторе. Защитата е подготвена. Ескадрилата от прехващачи е готова за атака. Веднага ще издам заповед за нападение!

---

[1] Scout — малък изстребител на Протосите, снабден с оръжия за водене на въздушен бой и нападение на земни цели — Б.р. ↑

[2] Zealot — рицар на Кала, основна сухопътна бойна единица на Протосите; основното му оръжие е псионното острие, формирано от неговия захранван с енергия боен костюм; на корицата на книгата е изобразен зелот, който почива след битка — Б.р. ↑

[3] Dragoon — далекобойна сухопътна единица на Протосите; осакатен или тежко ранен войн, който се е съгласил мозъкът му да бъде трансплантиран в кибернетична конструкция; оръжието на драгуните изстрелва концентрирани снопове от антиматерия, ефективни срещу наземни и въздушни цели — Б.р. ↑

[4] Reaver — бавна, тежко бронирана роботизирана единица на Протосите; изстрелва самонасочващи се заряди, наречени скарабеи; рийвърите са особено ефективни при обсада на укрепления и при обстрел на големи групи вражески единици — Б.р. ↑

[5] Arbiter — кораб на Протосите, управляван от съдия; притежава редица специални възможности: може да създава поле от изкривена реалност, което скрива намиращите се наблизо приятелски единици; друга негова функция е създаването на стазисно поле, което обездвижва поразените цели и едновременно с това ги прави недосегаеми за всякакви атаки; също така, арбитърът може да телепортира войски от едно място на друго — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

Докато стоеше лице в лице с асимилираното чудовище, Октавия се надяваше, че у него е останало достатъчно от стария Олд Блу и то няма да я нападне. Тази илюзия обаче се изпари в мига, когато огромното същество се хвърли напред.

Тя реагира инстинктивно и се сви върху верандата. Гигантското олигавено изчадие я прескочи и падна напред сред ливадата. Допълнителните му кокалести крайници се протегнаха, но не успяха да я сграбчат. Острите като бръснач щипки изсъскаха, разсичайки въздуха. Стърчащите очни стълбчета се завъртяха обратно към нея, позволявайки на кошмарното куче да се ориентира за следващата си атака.

Октавия забрави за своето изтощение. Бързо се претърколи извън верандата, раздирайки ръцете си по ръждясалата ламарина. Адският цербер се понесе по чакъла, заобикаляйки колибата на Растин. Дългите му нокти разпръскваха фонтани от ситни камъчета.

Момичето се втурна в обратна посока.

— Растин! — изкрещя панически Октавия, макар да бе изгубила всякаква надежда, че старият миньор може да ѝ помогне.

Затича се към несигурното прикритие на ниските кули на рафинерията. Мутиралният Олд Блу се понесе след нея и тя ускори темпото още повече. Вече бе на ръба на силите си. Мускулите ѝ бяха напрегнати до скъсване, ушите ѝ бучаха от притока на адреналин.

Успя да се добере до съоръжението и се промуши през плетеницата от тръби и метални пръти точно в момента, когато отвратителното чудовище врхлетя върху надстройката. Съществуването беше твърде голямо, за да се пхне през решетката на конструкцията и за миг тя се почувства в безопасност.

Олд Блу отново се блъсна в металното скеле и огъна тежката стомана. Двата му дълги, изтънени крайника изплюсваха напред като атакуващи змии, опитвайки се да я достигнат. Горещи слюнка и слюз се плиснаха върху желязото и започнаха да цвъртят като киселина.

Без да хаби време за истерични писъци, Октавия отстъпи назад към тръбопровода и контролните уреди на рафинерията. Докато асимилираният пес се мъчеше да изкърти две опорни греди, тя намери един изпускателен вентил и го отвори докрай, поразявайки чудовището с концентриран, горещ газ Веспен.

С рев и вой съществуто се метна назад, раздирайки кожата си в един заострен метален ръб.

Съзирайки своя шанс, Октавия изскочи от привидната безопасност на металното скеле и се затича към очукания трактор на стария Растин. Само да успееш да влезе вътре и да го подкара...

Беше прекосила наполовина поляната, спринтирайки с прикован върху ключалката на вратата поглед, когато изведнъж се сети, че бе възможно нацупеният стар чудак да държи машината си заключена, за да не му я открадне някой. Това изглеждаше невероятно глупаво в малка колония като Фрий Хейвън, но Растин беше непредсказуем.

Добра се до машината и дръпна дръжката, като едва не я откърти — слава Богу, беше отключена! Отвори рязко превозното средство, хвърли се върху шофьорската седалка и затръшна вратата зад себе си.

Сега Олд Блу се олюляваше — или беше ранен, или изтощен, а може би умираше от ужасяващата зараза, която пълзеше вътре в мускулестото му, покрито със синя козина тяло. Адското същество се приближаваше към нея с несигурни крачки. Мощните му челюсти тракаха във въздуха, а причудливите израстъци на гърба му шибаха във всички посоки.

Октавия опипа кормилната колона и намери бутона на запалването. Натисна го силно с палец.

Двигателят се закашля, но не запали. Превозното средство въздъхна, сякаш вече се беше предало. Момичето отново удари бутона на стартера:

— Хайде де!

Олд Блу се приближаваше все повече, криволичейки и ръмжейки.

Точно в този момент някой изкърти вратата на бараката — буквално я изтръгна от пантите и я захвърли на земята десетина метра по-нататък. Едра тромава фигура пристъпи тежко към слабата светлина, хвърляна от прожекторите на рафинерията. Новодошлият имаше човекоподобен силует — или поне беше имал такъв. Тялото му

изглеждаше така, сякаш бе преправено от някой луд, който беше разполагал с твърде много резервни части, останали от най-различни животински видове.

Растин!

Израстъци и плющящи пипала се подаваха от разкъсаната, гнояща кожа на мъжа. Това, което някога бе било лицето на възрастния миньор, сега беше увиснало надолу и потънало наполовина в гърдите. Единствените познати черти бяха двете му обезумели очи — отчаяни и ужасени. Още два чифта очи — черни и покрити с люспести черупки — надничаха от раменете му и от горната част на неговия череп.

Стъпвайки тежко, Растин се придвижи мудно напред. Човешките му ръце бяха протегнати, а мускулестите чудовищни пипала отдолу се мятаха на всички страни.

Олд Блу най-сетне се добра до трактора и се спря встрани, олюлявайки се. Съдейки по това как чудовището беше разкъсвало масивните жезла от конструкцията на рафинерията, Октавия предполагаше, че то може да проникне през тънкия корпус на превозното средство без никакъв проблем и да я извади отвътре като меката сърцевина на тънкокор плод.

Въпреки това младата жена заключи вратата.

Но явно създанието умираше. То рухна точно пред трактора, сякаш внимателно избирайки мястото. По кожата му, покрита със синя козина, започнаха да се образуват язви, от които закапа гной. Туловището му започна да се уголемява, като се раздуваше и пулсираше. Олд Блу вдигна разкривената си муцуна и от нея се изтръгна протяжно, слабо скимтене.

Октавия натисна бутона на стартера отчаяно. Двигателят започна да стърже и да припуква, опитвайки се да набере обороти, още малко и щеше да запали...

Накланяйки се на една страна, Растин слезе от верандата пред своята барака и се запъти към паркирания трактор с тежки крачки и протегнати напред ръце.

Олд Блу потръпна от болка и нададе последен жаловит вой.

Двигателят на превозното средство най-после изрева и без да губи нито миг, Октавия включи на скорост и потегли рязко, разхвърляйки камъни и чакъл във всички посоки.

Зад нея асимилираното туловище на Олд Блу избухна в експлозия от мощни газове — късове кървава плът и пръски слюз се разлетяха на всички страни. Ударната вълна и облаците от отровни изпарения застигнаха трактора и го разтърсиха здраво. Стъклата издрънчаха. За щастие шофьорската кабина остана херметически затворена, въпреки че съсиреци кръв опръскаха прозорците и вратите.

Подложен на яростната атака, капризният двигател се закашля и почти спря, но Октавия подаде газ и го накара да заработи отново, а после подкара бързо напред, отдалечавайки се от фермата на Растин.

Зад нея бившият миньор стоеше сякаш в отчаяние, чудовищните му крайници се мятаха, а човешкото му лице ридаеше от мъка по мъртвото му куче.

Октавия се беше отдалечила на половин километър и вече се чувстваше почти в безопасност. Изведнъж земята пред нея започна да се надига, разцепи се и закипя, раждайки същества, сякаш взети от най-дълбоките ѝ кошмари. Две гигантски влечугоподобни изчадия се извисиха над раздрънканото ѝ превозно средство. Приличаха на огромни кобри с кокалести глави, зъби като кинжали и пламтящи очи, в които имаше твърде много интелигентност.

Звездната светлина проблясваше по облите черупки на новите чудовища, докато те се приближаваха от двете ѝ страни. Съскаха и тракаха със зъби, докато се приготвяха да я нападнат, посягайки с тежко бронираните си, подобни на коси крайници.

Момичето започна да криволичи с трактора — опитваше се да избегне атаката. Остана изумена от маневреността на тромавото на пръв поглед превозно средство. Успя да се провере покрай двете същества, а земята зад нея завря отново и отдолу се надигнаха още нападатели.

Чудовищата се приведоха напред и изстреляха порой дълги, подобни на копия шипове, които обсипаха задната част на трактора. Някои от тях пробиха металната кабина и се подадоха от вътрешната страна.

Октавия не посмя да забави ход и да провери за повреди. Докато се носеше главоломно, натиснала до дупка педала за газта, още един залп смъртоносни шипове се посипа по трактора, превръщайки го в огромно подобие на игленик.

Младата жена продължи да кара бясно по посока на далечния град. С всяка изминала секунда разстоянието между нея и рафинерията се увеличаваше. Все още не можеше да повярва, че е оцеляла. Знаеше единствено, че трябва да се добере до Фрий Хейвън и да предупреди колонията.

Ако бе останал някой, когото да предупреждава.

ГЛАВА 20

Размишлявайки върху получените заповеди, генерал Едмънд Дюк седеше изправен в неудобното си кресло в командната зала на крайцера „Норад III“. Не откриваше никакви пропуски в готовността на своята флота — корабите бяха в изправност и напълно заредени, а хората бяха добре обучени и знаеха своите задължения. Беше се подготвил за всякакви непредвидени обстоятелства и сега не му оставаше нищо друго, освен да си гризе ноктите.

Задачата на ескадра Алфа бе да изследва някакъв чуждоземен артефакт на един затънт свят и да спаси застрашените от чуждопланетна инвазия безпомощни колонисти. Ако извадеха късмет, мисията им можеше да се окаже и нещо повече от това.

През изминалите месеци на безделие и притеснения от създалата се политическа ситуация, нервите на Дюк се бяха опънали до крайност. Но сега времето за патриотични речи беше отминало и бе настъпил моментът да се действа. Генералът най-сетне се чувстваше в свои води. Много добре знаеше как да накара войните си да дадат най-доброто от себе си.

— Планетата Бекар Ро е на екрана, генерале — каза лейтенант Скот от тактическия пулт. — След малко ще навлезем в орбита.

Едмънд Дюк кимна.

— Разширявам обхвата на сканиране, сър — добави Скот. — Започвам предварително търсене на подходящи за отбрана позиции.

Дюк погледна самодоволно към младия офицер и повдигна вежди:

— Предполагам, че нашите петнайсет бойни крайцера ще могат лесно да се справят с някакво си дребно фермерско проблемче, лейтенант. Едва ли ще ни се наложи да се окопаваме.

— Сър! Вражески кораби! — извика Скот, проверявайки отново постъпващите данни за тактическата обстановка, докато ескадра Алфа се приближаваше към Бекар Ро.

Офицерът показа на екрана анализ на чуждоземната флота, която се беше спотаила високо над колониалния свят. Войниците на мостика на „Норад III“ видяха изображението и замърмориха изненадано.

Дюк стисна здраво челюсти и се приведе напред:

— Знаех си аз, че тези мръсници може да ни готвят засада.

Генералът моментално разпозна носачите на Протосите по тяхната гладка обвивка и раздвоената им елипсовидна форма. Не можеше да разбере дали обезцветените петна по корпусите са нарисувани или просто са резултат от многобройни сблъсъци с микрометеорити. Ако бе вярно второто, тези съдове бяха прекарали доста време в открития космос.

— Подгответе оръдията Ямато за стрелба — заповяда Дюк. — Ще навлезем в орбита и ще ги ударим преди изобщо да са усетили, че сме тук.

Устните на генерала се извиха в хищна усмивка. Той преплете пръстите на ръцете си, сякаш стискаше нечие мършащо вражеско гърло между тях.

— Добре, момчета — проехтя гласът му из дългите коридори на бойните крайцери, усилен от високоговорителите. — Да отидем и да сритаме няколко чуждоземни задника!

Одобрителните викове на мъжете бяха толкова силни, че чак металните корпуси на корабите завибрираха от изблика на ентузиазъм. Ескадра Алфа бе създадена за сражения. Твърде дълго император Менгск беше пропилявал потенциала ѝ с безсмислени задачи. Морските пехотинци бяха точно толкова отегчени, колкото и техният командир.

— Сър, малко вероятно е протосите просто да си седят там, очаквайки точно нас — отбеляза лейтенант Скот.

Точно в този миг над хоризонта се показа отвратителен рояк от насекомopodobни извънземни — чудовищни създания, които без проблем оцеляваха в космическия вакуум.

Генерал Дюк беше виждал тези ужасяващи същества и преди:

— Зергите! По дяволите, те са се съюзили с Протосите!

Докато наблюдаваше екраните, протоските кораби — носачи започнаха да изстрелват своите роботизирани прехващащи срещу зергите. След секунда двете сили се сблъскаха. Бойното поле се превърна в хаос от енергийни лъчи и експлодиращи корпуси.

— Не мисля, че това е особено здрав съюз, сър — каза Скот.

— Ще бъда безкрайно щастлив, ако те се избият взаимно — изръмжа генералът. — Мразя ги всичките.

Носачите изстреляха нова вълна прехващачи, които започнаха да преследват и атакуват всички зерги, попаднали в техния обсег. Малките роботизи-рани изтребители бяха като рояк жилещи насекоми, съсредоточен върху масивните повелители. Недалече беше разположена и група безпомощни пазители. Тяхната способност да изхвърлят разяждаща киселина би била пагубна за всяка наземна цел, но в космоса не беше от особена полза. Тук те бяха напълно беззащитни и протоските прехващачи ги унищожаваша с дузини.

Като видяха касапницата и многобройните загуби сред техните редици, зергите вкараха в боя ято скорджове^[1]. Те проникваха през защитата на протосите и атакуваха носачите фронтално. Безразсъдни и непоколебими, живите бомби се насочваха право към големите кораби и при сблъсък с тях експлодираха, жертвайки себе си, за да унищожат вражеския съд.

Едмънд Дюк наблюдаваше бойните действия и мислено аплодираше унищожаването на всеки протоски кораб.

— Още от Чау Сара имам зъб на тези извънземни копелета...

При първия си контакт с човешката раса Протосите бяха пристигнали с гигантските си кораби и без предупреждение бяха изтребили всички живи същества на един от колониалните светове, погубвайки милиони.

— Така им се пада! — извика генералът.

Всъщност, Дюк не обичаше и Зергите. Измъкнал се бе на косъм от почти напълно асимилираната Мар Сара, където за първи път се беше сблъскал с тях.

Командирът на ескадра Алфа мразеше всички извънземни на общо основание. И сега те се избиваха помежду си. Просто не можеше да си представи по-забавна гледка.

Военачалникът присви очи, наблюдавайки сражението на извънземните в орбита. Изчака за момент, вирайки се в повсеместното унищожение, после на лицето му се появи усмивка:

— Внимание, ескадра Алфа! — гласът му прокънтя из всичките петнайсет бойни крайцера. — Заемете позиции! Сега е момента да ги

атакуваме, докато са заети да се бият помежду си. Нека си получат заслуженото!

Лейтенант Скот наблюдаваше бъркотията на тактическите екрани:

— Сър, не е ли по-добре да изчакаме? Да изпратим разузнавателни съдове, за да съберем повече информация, преди да направим своя ход?

Генералът посочи към екраните:

— Можеш да видиш всичко със собствените си очи, лейтенант. Освен това, аз не съм човек, който седи със скръстени ръце, събирайки предварителни данни, когато очевидно е дошло времето да се действа!

Едмънд Дюк се изправи от креслото си — знаеше, че ще демонстрира по-силно лидерско присъствие, ако застане прав:

— Император Арктур Менгск обяви, че планетата Бекар Ро е от жизненоважно значение за Човечеството! — Опитваше се да не се засмее, защото подозираше, че никой от морските пехотинци не е чувал за това място досега. — Наш дълг е да защитим колонията и ценните ѝ ресурси от вражеско посегателство! Присъствието на тая чуждоземна измет може да се тълкува единствено като заплаха срещу Земния Доминион! Няма да позволим на Протосите и Зергите да изложат на опасност дори една прашинка, намираща се на Бекар Ро!

Ескадра Алфа се хвърли в атака начело с крайцера „Норад III“.

---

[1] Scourge — летяща единица на Зергите; подобно на японските камикадзе, скорджът се самовзривява при достигане на целта, нанасяйки огромни щети; може да атакува само въздушни цели — Б.р.

↑

ГЛАВА 21

Фрий Хейвън е в опасност!

Тази мисъл пришпорваше напред изтощената и уплашена Октавия.

Късно след полунощ тя профуча край ниската ограда и продължи надолу по улицата, водеща към центъра на града. Бясно натискайки клаксона, момичето насочи трактора право към къщата на кмета, разбуждайки го от дълбокия му сън.

Градоначалникът се показва на вратата, търкайки сънено очи. Беше по долни гащи, а острата му руса коса бе разчорлена. Сподавяйки една прозявка, Ник попита:

— Сега пък какво има, Октавия?

Младата жена започна да разказва несвързано за чуждопланетното нашествие в рафинерията за газ Веспен и за зловещата съдба на стария миньор и кучето му Олд Блу. Завърши с думите:

— Не знам какви бяха онези същества, Ник, но определено бяха извънземни... и ме преследваха!

— Октавия, никога не съм смятал, че страдаш от прекалено развнтено въображение, но за кой пореден път тази седмица съобщаваш за нападение от извънземни?

Тя го завлече до трактора на Растин и кметът видя дузините отровни шипове, които стърчаха от кабината, превръщайки машината в огромен таралеж. Гледката накара мъжа да занемее.

Ник я остави да буди хората в селището, а самият той изтича при комуникационната станция в своя офис, за да предупреди семействата от отдалечените извънградски ферми за опасността.

Октавия Брен измъкна Син Маккарти, Киърнън, Кирстен, Уес, Джон и Грегор от леглата им. Изпрати младежите да обиколят къщите и да будят останалите колонисти във Фрий Хейвън. След това изтича при сирената, която използваша за предупреждение в случай на буря и я включи.

Междувременно пред залата за съвещания се бяха събрали стотина заселници. Октавия мина между тях и влезе в сградата. Зарадва се, когато намери там Шайна Брадшоу, която сама се беше нагърбила със задачата да приготвя легла и медицински принадлежности.

— В случай, че има ранени — обясни тя.

Октавия кимна:

— Кажи ми, ако имаш нужда от нещо.

Син и Кирстен останаха и се заеха да помагат на Шайна, а Октавия излезе на улицата, за да поговори с все още сънените колонисти.

Тълпа от зяпачи се беше събрала около пострадалия трактор на Растин и мърмореше уплашено. Един дванайсетгодишен хлапак посегна към стърчащите шипове, но Октавия му извика да не ги докосва:

— Може да са отровни!

Момчето се дръпна уплашено назад.

Кметът все още го нямаше и девойката се захвана да организира заселниците в групи и да им дава различни задачи. Първо прибра всички малки деца на сигурно място в залата за съвещания, като проводи с тях и неколцина тийнейджъри, които да ги наглеждат. После изпрати Син Маккарти заедно с един работен екип да подсилват оградата по периметъра на селището. Останалите колонисти накара да съберат всички налични оръжия и боеприпаси на градския площад, който бе определен за централен сборен пункт.

През останалата част от нощта Октавия продължи да отговаря на въпроси и да приема предложения, да взема решения и да направлява действията на колонистите. Струваше й се, че е изминала цяла вечност, откакто се беше заела с тази задача, когато кметът най-сетне излезе от своя офис. Изглеждаше силно разтревожен.

— Свърза ли се с всички? — попита Октавия.

— С повечето. — Той се намръщи. — Не можах да намеря тринайсет семейства.

Стомахът й се сви на топка. Надяваше се да не ги е споходила зловещата съдба на Растин.

— Може би са чули сирената и са дошли направо тук — предположи тя.

Кметът се загледа в суетящите се наоколо заселници. До разсъмване оставаше почти цял час, но цялото селище бе напълно будно и кипеше от неистова дейност.

— Никое от липсващите семейства не е тук — отбеляза Ник.

— Тогава пробвай отново да се свържеш с тях — предложи Октавия.

В този момент се върнаха младежите, които бяха обикаляли къщите, за да се убедят, че всички заселници са предупредени за връхлитащата беда. Сега те очакваха нови инструкции.

— Джон, ти се справяш добре с техниката. Отиди при комуникационната станция на кмета и пробвай отново да се свържеш с липсващите семейства. Продължавай да им звъниш, докато не събудиш някого. Уес, ти имаш отлично зрение. Качи се горе на наблюдателната кула. Киърнън, Грегор, вие двамата намерете всички хора, които са докарали робокомбайните си в града. Проверете дали огнехвъргачките са в ред. После закарайте по една машина до всяка от осемте порти на селището.

Младите мъже се втурнаха да изпълняват задачите. Син Маккарти се върна, за да каже какво е свършила нейната група:

— Подсилихме оградата около града. Оставих няколко робокомбайна да копаят ров от външната страна на периметъра.

Кметът Николай кимна мрачно:

— Добре, че успях да убедя колонистите да се подготвят.

Октавия и Син Маккарти се спогледаха учудено, но преди да успеят да кажат нещо, Уес се провикна от наблюдателната кула:

— Ето ги, идват! Извънземни! По-добре се качете тук и ги вижте със собствените си очи.

Кметът, Син и Октавия се втурнаха към вишката и бързо се изкачиха по металните стъпала до площадката горе. Зората вече бе позлатила хоризонта и светлината беше достатъчна, за да огледат приближаващата заплаха.

На не повече от два километра от оградата, орда от най-различни гротескни създания напредваше към селището.

Кметът преглътна конвулсивно.

— Това... това е цяла армия — прошепна той ужасено.

Телата на някои от съществата бяха големи и бронирани, с твърди, лъскави черупки. Други, по-дребни и с червени очи, тичаха

напред като гуцери, плющейки с дългите си опашки. Трети пък се носеха във въздуха, разперили широките си, ципести като на дракон криле. Всяко създание имаше повече нокти, щипки и зъби, отколкото бяха необходими за оцеляването на едно нормално живо същество.

Но тези чудовища бяха създадени със съвсем друга цел — не просто да оцеляват, а да *завладяват*.

Усилващата се дневна светлина позволи на четиримата заселници да разгледат по-добре прииждащата орда. Голяма част от приближаващите фигури определено бяха човешки — или поне някога бяха били хора. Сега бяха асимилирани от извънземните, точно както и Растин. От техните тела също стърчаха странни и неестествени крайници, пипала и сетивни органи.

— Мисля, че вече е ясно какво се е случило с липсващите семейства — каза тъжно Октавия.

Кметът Николай беше зашеметен от ужас. Гледаше как безмилостната армия приближава.

— Но там има хиляди. Как бихме могли да се борим срещу тях? — попита той отчаяно.

Октавия стисна зъби:

— Не мисля, че имаме някакъв избор.

ГЛАВА 22

Когато бойните крайцери на генерал Дюк се намесиха в орбиталното сражение, маневрата му заприлича на първокласен начален удар за разбиване при игра на билиард.

Протоските кораби и зергите се разпръснаха във всички посоки, отдръпвайки се от внезапната, неочаквана атака на ескадра Алфа. Генералът не си беше направил труда да им отправя предупреждение или покана да се предадат. Просто бе заповядал на войниците си да нанесат възможно най-големи поражения на чуждоземците.

Военачалникът извика високо от радост при първите изстрели на хората.

Оръдията Ямато поразяваха светкавично и само за миг изпариха няколко Повелителя на Зергите и един от повредените протоски носачи. Докато огромните оръжия се презареждаха за повторен удар, Дюк нареди да бъдат изстреляни всички райфове.

Генералът кръстосваше мостика на командния си кораб, наблюдаваше тактическите екрани и слушаше стегнатите рапорти на различните си подчинени. От време на време поглеждаше и към илюминаторите, за да се наслади на битката със собствените си очи:

— Някога през живота си виждал ли си такова голямо клане, лейтенант?

Всъщност, Скот и останалите войници на мостика бяха видели немалко касапници по време на приключилата неотдавна война. Конфликтът тук изобщо не можеше да се сравнява по мащаби с големите сражения тогава, примерно с битката за Тарсонис. Но това ни най-малко не помрачаваше радостта на военачалника. Той се обърна към офицера, отговарящ за комуникационните уреди:

— Свържи се със заселниците на планетата. Трябва да се осведомим за положението долу. Не смятам, че ситуацията в колониалния град може да е по-напечена, отколкото е тук, но все пак трябва да следваме получените заповеди.

— Слушам, сър — свързочникът се приведе над оборудването и започна да търси канал за връзка със заселниците на Бекар Ро.

Райфовете, изстреляни от флотата на Дюк, включиха маскировъчните си устройства и станяха невидими. Целта им бе една голяма формация от протоски скаути. Пилотите от ескадра Алфа знаеха от опит, че тези чуждоземни кораби значително превъзхождат човешките изстребители по отношение на огневата мощ. Номерът беше там, че скаутите нямаше как да използват това свое предимство срещу противник, когото не можеха да видят.

Райфовете започнаха да обстрелват протоските кораби с ракети Джемини, поразявайки техните щитове и корпуси, и дори успяха да взривят няколко от изстребителите. Формацията на скаутите започна да се огъва и накрая пилотите им се видяха принудени да отстъпят. Но тази маневра се оказа необмислена, защото така те се озоваха в близост до голяма група муталиски. Подобните на дракони зерги с охота се заеха да довършват клането, започнато от хората. Протоските скаути бяха обречени.

След като си свършиха работата, райфовете се втурнаха напред, за да търсят нови цели.

На мостика на „Норад III“, генералът размаха юмрук във въздуха и извика, радвайки се на победата. Офицерите край него също избухнаха във възгласи.

— Оръдието Ямато е презаредено и готово за стрелба, сър — съобщи Скот. За момент се заслуша в някакво съобщение, идващо от слушалката в лявото му ухо и добави: — От крайцера „Наполеон“ току-що съобщиха, че тяхното оръдие също е в готовност.

— Добре. Нека и двете оръдия се прицелят в един и същи протоски носач — заповяда генералът и се вторачи в тактическия екран пред себе си, където се виждаше голям избор от мишени. Започна да мести показалеца си от един кораб към друг, чудейки се кой от тях да атакува. Накрая си избра един и го посочи: — Този.

— Целта е набелязана, сър — каза лейтенантът. Свърза се с „Наполеон“ и предаде заповедта. По общ сигнал, двата крайцера стреляха едновременно. Мощните оръдия Ямато създаваха силно магнитно поле, фокусиращо енергията на малка ядрена експлозия в един-единствен кохерентен лъч, който поразяваше врага с опустошителен ефект. Яростната концентрирана атака на двата

човешки крайцера бързо стопи щита на протоския носач. Корпусът на гигантския чуждоземен кораб не издържа и експлодира красиво на фона на кадифеночерното небе.

Дюк още веднъж изрева от радост:

— Кой би могъл да си представи, че онези бракми могат да се разпаднат на толкова много чаркове!

Междувременно райфовете бяха унищожили още четири скаута. Генералът потърка месестите си ръце и хвърли доволен поглед към екипажа на мостика:

— Мисля, че вече можем да бъдем сигурни в нашата победа, момчета!

Лейтенант Скот се намръщи:

— Генерале, не прибързвате ли малко? Вижте това!

Два протоски арбитъра се приближаваха към струпаните на едно място крайцери на генерала. Едмънд Дюк ги изгледа презрително:

— И какво точно си въобразяват, че правят? Скот, нареди на „Наполеон“ и „Бисмарк“ да се приближат заедно с група от осем райфа и да разчистят терена от тази измет!

Но когато указаните крайцери се отделиха от ескадра Алфа, мракът в космоса внезапно потрепери. Арбитрите бяха изстреляли стазисно поле — енергийно одеяло, което обгърна двата големи кораба заедно с три от райфовете и ги прикова на едно място. Въпреки че бяха неуязвими за вражески атаки, докато се намираха в полето, „Наполеон“ и „Бисмарк“ на практика бяха извадени от играта.

След като стазисното покривало вече бе на място, арбитрите изключиха маскировъчните си устройства и разкриха петте носача и осемте скаута, които бяха прикривали до този момент. Протоските кораби се спуснаха върху останалите изстребители на хората като рояк побеснели стършели, излитащи от гнездо, разбутано с пръчка от глупаво дете.

Пилотите на райфовете се опитаха да се скрият зад своите невидими щитове, но един протоски наблюдател неутрализира маскировъчното им поле и отново ги направи уязвими за атака. Хората вече нямаха друг избор, освен да се бият и изстреляха всичките си ракети в последен отчаян опит да отблъснат чуждоземните врагове. За съжаление залпът не нанесе почти никакви поражения на противника, защото беше абсорбиран от напредващата плътна стена от прехващащи.

Протоската флота унищожи петте райфа най-безмилостно и зае позицията за атака, готова да открие огън в момента, когато стазисното поле се вдигне...

От носачите излетяха още три дузини роботизи-рани прехващачи и веднага щом стазисното поле изчезна, започнаха да обсипват с огън самотните крайцери. „Наполеон“ и „Бисмарк“ най-сетне можеха да отвърнат на удара и оръжията им трескаво започнаха да обстрелват налитащите малки безпилотни апарати. При нормални обстоятелства прехващачите не представляваха сериозен проблем за огромните крайцери, но сега десетки от тях се бяха скупчили около човешките кораби и успяха да им нанесат значителни щети.

В това време битката продължаваше да се вихри с пълна сила. Зергите не се бяха отказали от атаката си срещу протосите, но една голяма група муталиски се отдели от основната формация и нападна ескадра Алфа още преди Дюк да успее да се притече на помощ на „Наполеон“ и „Бисмарк“. Отвратителните същества се нахвърлиха върху корабите на генерала без никакво предупреждение — просто както си летяха в космоса изведнъж завиха и връхлетяха върху тях.

Опитвайки се да променят своята тактика и да отвърнат на новата заплаха, райфовете се прегрупираха около големите кораби, но налитащите муталиски ги превъзхождаха по своята численост. Скоро един от изстребителите беше унищожен, а след това и друг избухна в яркооранжево огнено кълбо.

Командирът на ескадрилата заповяда на пилотите да включат своите маскировъчни полета. След като станаха невидими, райфовете бързо успяха да обърнат хода на сражението в своя полза, подлагайки муталиските на масиран обстрел. Една царица и множество скорджове-камикадзе се отделиха от главната битка срещу протосите и се разпръснаха в пространството, търсейки невидимите врагове.

Дюк наблюдаваше с гордост как малките му изстребители прочистват космоса над Бекар Ро от зергската сган. Скоро тъмният вакуум се изпълни с натрошени черупки и замръзнали съсиреци чуждоземна слуз.

— Сър, към нас са се насочили зергски повелители — докладва Скот. — Те могат да неутрализират маскировъчните полета на райфовете и да ги изложат на опасност. Няма ли да е по-добре, ако изтеглим изстребителите обратно?

Генералът се намръщи:

— В никакъв случай, лейтенант. Виж само какви невероятни щети нанасяме на врага.

Междувременно интензивният огън на прехващачите беше успял да унищожи „Бисмарк“, а двигателите на „Наполеон“ бяха повредени и корабът не можеше да събере достатъчно мощност, за да се оттегли в безопасност при останалата част от флота.

Зергските повелители достигнаха до бойното поле и успяха да неутрализират маскиращите устройства на ескадрилата райфове. Намиращата се наблизо царица също се приближи и изстреля широка, бързо разпростираща се паяжина от зеленикава слуз. Гъстото лепкаво вещество заля бързите изстребители и видимо забави тяхното управление, претовари детекторите им и задръсти техните оръжия. Възползвайки се от това, муталиските ги атакуваха още по-яростно от преди. После райфовете бяха връхлетени и от орда скорджове. Живите торпили започнаха да се забиват в корпусите на изстребителите и да експлодират, отнасяйки ги един след друг.

Генерал Дюк реши, че е крайно време да преосмисли своята стратегия.

— Оттегляме се! — заповяда неохотно той. — Трябва да се прегрупираме.

Лейтенант Скот отдавна очакваше тази команда и я предаде до всички бойни единици още преди военачалникът да успее да довърши своето изречение. Никой не би посмял да критикува открито генерала, но повечето от членовете на екипажа ругаеха наум прекалената му самоувереност. Бяха загубили половината райфове, „Бисмарк“ се носеше мъртъв сред космоса, а „Наполеон“ беше сериозно повреден и отчаяно се опитваше да си проправи път до основната част от формацията, непрекъснато атакуван от протоски прехващачи.

Едмънд Дюк се зае да реорганизира онова, което беше останало от ескадра Алфа:

— Искам изследователските кораби да сканират незабавно флотата на протосите! Нека видим колко от тях са все още невидими и се крият между другите като паяци в купчина дърва.

Изпълнявайки тази заповед, два от изследователските кораби излъчиха мощните си електромагнитни импулси, които се понесоха през вакуума и заляха космоса над Бекар Ро като гигантска приливна

вълна, изключвайки всички енергийни щитове и полета на протоските съдове. Така противниковата флота стана уязвима — ако не за оръжията на ескадра Алфа, то поне за ожесточените зергски атаки.

Обаче натискът на муталиските върху човешката бойна формация не отслабваше. Сега дори командният кораб беше станал мишена за техните нападения. Генерал Дюк преглътна мъчително и се съсредоточи върху спасяването на собствения си задник.

— Незабавно някой от изследователските кораби да разгърне защитно поле над „Норад III“! Осигурете ни безопасност! — Командирът огледа отново ситуацията и допълни: — Прикрийте и останалите крайцери, разбира се. Изглежда, че ще се наложи да отстъпим, ако искаме да оцелеем — добави той, усещайки как думите засядат в гърлото му като парче лимон.

Генералът се загледа ядно в тактическите екрани, осъзнавайки, че флотата му е въввлечена в яростна схватка и положението е много по-тежко от това, което си беше представял в началото.

ГЛАВА 23

Колонистите успяха да завършат отчаяните си приготовления в последния момент, преди чудовищата да ги атакуват.

Октавия беше застанала от вътрешната страна на оградата, близо до една от портите по периметъра на Фрий Хейвън. Чувстваше се напълно изтощена, а очите ѝ пареха. Не беше спала от два дни, но точно в този момент дори не можеше да допусне мисълта за почивка.

Пък и без това вече нищо нямаше значение — всички заселници вероятно щяха да бъдат мъртви след няколко часа.

Момичето огледа набързо струпаните укрепления. Входи на селището бяха блокирани от робокомбайни. Две гигантски миньорски машини стояха паркирани на централния площад, готови да бъдат използвани като импровизирани танкове, ако положението стане безнадеждно.

Всъщност, положението *вече беше* безнадеждно, осъзна Октавия в мига, когато видя стената от приближаващи се зерги, огрени от първите лъчи на слънцето и чу тътена, които се разнасяше от приближаващата се орда. Изчадията вдигаха огромни облаци от прах, докато преминаваха през разораните ниви.

До нея кметът, Николай удивен отстъпи крачка назад:

— Милостиви Боже!

Заселниците бяха разпределили помежду си всички налични огнестрелни оръжия, между които имаше най-различни модели обикновени и импулсни пистолети и дори няколко самоделни ловни пушки. Въоръжението беше недостатъчно и някои от хората държаха земеделски сечива — големи коси и мотики с остри ръбове. Дишайки тежко, колонистите стискаха здраво своите оръжия, сякаш бяха сграбчили спасителен пояс.

Октавия беше на ръба на паниката. Сега, когато гледаше приближаващите нашественици, връхлитащата чуждоземна сган ѝ изглеждаше многократно по-страшна заплаха, отколкото си бе представляла в началото. Чудовищните същества сякаш бяха безчет.

— Оградата по периметъра е първата ни защитна линия! — извика тя. Никой от заселниците нямаше военен опит, но девойката беше наясно, че трябва да спрат първата вълна при стената, иначе всичко щеше да бъде загубено. — Не бива в никакъв случай да им позволяваме да навлязат в града! Не пестете мунициите и не щадете своите оръжия! Ако първата ни отбранителна линия не издържи и те проникнат в селището, ще се разпръснем и накрая ще се окаже, че всеки от нас се бие сам за себе си. Тогава ще ни изстребят до крак.

При тези думи нервите на двама от колонистите не издържаха и те хукнаха назад към несигурното убежище на своите домове, пренебрегвайки нейното предупреждение.

— Стойте по местата си и се бийте! — изкрещя момичето отчаяно. — Не се дръжете като баби!

Кметът Николай промърмори, че трябвало да провери дали децата са добре. Октавия обаче го стисна здраво за ръката и го задържа на място. Ако градоначалникът побегнете, моралът на останалите защитници щеше да бъде сломен окончателно.

Челните редици на извънземните се състояха от ниски същества с дълги и остри като бръснач нокти. Те тичаха далече пред основната част от ордата и първи достигнаха периметъра на селището. Бяха с размерите на куче и донякъде приличаха на големи гущери с червени очи и дебела хитинова обвивка. Дребните същества се втурнаха ожесточено към града, трополейки шумно по земята като прилив от гладни раци.

Проехтяха първите изстрели на хората, но повечето от тях не попаднаха в набелязаната цел, защото оръжията бяха зле поддържани и неточни. И въпреки това, поради невероятния брой на нападателите, почти всички колонисти улучиха нещо. Почти цялата предна редица бе повалена. Идващите отзад зверове прегазиха падналите си другари, разкъсвайки ги на парчета с острите си като бръснач нокти. Прииждащата сган приличаше на безкрайна вълна от отвратителна смърт.

Октавия усещаше как отчаянието взема връх в нея. Какъв шанс можеха да имат? Беше въоръжена със стария семеен револвер на семейство Брен и стреляше с него отново и отново, докато накрая дулото стана нетърпимо горещо. Отначало всяко убито от нея същество я изпълваше с мрачна гордост, но после вече нямаше време

дори да брои своите жертви. Обсипваше врага с куршуми, но накрая запасът ѝ от амуниции приключи. Много от другите колонисти също бяха свършили патроните за своите пушки и батериите за импулсните си пистолети.

Не след дълго първата група от дребни извънземни проникна през защитния периметър и нападна. Разсичаха и разкъсваха всичко, което успяваха да докопат остриите им като коси нокти. Чуха се писъци на болка. Октавия видя как няколко души бяха превърнати в кървави купчини от разчленена плът. И това бе само началото.

Киърнън и Кирстен Уорнър се биеха рамо до рамо. Младият каменоделец и жена му ползваха като оръжия инструменти за рязане на гранит, донесени от каменоломната. Мъжът размахваше яростно дългото острие във всички посоки, отсичаше крайниците от телата на извънземните и разпорваше техните дебели, здрави черупки. Зад него оставаха камари от гърчеци се, безмозъчни трупове. Кирстен се сражаваше също толкова ожесточено и сякаш се съревноваваше със своя съпруг по, броя на жертвите, които поваляше на земята.

Кметът Николай не издържа и побягна. Октавия се опита да го спре, но той, като всеки истински политик, имаше готово оправдание за прибързаното си отстъпление:

— Трябва да изпратя спешно съобщение до флотата на Земния Доминион! Надявам се вече да са пристигнали. Ужасно важно е те да разберат какво става тук!

С тези думи Ник се втурна към комуникационната кула и се барикадира вътре.

Октавия нямаше време да се тревожи за малодушието на кмета. Запрати с все сила празния, безполезен револвер по най-близкото извънземно и му разби главата. Плисна кръв, но изглежда това ни най-малко не разтревожи съществото, защото то продължи да разкъсва настървено поваления от него нещастен колонист.

Докато стоеше безпомощна и невъоръжена, Октавия се сети за старата оръдейна кула в центъра на селището. Това съоръжение, което всички приемаха за декоративен паметник, предния ден се беше активирало съвсем неочаквано и бе свалило извънземния шпионски кораб. Автоматизираните системи на кулата бяха изгорели, но в нейните запаси все още имаше няколко ракети.

Защитното съоръжение беше създадено, за да обстрелва въздушни цели, но компютърът му вече не функционираше. Октавия се зачуди дали ще успее да изстреля ракетите ръчно. За беда, не разполагаше с много време да експериментира.

Втурна се към градския площад, а зад нея ужасените колонисти бавно отстъпваха назад от защитния периметър. Редиците им се разпадаха под яростната атака на кръвожадните извънземни орди. Амунициите на повечето от импровизираните оръжия бяха привършили и сега битката беше преминала в серия от отчаяни ръкопашни схватки.

Октавия се опита да игнорира воя на чудовищата и крясъците на заселниците и се съсредоточи върху голямото съоръжение в центъра на площада. Изкатери се бързо по металната стълба и почти изтръгна капака на контролното табло, докато се мъчеше да го отвори.

Двамата с Джон бяха успели да поправят механичните части на ракетната пускова установка, но електрониката се беше оказа напълно спасяема. Всички сензори и автоматични насочващи системи бяха изгорели и за тях нямаше резервни части. Момичето се надяваше поне ръчният спусък да работи.

Използвайки краката и рамената си, тя наклони конструкцията надолу. Напрегна всичките си сили и завъртя установката около оста ѝ, насочвайки я към прииждащата чуждоземна паплач. Разполагаше само с две ракети и не знаеше точно колко поражения могат да нанесат те.

Опита се да прецени на око траекторията на заредената ракета земя-въздух. Насочи я към центъра на тълпящите се пред стената чудовища. Желаше да ги види взривени на хиляди малки парченца.

Присви едното си око, прошепна кратка молитва и натисна бутона за ръчно изстрелване. Ракетата изсвистя във въздуха и с шеметна бързина полетя напред. Отначало Октавия си помисли, че ще пропусне целта, но после видя как снаряждът се стоварва върху голяма група от подобните на гущери същества. Огнени езици, дим и разкъсана плът се разлетяха във всички посоки, а атакуващите чудовища бяха отхвърлени назад в хаос от мятаци се тела и откъснати крайници.

Неочакваната атака зашемети и изненада прииждащата орда и настъплението ѝ спря за миг. Октавия не виждаше смисъл да изчаква по-сгоден момент. Веднага насочи пусковата установка малко по-

наляво, където чудовищата се прегрупираха, и изстреля втората си, за съжаление последна, ракета. Зарадва се, когато видя новата експлозия и опустошението, предизвикано от нея. С един замах беше изтрила от лицето на земята стотици от отвратителните нашественици!

За нещастие ненаситните чудовища сякаш бяха безброй. Изстребването на толкова много същества сякаш изобщо не се отрази на числеността на прииждащата орда.

Докато прахът се слягаше и димът се разсейваше, над бойното поле надвисна кратко затишие, пронизвано само от писъците на болка на ранените колонисти. Но скоро смъртоносният рояк започна да се подготвя за нова атака, надавайки вой и тракане на остри щипки.

И тогава Октавия видя онова, от което се страхуваше най-много. Едри, тромави фигури с форма, подобна на човешката, но изкривена и изопачена, се измъкнаха от редиците на чуждоземната сган и започнаха да кретат към стената. Тези тела някога бяха принадлежали на заселниците, живели из околните ферми, но сега бяха асимилирани и поставени под пълния контрол на чуждоземните нашественици. Представляваха огромна, тътреща се напред маса от пипала, потракващи щипки и отвратителни жила, от които капеше отрова. Изглеждаха така, сякаш някой полудял майстор на кукли беше добавил множество излишни крайници към съвсем нормалните преди това човешки форми.

Някои от защитниците на предната линия простенаха, виждайки асимилираните колонисти:

— Това е семейство Райън! А ето там е Брут Дженсън!

Октавия също разпозна някои от хората. Усети как ѝ се повдига. Тези заселници бяха нейни съседи, беше работила заедно с тях на земеделските поля. Припомни си заразителния смях на Брут Дженсън и неговата трудолюбивост.

Тези неща не съществуваха вече. Както и всички останали, Брут Дженсън беше станал марионетка, подчинена на извратените желания на нечий чуждоземен разум.

Асимилираните колонисти приближаваха все повече. Защитниците на Фрий Хейвън бяха смутени. Не им се искаше да стрелят по хората, които до вчера им бяха приятели.

Сега обаче всички те се бяха превърнали в чудовища. Врагове. Точно като миньора Растин.

Когато Октавия видя как кожата им започва да се гърчи и по телата им се появяват гнойни язви, а лицата и стомасите им започват да се издуват, тя си спомни какво се беше случило с Олд Блу. Тези същества скоро щяха да избухнат!

— Пазете се от тях! — извика младата жена и се затича към периметъра. — Не им позволявайте да се приближават повече!

За съжаление, тя беше твърде далече и повечето от колонистите изобщо не я чуха. Някои се обърнаха и я изгледаха въпросително, но повечето стояха като парализирани от ужас.

Октавия видя признаците, показващи, че асимилираните фермери всеки момент ще гръмнат, и се хвърли инстинктивно на земята, миг преди тези своеобразни живи бомби да започнат да експлодират, пръскайки наоколо отровни изпарения.

Семейство Райън, бедният млад Брут Дженсън и множество други се взривиха с тътен и ударната вълна събори защитниците от предната линия на Фрий Хейвън на земята. Трима души бяха убити на място. Експлозията повали трийсет метра от оградата и цели две сгради в близост до периметъра. Колонистите, които се бяха намирали твърде близо, започнаха да се търкалят по земята в агония, като се давеха и кашляха кръв. Отровата бързо проправяше пътя си навътре в техните тела и те умираха в мъчителни конвулсии.

Много от нападателите в близост до епицентъра на взрива също бяха унищожени. Този път Октавия изобщо не се учуди, тъй като вече бе разбрала, че чуждоземните нашественици считат всяко едно отделно създаване за незначително и напълно заменимо.

Момичето се изправи на крака и видя новата вълна от чудовища, която прииждаше към Фрий Хейвън. После погледна към плътно залостената врата на комуникационната кула, където кметът се беше барикадирал. Надяваше се, че той е успял да се свърже с флотата, изпратена от Земния Доминион.

Ако помощта не пристигнеше навреме, скоро нямаше да има колонисти, които да бъдат спасявани.

ГЛАВА 24

Протоските пехотинци разгръщаха чевръсто своя базов лагер в подножието на величествения артефакт на Ксел'Нага.

Екзекутор Коронис стоеше прав в близост до извитото крило на своя арбитър и се опитваше да следи сложната битка срещу двете враждебни раси, която се развиваше в орбита над Бекар Ро. Военачалникът поддържаше връзка с тамплиер Месс'Та на борда на флагманския кораб „Куел'Ха“, откъдето получаваше постоянен поток от нова тактическа информация.

Командирът заговори по телепатичния канал, достъпен за цялата флота, опитвайки се да окуражи своите бойци, подложени на тежък кръстосан обстрел от вероломните хора и зерги:

— Смели протоски войници, не проявявайте никаква милост към нашите врагове! Ние сме длъжни да съхраним за расата на Първородните голямото съкровище, което открихме тук! Изходът от тази битка ще определи дали ще се завърнем на Айур с триумф или със срамно поражение!

Тамплиерът Месс'Та отговори от името на всички сражаващи се протоски бойци:

— Всички знаем какъв е залогът, екзекуторе. Няма да се поколебаем дори в най-критичния момент! Разчитайте на нас!

Успокоен донякъде, Коронис се изключи и се зае с непосредствените си задачи. Знаеше, че не би могъл да остави „Куел'Ха“ в по-добри ръце, освен ако самият той не е на борда.

Придружаван от четирима други съдии, Амдор беше застанал близо до основите на конструкцията, оставена от Пътешествениците. Застанали в полукръг, всички те бяха вдигнали високо трипръстите си ръце с разтворени широко длани. Започнаха да напяват монотонно някакъв псалм, опитвайки се да доловят вибрациите на странното, светещо творение.

Коронис се приближи към тях, за да ги наблюдава. Преди да му присвоят званието екзекутор, самият той бе бил Висш тамплиер в

продължение на много векове и имаше разнообразни телепатични таланти. Неговите умения му подсказваха, че в артефакта на Ксел'Нага има нещо много странно — командирът усещаше енергийните потоци, излъчвани от конструкцията, но не можеше да определи нито техния произход, нито дали те представляват някакъв вид съобщение или пък предупреждение.

Амдор се обърна към Коронис и посочи сребристите, прозрачни късове кристал, които се подаваха изпод натрошените от лавината камъни, подобно на разпръснати снежинки:

— Вижте Кайдаринските кристали! Самите те са достатъчно голямо богатство, за да ликува целият Съвет!

— Съдия, тези кристали са оставени тук от Ксел'Нага. Присъствието им доказва, че това творение е много по-ценно, отколкото си мислехме в началото!

Мислите на Амдор излъчваха неподправено задоволство, когато той отвърна:

— Екзекуторе, трябва да изследваме артефакта! Нека влезем вътре възможно най-бързо!

Коронис не считаше за разумно да се подлагат на подобен неоправдан риск:

— Първо ще изпратя група драгуни напред. Вече съм им заповядал да се подготвят.

Амдор изглеждаше разочарован, но наведе сивата си глава в знак на съгласие. Въпреки своите лични амбиции, съдията не можеше да оспори такава мъдра предпазна мярка.

Екзекуторът се обърна и изпрати мислена заповед към близкия арбитър. Рампата на големия кораб се спусна и по нея слязоха четирима драгуни. Отначало се клатушкаха неуверено, но постепенно техните тромави движения ставаха все по-плавни. Киборгите свикнаха бързо с механичните си тела и се запътиха към артефакта.

Корпусите на драгуните бяха сферични и се задвижваха от четири дълги крака, подобни на крайниците на паяк. Вътре в металните обвивки бяха трансплантирани мозъците на смъртно ранени в сражение протоски войни. Вместо да приемат безропотно смъртта, те бяха предпочели да продължат своята служба в тези механични черупки.

Краката на киборгите имаха много стави и бяха проектирани за прекосяване на пресечени терени. Те започнаха да се катерят с лекота по ронливите, почти отвесни склонове в подножието на чудноватата конструкция.

По време на дългото и безплодно издирване в космоса, тези храбреци бяха чакали бездейни. Бяха се страхували, че така и няма да имат възможност да допринесат с нещо за успеха на цялата мисия. Това би обезсмислило тяхната саможертва да се превъплътят в тези механизирани пехотинци. Сега най-сетне имаха ясна цел и задача — щяха да бъдат първите протоски изследователи, влезли в новооткрития артефакт на Ксел'Нага.

Застанали един до друг в полите на планината, Коронис и Амдор наблюдаваха как смелите им войни влизат в тайнствения лабиринт.

ГЛАВА 25

Битката за Фрий Хейвън продължаваше без никакъв лъч надежда за сражаващите се заселници. Застанали рамо до рамо, в отчаян опит да препречат пътя на настъпващата орда от чудовища, оцелелите колонисти водеха ръкопашен бой, използвайки земеделските си сечива.

Октавия нямаше време да планира следващите си действия или да се тревожи за бъдещето. Единствената ѝ грижа за момента беше как да оцелее и да убие колкото може повече зерги. Беше уморена до смърт.

За разлика от заселниците, ненаситните чуждоземни нашественици не се нуждаеха от почивка. Те продължаваха да прииждат и да се изсипват в селището през пробойната в защитния периметър.

Октавия нямаше повече ракети за оръдейната кула, а преди малко беше захвърлила и безполезния вече револвер. Огледа се отчаяно, търсейки някакво оръжие, и зърна наблизо тромавия силует на един голям робокомбайн. Очуканото превозно средство беше собственост на кмета. Личеше си, че Ник не го поддържа особено усърдно — корпусът беше ръждясал на места, веригите изглеждаха клеясали и несмазани от години.

Момичето се затича към тежката машина, скочи на стъпалата и чевръсто се изкатери в кабината. Хвърли се на пилотската седалка и завъртя ключа на стартера. Двигателят изкашля няколко пъти и изрева. Черен пушек от изгорял газ Веспен излетя през ауспуха на покрива като дим от ноздрите на дракон.

Градският площад се беше превърнал в ловно поле за зерглингите, които бяха успели да проникнат дълбоко в защитния периметър на заселниците. Октавия погледна натам тъкмо навреме, за да види как каменоделецът Киърнън Уорнър и жена му Кирстен, отстъпващи бавно под натиска на чудовищата, успяха да намерят убежище в една от тежките, трудно повратливи миньорски машини.

Октавия разчисти боклуците, които кметът беше зарязал върху арматурното табло, сграбчи лоста за управление на робокомбайна и се понесе напред, дрънчейки по паважа с веригите на огромната машина. Младата жена стисна здраво зъби и подкара гигантското превозно средство към челните редици на врага. Сега вече се чувстваше готова да посрещне следващата вълна от зерги. Зад дребните, подобни на гуцери нападатели тя видя няколко по-големи чудовища. Сред тях имаше и девет от прегърбените, змиевидни създания, които бяха обстрелвали с шипове малкия трактор при бягството ѝ от рафинерията на Растин.

Хидралиски!

Ужасяващите същества забелязаха приближаващия робокомбайн и се изправиха на своите опашки, подобно на гигантски кобри, подготвящи се за атака. Пълните с дълги зъби челюсти на чудовищата се разтвориха чак до закърнелите им уши, а техните черни, лъскави очички се втрениха предизвикателно в механичния враг.

Когато първият хидралик се наклони и изстреля порой от остри шипове към превозното ѝ средство, Октавия все още не беше успяла да се приближи достатъчно, за да използва приспособлението за разбиване на скали. Бодлите започнаха да рикошират от дебелите стени на робокомбайна, издавайки шум като от едра лятна градушка. Момичето се стресна, когато видя как един от тях отскочи от предното стъкло, оставяйки върху него пукнатина с формата на снежинка. Форсира докрай ръмжащия двигател и се спусна срещу първото чудовище, докато то се подготвяше за повторна атака.

Съществото беше силно и въоръжено с остри зъби и нокти, но това не беше достатъчно, за да се противопостави на масата и инерцията на гигантския робокомбайн. Извънземното чудовище размаха крайниците си и се опита да сграбчи превозното средство, сякаш се канеше да го преобърне на земята, но вместо това беше премазано на пихтия от тежките веригите. От него останаха само отломки от разтрошената хитинова черупка и локва разтичаща се слуз.

Още два хидралика се приближиха към Октавия от противоположни страни и започнаха да обстрелват превозното ѝ средство. Шиповете отново започнаха да трополят по металните стени, оставяйки дълбоки бразди по тях. Някои дори успяха да проникнат

през дебелия стоманен панел, оставяйки кръгли дупки, през които нахлу дневна светлина.

В отговор момичето завъртя робокомбайна към единия от нападателите и включи мощната косачка — огромна, дълга осем метра стоманена конструкция, снабдена с наточени като бръснарски остриета, които без проблеми можеха да ожънат цели полетата с жилава тритикейлска пшеница. Приспособлението нарязва хидралически на стотици малки късчета. Слиз и кръв се разплескаха по предното стъкло на машината.

Замаяна от успеха си, младата жена завъртя робокомбайна обратно и се спусна да преследва третия хидралически. Той започна да отстъпва, усетил опасността, която го заплашва. Октавия го настигна, раздробила и него на хиляди парченца и за по-сигурно стъпка останките с веригите на тежката машина. Огледа се за нови жертви и набеляза друга група от три чудовища.

Хидралическите се скупчиха един до друг, явно решили да обединят усилия, за да я спрат. Момичето стисна здраво зъби и натисна педала на газта до край. Дрънчащата машина връхлетя върху враговете като гигантски миксер и остави след себе си купчини смяна плът. Малкото все още цели крайници се гърчеха в конвулсии върху отпъкнатата земя.

Вдъхновен от нейния пример, Киърнън Уорнър подкара тежката миньорска машина и включи свредела в предния ѝ край. Диамантените резци на това устройство, предназначено да пробива отвори в твърди гранитни скали, смяха набързо няколко дузини обезумели зерглинги на кървава каша.

Киърнън се насочи към периметъра при повалената ограда и пътьом порази още два хидралически, разпорвайки твърдите им черупки. В предсмъртната си агония едното от свирепите създания изстреля облак от отровни шипове на всички страни. Някои от бодлите отскочиха от здравия корпус на миньорската машина, а останалите се разхвърчаха наоколо, избивайки десетки зерги, нахлули в освободеното от мъртвите им събрата пространство.

За момент нашествениците бяха зашеметени от внезапния обрат в бойните действия. Яростната защита на колонистите накара зергите да се разколебаят. Октавия видя как те започнаха да отстъпват — числеността им най-сетне беше започнала да намалява видимо.

За съжаление, затишието беше съвсем кратко. Скоро ненаситните същества заобиколиха осмоъгълния периметър на Фрий Хейвън и се приближиха от североизток. Отново се струпаха в плътна формация и се подготвиха за щурм.

— Опитват се да проникнат откъм складовете за гориво! — промърмори Октавия, гледайки към индустриалната зона, където колонистите съхраняваха цистерните с преработен газ Веспен.

Фрий Хейвън винаги поддържаше запаси от гориво, както казваше кметът — „за спешни случаи“.

Октавия обаче беше почти убедена, че заселниците държаха огромните резервоари с избухлив газ Веспен, главно за да избегнат честите срещи с мърморещия Растин.

Тази мисъл я жегна. Момичето се натъжи, спомняйки си, че миньорът бе една от първите жертви на зергския рояк. Внезапно ѝ хрумна една идея. Може би старият отшелник все пак можеше да отмъсти на своите убийци, макар и с малко нейна помощ.

Октавия подкара машината към северната стена на града. Намери удобна позиция и насочи огнехвъргачката на робокомбайна към редиците прииждащи зерглинги. Съоръжението беше предназначено за разчистване на гъсти гори, но сега се оказа отлично оръжие срещу нахлуващата в града сган. За броени мигове значително количество от дребните нашественици се превърнаха в черна, мазна пепел.

Един от хидралиските се обърна предизвикателно към нея. Изправи се в цял ръст и започна да съска, но Октавия запрати пламтяща топка напалм^[1] право в отвратителната му грозна паст и го изпепели.

После младата жена се отправи към цистерните с гориво, около които бяха започнали да се скупчват много от зергите. Вероятно чудовищата искаха да завладеят ценните запаси от газ Веспен. Те бяха съборили ниската ограда на селището и сега нахлуваха на откритата площадка между резервоарите. Октавия разбра, че разполага само с няколко секунди, за да осъществи налудничавия си план. Спря машината на едно разчищено място, превключи огнехвъргачката на най-широкия ѝ обхват и изстреля поредица от огнени кълба. Опитваше се да покрие възможно най-голяма част от територията на горивните складове. Цели дузини зерглинги се сбръчкаха и изпекоха в разгорелия

се огън. Два хидралиска преминаха през разредените пламъци и опърлиха лъскавите си кожи, но изглежда не усетиха никаква болка.

Този път обаче младата жена не се целеше в отвратителните чудовища.

Изминаха няколко мъчителни секунди, през които Октавия се чудеше дали топлината ще бъде достатъчна, за да взриви горивото. За нейно облекчение, най-близкият резервоар скоро се нагря до критична температура и газът Веспен в него избухна. Голямата експлозия преобърна съседната цистерна и също я възпламени. Последва верижна реакция, която започна да взривява резервоарите един след друг.

Земята се разлюля и Октавия се вкопчи в седалката на тресящия се и подскачащ робокомбайн. Експлозиите се разпространиха вълнообразно, изпичайки незабавно всички зерги в радиус от стотина метра от склада. Много от останалите чудовища, останали по-далече, също бяха повалени или осакатени от хвърчащите отломки.

Детонациите продължиха да отекват гръмко в продължение на почти две минути. Когато най-накрая димът и пламъците се разнесоха, смаяните защитници видяха, че по-голямата част от атакуващия рояк беше изтребена. Малцината останали живи нашественици бяха обърнати в бягство и отстъпваха през пробойните в градската стена.

Замаяна, Октавия слезе от робокомбайна и се огледа. Оцелелите заселници започнаха да се измъкват един по един от своите скривалища. Някои от хората бяха бледи и изпаднали в шок, други бяха ранени и от тях капеше кръв. Повечето бяха омазани от глава до пети със зеленикава зергска слуз.

Киърнън и Кирстен слязоха от миньорската машина, зяпнали от почуда и изумление. Изглежда не можеха да повярват, че битката е спечелена, че колонистите все пак бяха успели да отблъснат безпощадните чуждоземни нашественици.

Кметът Ник се измъкна от своето скривалище в комуникационната кула и се ухили триумфално като герой — завоевател:

— Успях! Най-сетне добри новини! Свързах се с нашата флота. Много скоро военните ще бъдат тук.

Някои от заселниците простенаха отчаяни, други се зарадваха. Октавия се чувстваше твърде вцепенена, за да разсъждава над

последниците от действията на кмета. Тя се свлече по калните звена на веригите и седна до грамадното превозно средство. Въздъхна изтощено...

Внезапно вдигна поглед, изпълнен с див ужас — до нея бе достигнал далечен тътен, който ѝ се струваше до болка познат. Това беше трополенето и съскането на хиляди зерги, но сега звуците бяха много по-силни от онези, които бяха чули призори.

Огромна нова вълна от чудовища прииждаше през равнината. Този път, обаче, освен малките, приличащи на гущери зерглинги и съскащите хидралиски, в редиците на напредващата орда се виждаха и кошмарни гигантски изроди, приличащи на праисторически мамути с огромни и остри като коси бивни, които сякаш бяха способни да разсекат на половина цели сгради. В небето над тях ято изопачени подобия на дракони се носеше по въздушните течения.

Цялата тази сган беше устремена към селището.

Зашеметените колонисти забелязаха и много други видове зерги, които им изглеждаха непознати — явно бяха модифицирани породи или ужасяващи мутации на най-различни същества. Всички те бяха смъртоносни и сега идваха, за да заличат колонията Фрий Хейвън от лицето на Бекар Ро.

Октавия остана седнала, загледана във вълната от прииждаща смърт. Време беше да признае своето поражение. Дори нейната изобретателност не би могла да помогне на заселниците да се справят с тази огромна армия.

---

[1] Напалм — запалително вещество, изобретено през Втората световна война, първоначално въведено на въоръжение в армията на САЩ; използва се в авиационни бомби и огнехвъргачки; представлява желеподобна смес от бензин и сгъстител — полистирол, полиестерен или друг синтетичен полимер; когато бъде изстрелян от огнехвъргачката, горящият напалм полепва по жертвата и трудно може да бъде изгасен — Б.р. ↑

ГЛАВА 26

Високо в орбита над Бекар Ро, корабите от ескадра Алфа все още бяха подложени на яростен обстрел от протосите и зергите.

Генерал Дюк крачеше по командния мостик на „Норад III“.

— Май ще трябва да зарежем тези игрички, момчета — каза той, преглеждайки съобщението, което свързочникът му беше подал току-що. — Колонистите на планетата се нуждаят от нашата помощ. Ще трябва да се спуснем долу незабавно, за да се погрижим за проблема, пред който са изправени те.

Лейтенант Скот стоеше край илюминатора, загледан в тлеещите останки на „Бисмарк“. От позицията му се виждаше и повреденият крайцер „Наполеон“, който едва се влачеше към тях, опитвайки се да се освободи от обградилите го чуждоземни нападатели.

— Мислите ли, че този ход е уместен от тактическа гледна точка, генерале? Някои от корабите ни са в бедствено положение.

Генерал Едмънд Дюк се намръщи и обърна набръчканото си лице към своя помощник:

— Лейтенант, бихме всичкия този път, за да спасим колонистите. Ще изпаднем в доста неловко положение пред императора и цялата общественост, ако оставим чуждоземците да ги премажат, преди да сме им се притекли на помощ. — Командирът отдавна беше научил урока, че за да бъдеш герой в една война, трябва не само да си брилянтен стратег, но и да поддържаш на ниво своята репутация. — Не се притеснявай. Ще оставя тук четири кораба, които да поддържат фронта.

Лейтенантът въздъхна примирено и издаде заповед десет от крайцерите на ескадра Алфа да се оттеглят от конфликта и да се насочат към повърхността на планетата. За корабите, които оставаха в космоса, за да се сражават с протосите и зергите, напускането на останалите изглеждаше като бягство от полесражението.

— Това не е отстъпление — настоя командирът. — Отиваме да се бием на друг фронт.

Авангардът на човешката флота се гмурна надолу през пепелявите небеса на Бекар Ро, бързайки на помощ на обсадените хора във Фрий Хейвън. Генералът видя пожарите, които тлееха на много места в колониалния град — очевидно зергите бяха нанесли огромни щети, но засега заселниците бяха съумели да оцелеят.

Едмънд Дюк забеляза и ордата чудовища, понесла се по равната земя, за да обгради и погълне осмогълното селище. Засега вражеските нашественици бяха още далече и генералът се надяваше, че силите му ще успеят да пристигнат навреме.

Съдейки по разпръснатите безбройни мъртви тела на извънземни същества и горящите отломки и димящи кратери, командирът прецени, че при предишния щурм някои от нападателите бяха успели да проникнат през оградата. Дюк остана впечатлен от това колко ефективна съпротива бяха оказали местните селяндури.

Да, браво на колонистите, бяха свършили добра работа вместо него. Сега му оставаше да спаси достатъчно от тях, колкото да изглеждат внушително на репортажа, който щеше да заснеме и изпрати на UNN. Този път големият успех му беше вързан в кърпа.

Генерал Дюк се усмихна щастливо и нареди на корабите си да атакуват.

Ескадра Алфа се хвърли в сражението с финеса на слон, разхождащ се в стъкларски магазин. Поразяваше всичко наред, като все пак се опитваше да не стреля по формите, наподобяващи силуети на хора.

Ято муталиски се понесе към човешките кораби, като плюеше във въздуха зелена киселинна слуз. Поради някаква неясна причина, те не нападнаха бойните крайцери, а вместо това ги подминаха и продължиха да се издигат към орбиталния конфликт. Сигурно бяха призовани от повелителите в космоса, за да атакуват протосите, които вероятно бяха обърнали хода на бойните действия в своя полза.

Това напълно устройваше генерала.

Десантните му кораби се спуснаха ниско над земята и разтовариха обсадни танкове, бронирани канонерки клас Голиат и множество ховърциклети Вълчър. Бойните формации се подредиха и започнаха да напредват предпазливо, готови да встъпят в сражение с всяко същество на повърхността.

Военачалникът дори не се опита да се свърже отново с политическата администрация на колонията. Това беше чисто военна операция и Едмънд Дюк не възнамеряваше да се съобразява с някакви си цивилни.

Хората му си бяха научили уроците наизуст. Те се разгърнаха бързо, за да осигурят защитни периметри. През това време малките райфове и огромните бойни крайцери ги прикриваха от въздуха срещу прииждащите зерги. Корабите от ескадра Алфа нападаха непрекъснато с цялата си огнева мощ — избиваха цели орди от зерглинги, унищожаваша хидраликите с дузини и се опитваха да омаломощят гигантските ултралиски.

— Хм, я да взема и аз да се поупражнявам малко — каза генералът и застана на пулта на едно от бордовите оръдия на „Норад III“. Започна да отстрелва зергите един след друг, но не защото нямаше достатъчно квалифициран персонал на борда на крайцера, а просто за да не губи тренинг.

Нападението на хората се превърна в масова касапница, защото летящите, пръскащи киселина муталиски бяха изчезнали и нямаше кой да защитава зергите по въздух. Многочасовото клане приключи чак когато и последният ултралиск издаде предсмъртния си рев и падна тежко върху земята. Дюк беше загубил само два райфа, пет голиата и шепа морски пехотинци и файърбати. Всички те щяха да получат посмъртно почетни грамоти, подписани лично от император Арктур Менгск.

Когато „Норад III“ се приземи край димящия град, генералът слезе тържествено по рампата с високо вдигната глава. Намръщи се леко като видя, че неговите пехотинци и файърбати бяха причинили на сградите почти толкова разрушения, колкото и зергите. Жалко, но все пак това беше приятелски огън и затова колонистите не би трябвало да се оплакват.

— Нищо повече от косвени щети — промърмори Едмънд Дюк на себе си, докато маршируваше по улиците на току-що спасения град.

Търсеше кмета или — ако градоначалникът беше убит от зергите — някой друг, който официално да му предаде управлението на колонията съгласно военните закони. Огледа гордо тълпящите се наоколо заселници. Беше леко учуден, че те не го посрещат с овации,

но после реши, че селяците вероятно са твърде зашеметени от могъществото на ескадра Алфа и затова са загубили дар слово.

— Това ще бъде моята наземна база — обяви високо той. В това време още морски пехотинци слязоха от току-що приземилия се десантен кораб. Генералът се почуди дали първо да произнесе реч, или да нареди на бойците да се заемат с потушаването на пожарите в селището. Не, огънят можеше да почака — и без друго вече беше изгоряло почти всичко.

Едмънд Дюк се усмихна топло, махна на двамата пехотинци с видеокамери да снимат и се обърна към раздърпаните и изтощени колонисти:

— Граждани, вече можете да почивате спокойно. Положението е поставено под контрол от въоръжените сили на Земния Доминион. Както виждате, ние се грижим за своите поданици...

ГЛАВА 27

Извън града, във фермата на стария Растин, бараката и съоръженията на рафинерията бяха *еволюирали*. Сега те бяха изцяло покрити с жива, органична материя.

Твърди хитинови стени бяха израснали, оформяйки заплетени, криволичещи лабиринти. Образованията следваха генетичния модел на зергския кошер и изграждаха форми, които никое човешко същество не беше в състояние да разбере. Подобната на плесен биомаса на пълзящото вещество продължаваше да се разстила по неравната земя, като абсорбираше минерали от почвата и ги превръщаше в хранителни вещества.

Единствената цел на това място беше отглеждането на стотици нови ларви, които после щяха да се видоизменят и превърнат в някой от различните видове зерги.

При пристигането на рода Кукулкан, на Бекар Ро се бяха приземили много царици, но само една от тях беше останала в люпилнята, създадена във фермата на Растин. Сега тя стоеше на пост близо до входа. Знаеше много добре каква роля ѝ е отредена в тази мисия. Сара Кериган, Кралицата на остриетата, беше запечатала своите инструкции в мозъците на повелителите на рояка, а те контролираха пряко всички царици. На свой ред цариците ръководеха търтеите, които сновяха наоколо и събираха минерални ресурси. Първоначалната им задача беше да изградят пълноценен кошер, преминавайки през междинната фаза на леговището.

Новата люпилня разполагаше с голямо разнообразие от слуги и защитници. Търтеите бяха като огромни насекоми — изпълняваха задълженията си прилежно, следваха инструкциите точно и бяха изключително лоялни. Ларвите израстваха бързо и от бодливи личинки се превръщаха в свирепи зерглинги и хидралиски. Новородените, подобни на дракони муталиски кръжаха в небето, готови да избълват киселина върху всеки враг.

Сред излюпените наскоро бойци имаше и няколко невиджани досега светлосини същества. Царицата беше послушала древните си инстинкти и бе създала нова експериментална порода, чийто родоначалник беше домашният любимец на Растин.

По време на цялото си съществуване зергите бяха завладявали други раси, от чиито гени бяха копирали най-полезните черти и ги бяха включвали в своя собствен генетичен код. Когато роякът бе асимилирал стария миньор и неговото куче, царицата беше открила в големия пес някои способности, които расата не притежаваше. Засега.

Въпреки че Олд Блу беше станал жертва на първоначалната асимилация, царицата бе запаметила неговото ДНК и беше започнала да експериментира с него. Беше заложила в няколко от новите ларви телесната форма на кучето и най-вече невероятно острото му обоняние, като бе добавила и различни черти от други видове зерги. В резултат се получиха зверове с огромни тела, които много приличаха на покритото със синя козина животно, но имаха ред допълнителни органи и крайници, които биха учудили неимоверно всеки кинолог^[1].

Междувременно търтеите продължаваха да изпълняват неуморно своите задачи. Ровеха дълбоко в земната кора под старите съоръжения на рафинерията, преместваха големи скални късове и накрая успяха да събудят и четирите гейзера. После едно от съществата се видоизмени в екстрактор и застана над струите ценен, богат на енергия газ. Съоръжението започна да улавя изливащия се газ Веспен и да го събира в мехури, направени от собствената му тъкан. Така опакованата суровина се пренасяше в люпилнята. Там част от нея се използваше за създаване на нови попълнения към завоевателната армия, а остатъкът подхранваше онези бойни единици, които консумираха веществото и извличаха от него енергията, необходима, за да изпълняват пълноценно своите функции.

Новородените зерги се заравяха дълбоко под земята или се разпръсваха по повърхността — една разпростираща се все по-надалече несъкрусима армия. Въпреки че асимилирането на колониалния град се беше оказало сериозно предизвикателство, то бе само малка част от цялостната завоевателна стратегия на рода Кукулкан.

Човешките заселници бяха потенциален източник на ресурси, но също така можеха да затруднят изпълнението на плана на Кериган. В

крайна сметка те нямаха чак толкова голямо значение и затова бяха оставени на спокойствие.

Основната цел на зергите беше друга — тя лежеше отвъд хребета, в съседната долина, близо до мястото, където военните части на протосите се бяха приземили...

* * *

Подобните на огромни паяци драгуни потънаха във вътрешността на величествения артефакт на Ксел'Нага.

Но докато ексекUTOR Коронис чакаше доклада за техния първоначален оглед, сухопътните му войски бяха вдигнати по тревога. Групите патрулиращи зелоти отстъпиха предпазливо към корабите, когато повърхността на долината започна да се тресе и напуква.

Внезапно, изскачайки от дълбоко изровени тунели, изпод земята се появи цяла орда зерги. Двайсетина хидралиски атакуваха веднага, изстрелвайки порой от отровни шипове, които мигновено погубиха най-близките протоски войници.

Зелотите закрепяха и се втурнаха самоотвержено напред. Въпреки че все още не бяха достигнали до най-високите нива в Кала, те бяха безжалостни войни, фанатично посветени на защитата на своята раса. Подсилени с кибернетични присадки, зелотите носеха усъвършенствани енергийни костюми с извити раменни пластини и нагръдници, а ръцете и краката им бяха защитени с дебели метални предпазители. Вътре в броните им бяха монтирани мощни усилватели, които улавяха енергията на бойците и я концентрираха в смъртоносни псионни остриета.

ЕксекUTORът се окопоти бързо и започна да сипе заповеди към своите подчинени. Протоските сухопътни войски се раздвижиха и заеха позиции, за да отвърнат на внезапното нападение. Командирът пусна в ход бавните, но смъртоносни рийвъри, които започнаха да сеят смърт сред левия фланг на врага. От корабите изпълзяха още две дузини драгуни, които веднага започнаха да обстрелват прииждащите на тълпи зерглинги.

Без да се поколебае, предната редица зелоти изпълни заповедта на своя командир — войните се пожертваха и се врязаха дълбоко във

вражеските редици. Зергите се хвърлиха да ги разкъсват и се събраха в компактна маса. Точно този момент очакваше Коронис.

Застанал на скалистата земя в подножието на огромния пулсиращ артефакт, ексекоторът съсредоточи цялата си телепатична енергия. Възнамеряваше да използва едно от своите най-мощни оръжия. Беше го овладявал и усъвършенствал десетилетия наред.

Гигантските Кайдарински кристали, разпръснати около обекта на Ксел'Нага, засветиха с вътрешен пламък и започнаха да вибрират. Дори миниатюрни парчета от този скъпоценен минерал бяха способни да концентрират и усилват мисловните потоци. Никой нямаше представа какво могат да сторят огромните късове наоколо...

Изпълнен с енергия, пращящ вятър развя робата на ексекотора и тя заплющя около него като гневен пламък. Очите му светеха като миниатюрни слънца, когато той освободи най-опустошителната псионна буря, която беше постигал някога. Бушуващата стихия връхлетя скупчените на едно място зерги и ги разпиля. Невероятно задоволство изпълни командира, когато оръжието му погуби мигновено почти цялата вражеска войска.

Изтощен, Коронис приседна на земята. Вятърът утихна, а светлината в Кайдаринските кристали започна да бледнее.

Но сражението изобщо не беше приключило. Ексекоторът примигна смаяно, когато видя как още участъци от земната кора се разпукаха, бълвайки безчет нови врагове.

Зелотите отново се хвърлиха в атака с включени псионни остриета. Очевидно битката едва сега започваше. Коронис заповяда на носачите да се спуснат долу и да образуват солидно укрепление около творението на Ксел'Нага. Основната задача на протосите бе да защитят безценното съкровище, оставено от Пътешествениците.

Но точно в момента на ексекотора му се струваше, че тази задача е почти неизпълнима. От възвишението, на което са намираще, командирът имаше идеална гледка към безчислените редици на прииждащия враг...

---

[1] Кинолог — човек, изучаващ различните кучешки породи; в преносен смисъл — любител на кучетата — Б.р. ↑

ГЛАВА 28

Когато вилнеещите морски пехотинци на Дюк пристигнаха във Фрий Хейвън, те причиниха толкова разрушения, колкото бяха предизвикали и зергите преди това. Октавия не забеляза никаква положителна промяна.

След като настъпи затишие в бойните действия, оцелелите колонисти се втурнаха да потушават пожарите, да се грижат за ранените и да погребат мъртвците. Междувременно генералът реквизира кметството за свой команден пункт и нареди да му донесат преносим команден стол от „Норад III“. Войниците започнаха да разполагат базовия си лагер в центъра на града, действайки с дълго тренирана прецизност.

Абдел и Шейна Брадшоу бяха поели грижата за ранените колонисти, докарани в залата за съвещания, а Октавия се зае да помага на онези, които все още лежах на бойното поле. Преминаваше от един пострададал към друг, дезинфекцираше и превързваше рани, шинираше счупени кости и раздаваше лекарства от оскъдните запаси на Фрий Хейвън.

Работата беше много и младата жена се огледа за някой, който да ѝ помогне, но всички наоколо бяха или ранени, или заети с неотложни задачи. Изключение правеха само част от хората на Дюк, които се шляеха наоколо и зяпаха разрушения град. Възмутена от тяхното бездействие, Октавия закричи към самодоволния генерал, който седеше на командния си стол в центъра на градския площад и надзираше работата на няколко запъхтени морски пехотинци, които търкаляха космически строителни машини надолу по товарната рампа на кацналия наблизо боен крайцер. Съвсем скоро военните трябваше да започнат да събират ресурси, за да попълнят намалелите си запаси. Особено нужен беше газът Веспен, тъй като всички складове за гориво в града бяха взривени.

— Генерале, много от съгражданите ми са тежко ранени — заяви Октавия. — Нуждаем се от лекарства, превързочни материали и

медицински персонал.

Едмънд Дюк дори не я погледна:

— По-късно ще го обсъдим. Сега хората ми са заети.

— Изпратили са ви тук, за да ни помогнете — не се предаде младата жена. Много от нейните приятели умираха и тя беше твърдо решена да накара военните да се погрижат за тях.

След кратка разправия генералът най-сетне склони да изпрати дузина от своите полеви медици да помагат на заселниците. Освен това заповяда на един войник да им занесе пълен кашон с медикаменти. Октавия подозираше, че Дюк бе направил това по-скоро за да се отърве от нея, отколкото от хуманни съображения. Все пак, резултатите бяха налице, а те бяха по-важни от мотивите.

Доволна, младата жена остави генерала да се занимава със своите дела и отново се захвана да превързва ранени. Сръчно постави шина на счупения крак на Джон и започна да оказва първа помощ на едно дванайсетгодишно момче, което беше загубило много кръв и бе на път да изпадне в шок. Преля му кръвна плазма и му инжектира силно болкоуспокояващо лекарство. Разсеяно се огледа и забеляза кмета, който тичаше към центъра на селището. Лицето му беше почервеняло от гняв, костеливите му длани бяха стиснати в юмруци. За пръв път виждаше меко сърдечния мъж толкова разярен.

Кметът доближи Едмънд Дюк и се развика:

— Генерале, Вашите хора ни ограбват! Събират всичката храна, която намерят по къщите, без дори да поискат разрешение! На всичкото отгоре сте ги изпратили и извън града, за да разграбват фермите! Едва оцеляхме след нападението на зергите, а сега ни обират така наречените „спасители“. Бих желал да получа някакво обяснение!

Военачалникът се намръщи:

— Вие ни повикахте, кмете, нали така? Ескадра Алфа беше в разгара на опасна битка, но ние веднага зарязахме сражението, дойдохме тук и Ви спасихме задниците! Мислех, че ще ни бъдете поне малко благодарни.

— Разбира се, че сме Ви благодарни — промърмори Ник. — Но дали ще умрем заради зергите днес или от глад след месец, резултатът ще бъде еднакъв.

— Успокойте се, кмете. Преди да излетим, ще наредя да ви оставят част от нашите запаси с пакетирана храна. Да, сигурен съм, че

можем да отделим няколко хиляди консерви с висококачествено кълцано говеждо, на които скоро им изтича срокът на годност...

Ник започна да протестира отново, но командирът махна с ръка, за да го отпрати:

— Уверявам Ви, правя само онова, което е необходимо, за да изпълня мисията, с която ме е натоварил императорът. Разбирате, че ескадра Алфа се подчинява на заповеди отгоре, нали? Дадохме най-доброто от себе си, за да помогнем на жителите на този град, но сега ни предстои друга важна битка. — Дюк хвърли страшен поглед на кмета и се почеса по наболата брада. — Предупреждавам Ви, кмете, не се пречкайте на моите хора или ще реквизирам още една градска сграда и ще я използвам за арест. — Генералът махна на двама морски пехотинци, които бързо отведоха мърморещия градоначалник настрани.

Командирът се зае да разпитва неколцината заселници, които се мотаеха наблизко. Бързо разбра, че Октавия първа се е сблъскала с чуждоземните нашественици. Реши, че трябва да поприказва с нея и изпрати двамата пехотинци да я доведат.

Без никакви обяснения, войниците завлякоха младата жена в новия команден център, който се намираще в бившата кантора на кмета. Генералът влезе, седна зад бюрото и започна да оглежда безцеремонно момичето. Дори не ѝ предложи да седне. Октавия почувства, как антипатията ѝ към командира се усилва.

— И така, госпожице Браун... — изрече той с дрезгав глас.

— Брен, генерале, казвам се Брен.

— Да, разбира се... Време е да изпълните дълга си като лоялен поданик на Земния Доминион, госпожице Брен.

Октавия се намръщи насреща му:

— Ние тук на Бекар Ро сме независими, генерале. Дори не бяхме чували за вашия Доминион, преди кметът Николай да се свърже с императора. При това положение как бихме могли да сме негови поданици?

— Император Менгск обича своите поданици и разчита на тях, дори когато те не го познават — дебелите пръсти на Дюк забарабаниха по бюрото. — Доколкото разбрах, Вие знаете за мистериозния чуждоземен артефакт повече от всеки друг в града.

— Това нещо уби брат ми, генерале!

— Това е много добре — каза той. — Хм, нямах предвид смъртта на брат Ви, а това че сте видели отблизо онази конструкция. Разкажете ми всичко, което си спомняте. Как изглежда? Какви защитни съоръжения са разположени наоколо? Нашата задача тук е да проучим съоръжението и след това ще Ви оставим на спокойствие.

Нямаше нещо на този свят, което Октавия да желае повече. С надеждата да се отърве по-скоро от противните военни, тя разказа подробно за скорошните събития. Започна с това как двамата с брат ѝ бяха открили обекта, след като земетресението беше срутило склона на Бек Форти. После обясни как чуждоземното творение беше убило Ларс и как по-късно беше изпекло нейния робокомбайн.

Едмънд Дюк повдигна вежди:

— Интересно. Вероятно бихме могли да използваме това оръжие срещу вражеските кораби. Веднага ще изпратя екип от разузнавачи да го проучи отблизо.

— Предполагам, че всички тези извънземни, които пристигнаха, възнамеряват да направят същото — отвърна Октавия. — Вашите хора могат да бъдат изненадани доста неприятно.

— Недей да тормозиш с това хубавата си главица, мило момиче. Имам опит както със зергите, така и с протосите. — Дюк направи театрален жест с ръка. Явно имаше нужда от свежа публика, защото започна да разказва някаква заплетена история от първата война с двете враждебни раси.

Отегчена от самохвалната му реч, Октавия започна да оглежда разнообразното оборудване, струпано от военните в офиса на кмета. Сред него бяха и нейните собствени сеизмографи, които пехотинците бяха откъснали от дома ѝ. Погледът на младата жена беше привлечен от бясното движение на техните стрелки. Линията на показанията започна да се начупва все повече, а амплитудите станаха много големи. Явно уредите засичаха многобройни земни трусове, приличащи на серия от мощни експлозии. Епицентърът беше близо до тайнствения артефакт, разположен в далечната долина. Тя се обърна и прекъсна командира:

— Изглежда там става нещо, генерале.

Дюк прегледа набързо графиките и облиза дебелия си устни:

— Мога да се обзаложа, че това е ехо от огромна битка. А моите хора още не са се добрали до там! — Той сви юмрук и силно удари по

бюрото. — Дано не съм пропуснал шанса си да сложа ръка на онова чудо, докато си губех времето със спасяване на селяндурите тук!

ГЛАВА 29

Въпреки че беше много далече от бойното поле на Бекар Ро, Сара Кериган следеше внимателно напредъка на рода Кукулкан. Усещаше смъртта на всеки един от своите слуги по време на патетичната отбрана на колонистите и после, когато омразният Едмънд Дюк долетя от космоса с ескадра Алфа и се включи в битката. Отгоре на всичко, сухопътните сили на протосите също се бяха счепкали със зергите за правото на собственост върху артефакта на Ксел'Нага. Псионната буря, предизвикана от техния командир, беше погубила стотици същества.

Кралицата на остриетата не изпитваше нито тъга, нито съжаление за загубата на своите слуги. В крайна сметка те съществуваха само с една цел — да бъдат пожертвани. Зергите бяха създадени така, че да бъдат лесно заменими. Смъртта им не я тревожеше.

Но безсмисления отпор на другите две враждебни раси разяряваше Сара. В пристъп на гняв, тя изпрати нови инструкции на рода Кукулкан. Заповяда на люпилните да отгледат колкото се може повече войници. И без това скоро щеше да има нужда от тях, за да приведе в действие плановете си за завладяване на целия галактически сектор около Бекар Ро.

Артефактът на Ксел'Нага ѝ беше необходим.

Вбесяваше я фактът, че протосите първи бяха успели да се укрепят в близост до обекта. Реагирайки на нейния гняв, няколко намиращи се наблизо пазители изсъскаха и започнаха да се оглеждат свирепо в търсене на подходяща мишена. Сара се постара да овладее своите емоции преди те да успеят да навредят на кошера. Съсредоточи мислите си върху новия проект, който се оформяше в главата ѝ. Беше започнала да съставя цялостна програма за вероломни нападения и завоевания, която щеше да прерасне във всеобща Родова война^[1]. Това беше следващата стъпка от подробния ѝ план за господство и отмъщение.

Отново си спомни за Джим Рейнър — мъжа, когото беше обичала. Той бе изключителен човек, с широка душа и без предразсъдъци. Беше се отнасял добре със Сара, без да обръща внимание на кървавото ѝ минало на войн — призрак. Но сега беше загубен за нея — разделяше ги предателството на Арктур Менгск, довело до нейното асимилиране от Зергите.

Да, Менгск... Вече не му се сърдеше заради това, че я беше събрал с най-страховитите същества във вселената. Но въпреки всичко възнамеряваше да го изкорми и собственоръчно да откъсне един по един крайниците на самопровъзгласилия се император ей така, просто заради самото удоволствие.

Припомни си и своята последна среща с надутия генерал Дюк, малко преди битката за Тарсонис. Милият Едмънд... Неговата некадърност също беше допринесла за сегашното ѝ положение.

Кериган ни най-малко не съжаляваше за живота си като човек. Все пак, тя започна да си припомня различни случки от него, търсейки някакво преимущество за своята нова раса — расата на Зергите.

Докато сраженията на Бекар Ро продължаваха, Кралицата на остриетата обмисляше следващите си ходове. Плановете ѝ бяха много по-мощни от завземането на един треторазреден колониален свят.

---

[1] [Brood War](#) ↑

ГЛАВА 30

В подножието на каменистия планински склон, където беше разположен желаният от всички артефакт, войските на протосите се сражаваха със зергите.

Междувременно три десантни кораба, изпратени от ескадра Алфа, се приближаваха предпазливо към бойното поле. Те пренасяха взвод командоси, подготвени за проникване в тила на врага.

Големите съдове маневрираха, търсейки безопасен път сред хаоса от изстрели и експлозии. Нямаха никакво въоръжение и затова разчитаха единствено на своята бързина и на дебелия броня на корпусите си. Летяха ниско, за да избегнат въздушните атаки, и лавираха светкавично, опитвайки се да достигнат своята цел, без да бъдат взривени.

Няколко изостанали от своята група муталиски ги забелязаха и се понесоха след тях. Безразсъдните пилоти се гмурнаха в отчаяна маневра и успяха да се изплъзнат. Най-накрая се добраха до планинския склон и увиснаха неподвижно над огромния пулсиращ чуждоземен артефакт.

Муталиските изобщо не се бяха отказали от преследването на новите натрапници, пък и протосите също ги бяха забелязали и бяха изпратили няколко скаута да ги атакуват. Войниците на борда на десантните кораби разбираха, че разполагат с много кратко време, за да се спуснат на повърхността.

Воден от лейтенант Скот, отрядът от морски пехотинци, файърбати и четири голиата се втурна към шлюзовете. Приличащите на малки танкове крачеци канонерки скочиха първи, а яките им бронирани корпуси поеха удара от падането. Останалите войници се спуснаха по двойни въжета и стъпиха върху големите скални късове, разпръснати около блестящата повърхност на странната конструкция.

— Давай! Давай! — извика лейтенантът както на хората си, така и на уязвимите десантни съдове във въздуха. В момента, когато и последният войник освободи въжето си, корабите направиха рязък

завой, издигнаха се светкавично нагоре и се отдалечиха с максимално ускорение.

Скот посочи най-близкия вход на гигантската структура:

— Хайде да влизаме! Трябва да проучим това чудо по най-бързия начин.

С готови за стрелба гаусови пушки, морските пехотинци се снишиха и се втурнаха към отвора. Входът не приличаше на нормален коридор, а по-скоро на шупла в странното вещество, изграждащо стените. С първата група войници влязоха и голиатите. Тежкото въоръжение на крачещите канонерки беше в пълна бойна готовност. Файърбатите побързаха да се присъединят към тях, като още с влизането си започнаха да се оглеждат за нещо, което да подпалят с плазмените си огнехвъргачки.

Лейтенант Скот, който тъкмо се канеше да ги последва, хвърли един последен поглед нагоре и с ужас видя, как десантните кораби попаднаха под съгласуваните атаки на муталиските. С невероятно умение пилотите успяха да избегнат част от ударите, но в крайна сметка летящите чудовища успяха да поразят два от съдовете.

В последно героично усилие, пилотите насочиха своите кораби към голяма група сражаващи се чуждоземци и двата съда експлодираха при удара в земята, отнасяйки със себе си десетки врагове. Сериозно повреден, третият десантен кораб успя да се измъкне, прелетя ниско над хребета и се повлече обратно към базата във Фрий Хейвън.

Скот последва взвода си в прохода. Започнаха да напредват към вътрешността на лабиринта, но още в края на първия тунел пътят им беше препречен от трима зелоти, които изскочиха от прикритието на мрака. Горящите очи и лицата без усти придаваха демоничен вид на протоските бойци.

— Внимавайте! — извика лейтенантът.

Зелотите активираха своите смъртоносни псионни остриета и атакуваха без колебание. Трина от морските пехотинци се свлякоха безмълвно, а останалите отвърнаха с хаотична стрелба, която отхвърли назад протоските бойци, но не успя да ги нарани през техните тежко бронирани енергийни костюми.

Лейтенантът нареди на един от голиатите да атакува. Тежковъоръжената крачеща канонерка се насочи към враговете и

започна да ги обстрелва със своето двойно трийсетмилиметрово оръдие. Най-близкият зелот се строполи мъртъв на земята.

Шест файърбата наобиколиха останалите живи протоси. Огнехвъргачките им блъвнаха смъртоносни пламъци. Със сетни сили, като огромна жива факла, единият зелот се добра до най-близкия файърбат и го разполови на две с псионното си острие, но после огънят погълна и двамата чуждоземци.

Лейтенант Скот възстанови дисциплината в отряда и заповяда на хората да продължат напред, хвърляйки прощален поглед към загиналите войници. Този първи сблъсък беше отнел живота на четирима от неговите подчинени, чиито имена той дори не беше успял да научи. Но сега нямаше време да тъгува за тях. Знаеше, че успехът на цялата му мисия зависи главно от бързината.

По заповед на генерал Дюк, взводът на лейтенанта трябваше да навлезе в обекта, да го проучи и да се върне със събраната информация. Големите протоски и зергски сили, изпълнили долината, правеха тази задача особено трудна. Точно поради тази причина групата не трябваше да се задържа дълго на едно място.

Взводът започна да се спуска все по-надълбоко по спиралните проходи на мистериозния артефакт. Войниците оставяха локатори на всеки завой, за да могат по-лесно да намерят обратния път навън. Лейтенант Скот хвърли поглед към хронометъра на костюма си, за да провери колко време им остава до уговорената среща с корабите, които трябваше да ги евакуират.

— Всички да си бият по един стимпак — нареди той. — Нуждаем се от допълнителна енергия.

Във вътрешността на енергийните костюми на морските пехотинци и тежките екипи на файърбатите, вградените медицински системи инжектираха на войниците мощна доза стимуланти. Лейтенантът знаеше много добре, че тези психотропни вещества повишават агресивността и от тях бойците стават необуздани, но точно сега взводът се нуждаеше от по-голямата скорост и по-бързите рефлексии, които осигуряваха стимпаковете.

Войниците се втурнаха напред. Продължиха да се спускат все по-надълбоко, тичайки надолу по спираловидните коридори. Внезапно групата се натъкна на четири масивни машини, които приличаха на огромни паяци. Лейтенантът веднага разпозна драгуните по

яйцевидната форма на техните тела, където бяха скрити живите мозъци на тези кибернетични организми.

Роботизираните войници изглежда вече се връщаха от центъра на лабиринта и най-вероятно разполагаха с цялата информация, която взводът търсеше, но Скот беше наясно, че никоя земна технология не е в състояние да декодира данните, записани на устройствата, които киборгите носеха. Реши, че трябва да предотврати попадането на важната информация в ръцете на командира на протосите и извика:

— Огън!

Като сърдити паяци, драгуните се отдръпнаха, насочвайки своите дизруптори^[1]. Голиатите ги изпревариха и откриха стрелба първи. Двама от протосите буквално се разлетяха на парчета от едрокалибрените амуниции на канонерките, но останалите драгуни успяха да изстрелят снарядите си от антиматерия и размазаха на пихтия два файърбата, трима морски пехотинци и един голиат.

Оцелелите файърбати побесняха и се приближиха с кръвожаден рев. Обхватът на техните огнехвъргачки беше по-малък от този на гаусовите пушки на морските пехотинци, но ефектът им бе далеч по-опустошителен. Бойците насочиха плазмените струи към яйцевидните корпуси на драгуните. Течността, която съхраняваше мозъците на киборгите, бързо достигна точката на кипене. Корпусът на единия драгун не издържа и се пръсна, окъпвайки всичко наоколо с парчета сварено мозъчно вещество. Другият механизиран войн се свлече бавно на една страна. Краката му започнаха да треперят и да се мятат конвулсивно — досущ като комар, удавен в Райд.

Лейтенант Скот побърза да спусне визъора на своя костюм, за да не усеща ужасяващата воня на смърт, която се разнасяше в тунела и поведе напред оцелелите членове на отряда си.

— Хайде, трябва да довършим своята задача — каза той. Да видим накъде води този лабиринт.

---

[1] От disrupt (англ.) — разрушавам — Б.р. ↑

ГЛАВА 31

Докато се занимаваше с ранените във Фрий Хейвън, Октавия започна да усеща в дъното на съзнанието си някакъв настойчив призив, който сякаш я теглеше към планината Бек Форти. Беше настоятелно мисловно послание, отправено не точно към нея, а към всеки, който би могъл да го долови. Усещането се засилваше с течение на времето, независимо, че тя се опитваше да го игнорира.

Младата жена се огледа наоколо, опитвайки се да определи произхода на необичайния зов. Посоката съвпаднаше с тайнствения обект, заради когото враждуващите раси се сражаваха в съседната долина, но тя беше убедена, че сигналът не идва от там. Източникът беше много по-близо, а и самото послание звучеше... различно.

Нищо в града не привлече нейното внимание. Морските пехотинци продължаваха да се суетят навсякъде из Фрий Хейвън, подвикваха си един на друг и се занимаваха с някакви задачи, които им беше възложил генерал Дюк. Селището беше преобърнато с главата надолу и вече не приличаше на предишния тих и спокоен колониален град.

След голямото сражение предния ден, чуждоземците се бяха оттеглили и не бяха предприемали нови атаки. Дори странният килим от пълзяща биомаса, който се разпростираше във всички посоки около фермата на Растин, сега сякаш се беше отдръпнал. Зергите бяха съсредоточили всичките си сили в далечната долина, където се сражаваха с друга група извънземни, които генералът беше нарекъл протоси. Според военните, именно те бяха изпратили механичния наблюдател, свален от старата оръдейна кула.

Въпреки че зергите се бяха оттеглили, военните не си губеха времето и изграждаха нов защитен периметър. Използвайки части от разрушените постройки и материали, които добиваха от околните поля, космическите строителни машини бързо издигнаха бронирана ограда около селището. Не след дълго бяха готови и новите, напълно функциониращи оръдейни кули. Току-що построените казарми се

напълниха с морски пехотинци и файърбати, а друга част от войниците се настани по домовете на някои от колонистите.

Извън градските укрепления патрулираха обсадни танкове, които мачкаха малкото оцелели земеделски култури и поваляха овощните дръвчета, за да си осигурят по-добра видимост. Крачещите канонерки кръстосваха полетата в търсене на заровени под повърхността зерги. Кръжащите над долината ховърциклети Вълчър приличаха на рояк жужащи оси. Те обхождаха целия терен надлъж и нашир и разпръскваха по земята множество роботизирани мини, които веднага се заравяха и разпъваха сензорните си мрежи в очакване на тежки вражески единици.

Казано накратко, Фрий Хейвън се беше превърнал във военен лагер, а колонистите бяха като затворници в него. По покривите на сградите около градския площад бяха монтирани мощни високоговорители, чрез които генерал Дюк даваше инструкции със своя дрезгав глас. Първата му работа бе да забрани на цивилните да напускат укрепленията, както се беше изразил — за тяхно добро.

Кметът симулираше енергични протести, за да могат заселниците да видят колко неуморно защитава техните интереси. Обвиняваше генерала, че превишава правата си, като ги държи затворени, че унищожава облагородената с толкова труд обработваема земя и опустошава скромните ресурси на бедните фермери.

Едмънд Дюк не му обръщаше никакво внимание.

През целия ден Октавия се беше старала да не се мярка пред очите на генерала. Вече бе имала вземане-даване с него и знаеше, че с твърдоглавия командир не може да се спори.

Захващайки се отново за работа, младата жена се опита за пореден път да игнорира призива в главата си, но той ставаше все по-настойчив. Имаше чувството, че странното умствено присъствие се опитва да ѝ каже нещо изключително важно. Разбра, че я очаква съдбоносно откритие... но първо трябваше да се измъкне от града.

С настъпването на нощта уморените колонисти започнаха да се прибират по своите домове, но за разлика от тях, Октавия остана навън, притаена сред сенките. Чакаше възможност да се промъкне покрай патрулиращите войници от ескадра Алфа.

Въпреки постоянните оплаквания от ограниченията, наложени от генерала, никой от заселниците не би се осмелил да премине отвъд

охраняемия периметър — особено нощем. По тази причина морските пехотинци не следяха вратите особено внимателно. Младата жена възнамеряваше да заобиколи новите оръдейни кули и да се промъкне навън, когато портите се отвореха, за да пропуснат някой преминаващ танк. След това щеше да потъне в нощта. Едва ли някой щеше да тръгне да я преследва, за да я защитава против нейната воля.

Според нея, вероятността да се натъкне на зерги беше минимална. Едва ли чудовищата имаха навика да дебнат цяла нощ иззад скалите, само за да хванат някоя случайна жертва като нея. Освен това, съдейки по сеизмичните данни от грандиозната битка край артефакта, зергите и протосите имаха много по-сериозни проблеми за разрешаване.

Веднага щом се примири с призива в своето съзнание и реши да намери неговия източник, усещането стана много по-отчетливо. Надяваше се това да не се окаже някой хитроумен чуждоземен капан, подобен на песента на морските сирени, който да я примамва към нейната гибел. Все пак смяташе, че това е малко вероятно. За какво им е на враговете на хората да си правят този труд? Един обикновен колонист като нея беше без никакво значение...

Октавия забърза по улицата към най-близката порта. Чувстваше се свежа и бодра, въпреки че през последните дни беше яла малко и почти не беше спала. Сякаш постоянният приток на адреналин осигуряваше на тялото ѝ всички сили, от които то се нуждаеше.

Патрулиращите войници изобщо не забелязаха как тя се промъкна покрай тях и напусна охранявания периметър. Докато подтичваше по скалистата земя, най-много се притесняваше от мините, които вълчърите бяха разпръснали наоколо. Молеше се сензорните им мрежи да пропуснат една млада жена, промъкваща се на пръсти през разровените полета.

ГЛАВА 32

Въпреки че тунелите бяха ниски и криви, вътрешността на мистериозното творение на Ксел'Нага се превърна в бойно поле досущ като пустинната долина отвън.

По заповед на повелителите на рода Кукулкан, няколко групи зерги си проправиха път през защитата на протосите и навлязоха в лабиринта от овални проходи, издълбан в зеленикавото вещество, от което беше изградена огромната конструкция. Веднага щом научи за дръзката атака, съдия Амдор изпрати отряд от зелоти по петите на чудовищата.

В това време оцелелите членове от отряда на лейтенант Скот се промъкваха навътре през тунелите, правеха снимки и записваха данни за строежа на артефакта, за да могат после да ги предадат на генерал Дюк, заедно с цялата разузнавателна информация, която бяха събрали до този момент.

Голиатите се бяха привели, за да могат да се промъкват под ниските сводове, а броните им потракваха, докато се придвижваха напред със заредени и напълно готови за стрелба оръжия. Стените на лабиринта бяха осеяни със заострени кристали, излъчващи странна, неземна светлина. През всичките години, прекарани в служба на най-различни планети от Конфедерацията, Скот беше виждал какви ли не чудновати пейзажи и умопомрачителни форми на живот, но никога не бе стъпвал на място, дори бегло наподобяващо това.

Офицерът се беше научил да преценява ситуациите от пръв поглед и да се доверява на своите инстинкти. Точно сега, същите тези инстинкти му нашепваха, че отпред ги чакат големи неприятности. Навлезли дълбоко в непозната и тайнствена територия, заобиколени от враждебно настроени чуждоземци, командосите не можеха да се надяват на никакви подкрепления. Беше напълно вероятно всички те да оставят костите си тук.

Лейтенант Скот се постара да потисне лошите си предчувствия. Единственото, което би могъл да постигне, ако се държеше нервно или

показваше открито своето безпокойство, бе да понижи допълнително и без това разклатения морал на своите бойци.

Отрядът продължаваше да върви начело с крачещите канонерки. Когато завиха покрай един необичайно остър ъгъл, войниците се натъкнаха на група зерги, устроили засада в тесния коридор. Десетина зерглинги се хвърлиха моментално в атака. Двата хидралиска зад тях ги последваха незабавно, размахали своите подобни на коси горни крайници.

Лейтенантът не се поколеба нито за миг:

— Огън!

Хората му вече бяха натиснали спусъците наполовина. Под ниските сводове на тунела отекна оглушителна канонада. Файърбатите заляха с пламъци няколко от летящите към тях зерглинги и ги превърнаха в малки огнени топки, които се разбиха в кристалните стени и оставиха по тях мазни петна димяща слуз.

Голиатите насочиха оръжията си към единия от хидралиските. Едрокалибрените оръдия покосиха зерга почти моментално, но в предсмъртната си агония той успя да изстреля цял облак от своите отровни шипове. Трима от морските пехотинци паднаха мъртви, заприличали на окървавени игленици от забилите се в тях бодли.

Останалите хора изреваха и се втурнаха напред в отъмщение. Крещяха и изпразваха пълнителите на своите оръжия в чудовищата. Лейтенантът също вдигна гаусовата си пушка и се присъедини към битката.

Докато хората изливаха цялата си ярост върху останалите зерги, от някакъв страничен тунел се появи един исполински ултралиск. Звярът беше същински гигант, от чиято уродлива глава стърчаха остри като бръснач бивни. Два файърбата се обърнаха към него и го заляха с огън, но пламъците не забавиха дори за секунда огромното същество. То замахна с бивни и ги разполови, разплисквайки навсякъде вътрешностите на нещастните войници, а после тръгна тежко напред — огромна и непреодолима сила, готова да смаже своите противници.

— Формирайте защитен полукръг! — изкрещя Скот. — Веднага!

Морските пехотинци се скупчиха близо един до друг и започнаха да стрелят по чудовището, изпразвайки пълнител след пълнител. Двата останали голиата, чиито дрънчащи брони бяха частично повредени от засегналите ги шипове, също се включиха в канонадата. Файърбатите

се приближиха до гигантския зерг и пуснаха в действие своите огнехвъргачки.

Без да се интересува от огромните поражения, които хората нанасяха по тялото му, окървавеният, димящ ултралиск продължи да вилнее. Той размаха отново острите си бивни и разсече един след друг тримата оцелели файърбати.

Единият от голиатите атакува съществото, като безспирно го обстрелваше от упор с автоматичното си оръдие. Мощните заряди пробиха огромна дупка в тялото на гигантския зерг, но въпреки това той успя да разсече дебелия броня на канонерката и да разкъса на парчета пилота ѝ.

Лейтенант Скот виждаше как числеността на отряда му стремително намалява, но не заповяда отстъпление. Вместо това продължи да изпразва пълнител след пълнител в ултралиска, който пое мудно към последния повреден голиат. Тежко бронираната канонерка и последните петима оцелели морски пехотинци започнаха да отстъпват бавно назад, като не преставаха да обстрелват огромното тромаво същество, докато най-накрая то се сгромоляса на земята, премазвайки един стенещ, ранен войник.

Тишината се стовари тежко върху оцелелите бойци. Лейтенантът се вторачи изумен в лежащата пред него касапница. Пое дълбоко въздух, за да прогони страха, и се постара да събере цялото си хладнокръвие. Трябваше бързо да вземе решение какво да предприемат оттук нататък, преди подчинените му да са се поддали на паниката.

— Напред! — изкомандва той и пое надолу по коридора, без да поглежда към падналите си другари. Малката група го последва мълчаливо.

Беше му заповядано да разбере какво се крие в недрата на този странен чуждоземен обект и той не възнамеряваше да се връща, преди да го е сторил. Но предчувствието продължаваше да му нашепва, че мисията им тепърва предстои да стане трудна.

ГЛАВА 33

Дори самата Октавия не беше много наясно къде точно отива. Мисленият зов я притегляше непрестанно към далечната планина. Вече бе сигурна, че източникът на сигнала е чуждоземен, но усещаше инстинктивно, че може да му се довери.

Докато младата жена вървеше напред, сякаш унесена в транс, мракът около нея се сгъстяваше все повече. Пътят ѝ минаваше през полята, където предния ден ескадра Алфа беше водила сражение с чуждоземците. Нивите бяха овъглени и стъпкани, а земята беше набраздена от дългите нокти на зергите. Тънките дръвчета в овощните градини лежаха разпръснати по земята като подпалки. Стъблата им бяха нацепени от побеснелите чудовища.

Навсякъде се търкаляха разкъсани тела на зерги — раздробени крайници, приличащи на откъснати крака от гигантски насекоми, назъбени парчета от твърди хитинови черупки и дори цели трупове. Последното бе необичайно, защото ненаситните чудовища винаги се връщаха, за да погълнат ранените си другари. Пенлива слюз се беше просмукала в земята и бе оставила след себе си лепкави петна кал. Някои от тях вече бяха изсъхнали и се бяха втвърдили като цимент.

След няколко часа Октавия достигна до една изолирана миньорска станция в подножието на планината Бек Форти. Беше сигурна, че е съвсем близо до източника на настоящия мисловен повик. Пристъпи бавно към съоръжението и се огледа, но наоколо бе твърде тъмно, за да види нещо. Тънки полупрозрачни облаци препречваха пътя на звездната светлина.

Момичето пое нагоре по ниския скалист хълм. Заизкачва се бавно и равномерно, като внимателно избираше пътя си сред големите камъни. Накрая достигна до един огромен, остър скален къс, който стърчеше от земята като гигантско острие на брадва, сякаш разсякло почвата, за да си пробие път нагоре.

Октавия спря пред него. Гласът в главата ѝ я беше извикал точно на това място, но наоколо не се виждаше никой.

— Е, добре, тук съм — каза тя високо. Чудеше се дали чуждоземното присъствие ще разбере думите ѝ. — Какво искаш?

Щеше ѝ се да разбере дали странникът може да ѝ помогне, дали може да ѝ разкрие някакъв начин, по който заселниците да се отърват от тристранното нашествие на зергите, протосите и военната флота на Земния Доминион.

Внезапно нечии изненадани мисли прозвучаха ясно в ума ѝ:

„Но ти си човек! Нали хората нямат псионични способности?“

— Не, нямаме — отговори Октавия гласно.

„Все пак, радвам се, че дойде“ — съобщи чуждото съзнание.

Едно високо същество със сива кожа се показа иззад стърчащата скала и внимателно огледа младата жена. Очите на чуждоземното създание горяха като малки звезди, а на лицето му нямаше уста — на мястото на долната челюст имаше костни пластини, които му придаваха някак горделив вид. Октавия се досети, че пред нея стои протос.

— Извикахте ме — каза момичето.

„Да...“

— Аз съм Октавия Брен, жител на тази планета. Коя сте Вие и защо ме повикахте?

„Казвам се Ксерана. Принадлежа към расата на Протосите и съм Тъмен тамплиер. Проучих сигнала, който беше изпратен оттук, и мисля, че разбрах неговия произход. Дойдох, за да предупредя...“

— Наистина ли? — прекъсна я Октавия. — Е, добре, но предупреждението Ви е малко закъсняло. Вашият артефакт вече уби брат ми. Стоотици хора в града загинаха в битката със зергите.

Тя не можа да разбере дали изражението на извънземното лице се промени, но ѝ се стори, че в мислите на Ксерана се появи нотка на изненада.

„Наистина ли? Брат ти е бил... абсорбиран? — Тъмният тамплиер наклони глава на една страна и се приведе леко напред, сякаш за да се вгледа по-отблизо в девойката. — Но артефактът не би могъл да използва хора. Вие не сте забъркани във всичко това.“

Момичето стисна зъби:

— Аз вече съм забъркана, след като онова нещо изяде брат ми.

„Ах... — гласът прозвуча като въздишка в съзнанието на момичето. — Не очаквах това.“

Октавия повдигна вежди:

— Също така не очаквахте, че човек може да отвърне на Вашия призив.

Мислите на Ксерана станаха още по-развълнувани:

„Знаех, че мисията ми тук ще бъде трудна. Дойдох, за да спася народа си, въпреки неговите амбиции и невежество. Когато пристигнах на твоята планета, разпрострях съзнанието си в търсене на съюзник. Отправих послание, но не очаквах, че ще ми отговори човек.“

Момичето се удиви от мисълта, че тя и това чуждоземно създание, което беше толкова различно от нея, биха могли да споделят толкова близки стремежи.

— Ако наистина сте тук, за да спасите Вашия народ, ще направя всичко по силите си, за да Ви помогна. В замяна искам и Вие да ми помогнете да освободя своите съграждани. — Октавия погледна назад към долината, където изплашените заселници от Фрий Хейвън се бяха сгушили в тъмнината и се бояха от нова атака на зергите.

„Значи се разбрахме. Ще си помагаме взаимно. Трябва да ми повярваш, артефактът няма да се опита да навреди на хората, освен ако не бъде предизвикан. Той представлява опасност само за протосите и зергите — децата на Ксел’Нага.“

В мислите на Ксерана се долавяше скръб.

Една нощна птица прелетя тихо над главите им и се спусна светкавично надолу, за да грабне някакъв нещастен гущер от плоската скала. Момичето трепна, но хищникът отлетя, стиснал в ноктите си своята гърчеща се плячка. Животът на Бекар Ро продължаваше вечния си кръговрат, без да обръща никакво внимание на конфликта между трите могъщи раси.

— И какво ще правите сега? — попита младата жена.

„Ще отида при артефакта.“

— Там има друго... *присъствие*. Почувствах го почти по същия начин, както усетих и Вашия призив.

„Творението ти е проговорило?“

— Не с думи. Само с чувства. Но там определено има нещо. Бъдете предпазлива.

Тъмният тамплиер наклони глава на една страна и погледна девойката под странен ъгъл.

„Ти действително си изключение сред расата си, Октавия Брен. Благодаря ти за твоята загриженост. — Издълженият силует на Ксерана стоеше неподвижно сред мрака, само робата ѝ се развяваше от лекия ветрец. — Все пак аз съм длъжна да отида, защото трябва да накарам останалите протоси да се оттеглят от планетата и да оставят творението на Ксел’Нага на мира. Бих се опитала да предупредя дори повелителите на зергите, но не мога да комуникирам с тях. Ти трябва да убедиш човешката флота, че това не е тяхна битка.“

Като се замисли за опърничавия генерал, Октавия отвърна:

— Съмнявам се, че бих могла да накарам нашите военни да ме изслушат. Освен това, какво ще кажете за самия артефакт? Не можем вечно да го избягваме. Докато той е тук, на Бекар Ро, винаги ще сме изложени на опасност.

„По един или друг начин, артефактът ще напусне планетата след няколко дни. Дотогава ние двете трябва да предпазваме своите сънародници — каза Ксерана и добави: — Вече трябва да потеглям. Сбогом, Октавия Брен.“

Неочаквано тъмният тамплиер изчезна. Силуетът просто... трепна и се стопи в мрака.

За момент Октавия се вцепени от удивление. После извика, този път не на глас, а с ума си:

„Ксерана?“

„Да?“

„Радвам се, че се запознахме.“

ГЛАВА 34

С изграждането на защитния периметър около Фрий Хейвън, Едмънд Дюк беше направил всичко необходимо, за да осигури безопасността на цивилните заселници. Освен това беше изпратил екип, начело с лейтенант Скот, който щеше да проучи чуждоземния артефакт. Заповедите на императора бяха изпълнени.

Сега генералът реши, че е дошло времето ескадра Алфа да демонстрира своите истински възможности.

Военачалникът мобилизира всичките си бойни единици. Смяташе да нанесе удар с цялата си сила. Възнамеряваше бързо и чисто да приключи сражението в своя полза, помитайки вече изтощените в битката помежду си редици на протосите и зергите.

Заповяда на войските си да потеглят. Самият Дюк остана в командния център в бившето кметство. Почесвайки се замислено по брадата, генералът наблюдаваше на тактическите екрани как силите му пресякоха линията на планинските склонове и се спуснаха в обкръженото от хребети бойно поле.

Щурмът беше поведен от една фаланга морски пехотинци и файърбати, защитена по фланговете от огневата мощ на обсадните танкове Арклит.

Внушителната формация се вряза в средата на бойната зона, отхвърляйки враговете назад. Танковете не си губеха времето да превключват на обсаден режим, който би им позволил да използват шокните си оръдия за далекобойна атака, а просто започнаха да обстрелват всичко чуждоземно, което се движи.

Морските пехотинци и файърбатите напредваха безмилостно и помитаха всяка вражеска съпротива. Плъзгаха се през бойното поле като нагорещен нож през масло. Войниците се биеха с ентузиазъм след дългото и скучно разузнавателно пътуване.

Генералът следеше хода на бойните действия със задоволство. Тъкмо се радваше шумно при вида на поредната унищожена вражеска единица, когато един от щабните офицери почука на вратата и въведе

Октавия Брен в командния център. Военачалникът ѝ хвърли един неодобрителен поглед и каза:

— Не виждаш ли, че съм зает, момиче? В момента ръководя битка.

— Да, генерале, но имам информация, която може да Ви заинтересува.

Дюк се намръщи. Зачуди се какво толкова би могла да знае тази проста селянка, което неговите собствени хора все още да не са открили. Нетърпеливо ѝ махна с ръка да остане и се обърна отново към екраните, за да следи сражението.

Челните редици на войските му бяха успели да нанесат тежки щети на защитата на протосите и зергите. Скоро обаче генералът видя как перфектният му план започна да се обърква. Морските пехотинци и файърбатите напредваха толкова бързо, че прикриващите ги обсадни танкове и тежко бронирани голиати не можаха да ги следват.

Дюк грабна предавателя си и закрещя в него, надявайки се, че заповедите му ще бъдат чути, преди да е станало късно:

— Пехота! Сгъсти редиците и отстъпи назад към прикритието на танковете!

Генералът забеляза отряд драгуни, който се появи иззад скалистите могили в тила на незащитените му бойци. Пред морските пехотинци се изправиха зелоти с огнени очи, които включиха разрушителните си псионни остриета и се втурнаха в атака. Войниците на Дюк се озоваха в капан. Гаусовите пушки запяха смъртоносна песен, но това не спря фанатизираните протоси, които нагазиха сред човешките редици и започнаха страшна сеч.

— Осигурете въздушно прикритие! — извика командирът.

Райфовете веднага атакуваха отгоре, последвани от по-бавните бойни крайцери.

За ужас на генерала, един облечен в роба тамплиер се качи на купчина скални късове, вдигна трипръстите си ръце към небето и призова грандиозна псионна буря, която се стовари върху корабите, предизвиквайки хаос сред тях. Няколко изстребителя се сблъскаха помежду си и паднаха на земята, сякаш ударени от огромна невидима ръка.

Крайцерите и останалите райфове бяха сериозно повредени и се опитаха да се оттеглят, но от другата страна на долината втори висш

таплиер предизвика още една псионна буря, която ги връхлетя от изток. Само три изстребителя успяха да се измъкнат от този смъртоносен капан. По цялото бойно поле останаха да лежат повредени или унищожени кораби от ескадра Алфа.

Пилотите на оцелелите райфове се оттеглиха над един хълм и се приготвиха да кацнат, за да огледат щетите по своите машини. Изведнъж земята под тях се разтвори и от нея изскочиха дузина хидралиски. Преди корабите да успеят да се издигнат над обсега на зергите, подобните на кобри същества изстреляха облаци от остри като игли шипове. Бодлите пронизаха корпусите на изстребителите, повредиха двигателите им и трите райфа се разбиха на хиляди малки парченца, без да успеят да отправят дори един изстрел срещу своите врагове.

— Това не изглежда никак добре, генерале — отбеляза Октавия.

— Млъкни! — изкрещя командирът и трескаво започна да оглежда електронната карта на бойното поле, чудейки се какви заповеди да издаде.

Пътят за отстъпление на морските пехотинци и файърбатите беше отрязан и те попаднаха в кървава баня. Докато войниците се занимаваха с протосите пред тях, зергите обградиха фланговете им и ги нападаха.

Едмънд Дюк веднага разпозна зерглингите и пазителите, но не и групата гигантски четирикраки същества с дълги муцуни и бодлива синя козина. Никога преди не беше виждал подобни чудовища. Чудноватите зверове се хвърляха напред като бесни вълци, душейки земята и въртейки очните си стълбчета. Атакуваха всяко слабо място в защитата на морската пехота. Генералът бе виждал много видове зерги преди, но това беше изцяло нова порода.

Октавия се облеци срещу екраните:

— Я, тези изглеждат досущ като Олд Блу! Чуждоземците трябва да са го копирали.

— Какво знаеш за тези същества? — попита генералът, обръщайки се рязко към нея.

— Зергите асимилираха едно голямо куче в рафинерията край града. Тези създания много приличат на бедното животно...

— Куче? — Военачалникът изсумтя с отвращение. — Нима отглеждате домашни любимци по тези места?

Той грабна предавателя си, въпреки че дори без неговите преки заповеди морските пехотинци правеха всичко по силите си, и изкрещя: — Съсредоточете огъня си върху новите зерги, момчета!

Един от пехотинците му отвърна с неприличен жест.

Генералът избухна в ругатни, но почти веднага погледът му беше привлечен от нова заплаха от североизток. Осем протоски рийвъра се промъкваха бавно към мелето. Приличаха на огромни бронирани гъсеници, решени да се намесят в битката. Едмънд Дюк разбра, че неговите файърбати и морски пехотинци са обречени, ако не пристигнат свежи подкрепления.

Най-сетне обсадните танкове и тежко бронирани голиати достигнаха бойното поле и нападнаха протосите в гръб. Крачещите канонерки веднага откриха огън по четирикраките драгуни. Окуражени от подкрепата, морските пехотинци също удвоиха своите усилия. Един войник с енергиен костюм излезе смело напред, за да разбие собственоръчно контейнера, който съхраняваше мозъка на стоящия наблизо киборг.

Танковете бяха извън обсега на псионните остриета на зелотите и непрекъснато ги обстрелваха, нанасяйки им тежки поражения. Пред погледа на генерала, ходът на битката се промени и сега вече хората имаха надмощие.

Но това не продължи дълго. Протоските рийвъри най-сетне допълзяха достатъчно близо, за да изстрелят своите скарабей — летящи самонасочващи се бомби, които преследваха мишената си и избухваха при контакт с нея. Два от голиатите бяха взривени по този начин. Група морски пехотинци също бе изпепелена с една-единствена експлозия. Това принуди танковете и голиатите да съсредоточат вниманието си върху бронирани рийвъри. Тогава два протоски носача се приближиха от запад и изстреляха цял рояк прехващачи.

— Не може да бъде — възкликна генерал Дюк. — Не и ескадра Алфа! Не и моите най-добри войски!

Очите го заболяха от ослепителната светлина на експлозиите. Беше невъзможно да се видят някакви подробности — димът и хаосът замъгляваха всичко. Земята беше покрита с толкова много убити войници, че командирът едва успяваше да различи колко от хората му все още се отбраняват.

Капитаните на протоските носачи изглежда добре си знаеха работата. Те концентрираха цялата си огнева мощ върху голиатите. Когато всички крачещи канонерки бяха покосени, обсадните танковете останаха беззащитни като големи тенекиени кутии с нарисувани отгоре мишени.

На Едмънд Дюк не му оставаше нищо друго, освен да гледа как чуждоземците унищожават остатъка от щурмовите му войски.

Гласът му беше дрезгав, когато той заговори на потъмнелите тактически екрани:

— Изглежда... ужасно съм подценил враговете.

ГЛАВА 35

Застанал в подножието на величественото творение на Ксел'Нага, съдия Амдор кипеше от гняв и мислено сипеше обиди върху враговете, които се опитваха да откраднат древното съкровище, което по-право принадлежеше на расата на Първородните.

Вниманието на стоящия до него Коронис беше изцяло погълнато от битката. Едва когато планът му проработи и внушителните кораби — носачи изстреляха своите смъртоносни ескадрили към човешката пехота, езекуторът най-сетне се отпусна.

Когато напрежението се разсея, командирът долови някакво ново присъствие. Беше някак познато и близко, но едновременно с това му се стори съвсем различно от обичайната телепатична връзка, която обединяваше всички протоси. Разтревожен, езекуторът се обърна към извисяващия се зад него артефакт. Едновременно с него се завъртя и Амдор — явно също беше почувствал натрапника.

Пред тях постепенно се материализира някакъв силует, застанал върху леко издигната могила от натрошени скали и неравна пръст. Висока жена от расата на Протосите свали камуфлажа си от сенки, който се стече по нейната изящна фигура като масло по гореща стомана. Слабото ѝ тяло се откри на фона на блестящия артефакт.

— Тъмен тамплиер! — Амдор се олюля, а лицето му се сгърчи от погнуса и отвращение. — Отвратителен еретик! — Мисленият му вик привлече вниманието на други съдии и висши тамплиери, които се намираха наблизко.

Жената не трепна от обидата и изрече:

— Казвам се Ксерана и съм лоялна към Първородните, въпреки преследванията, на които е подложен нашият орден. Дойдох, за да ви предупредя.

Фината, жилава жена със сива кожа погледна Амдор право в очите. Съдията се стегна, сякаш му се искаше да има в ръцете си мощно оръжие.

Екзекуторът стана неспокоен, защото знаеше какви ужасяващи умения владеят тъмните тамплиери. Припряно извика няколко намиращи се наблизко войници. За разлика от Амдор, той не мразеше отцепниците, но в този решителен момент беше особено предпазлив.

Четирима зелоти се притекоха на помощ с активирани, проблясващи псионни остриета. Един драгун се завъртя чевръсто на своите четири крака и се придвижи към мястото, където бяха застанали неговите командири.

— Вие не знаете какво правите — каза Ксерана и погледна към Коронис, търсейки разбиране в неговото съзнание — Нямаме никаква представа за истинския произход и предназначението на този артефакт. Не трябва да се намесвате в плановете на Пътешествениците. Напуснете това място незабавно.

— Ние сме първородните деца на Ксел'Нага! — отсече Амдор. — Вие, предатели, причинихте достатъчно проблеми! Не се изправяйте на пътя ни сега!

За разлика от тесногръдия съдия, екзекуторът беше любопитен какви са причините, накарали тъмния тамплиер да дойде доброволно при своите смъртни врагове.

— Каква информация имате за нас?

Амдор го стрелна с пламнал поглед:

— Екзекуторе, наистина ли имате намерение да слушате покварените думи на тази...

Коронис го прекъсна, вдигайки, трипръстата си ръка:

— Съдия, аз командвам тази флота и нося цялата отговорност за изхода на мисията. Длъжен съм да чуя всяко сведение от жизненоважно значение, независимо от източника му.

Ксерана се приближи към екзекутора, пренебрегвайки напълно Амдор, като по този начин го вбеси още повече.

— Както казах преди малко, дойдох, за да ви предупредя. Този... обект — тя махна с ръка към извисяващата се зад нея тайнствена структура — е много опасен. Правилно сте предположили, че е бил създаден от Ксел'Нага, но вътре в него дремят могъщи сили, в сравнение, с които цялата мощ на Протосите изглежда нищожна. Внимавайте какво ще пробудите, защото то може да ви погълне!

— Празни приказки — каза презрително Амдор. — Ние сме избрани от Ксел'Нага и...

— И изоставени от тях — прекъсна го Ксерана. — Не сме изпълнили очакванията им. По-късно Пътешествениците са направили и други опити да създадат съвършената раса. Зергите са най-разрушителният и успешен експеримент на нашите прародители. Но освен тях Ксел'Нага са създали и други живи същества, за които не знаем нищо.

— Какво очаквате да направим тогава? — попита Коронис. Зад тях битката продължаваше да бушува. — Там долу са нашите врагове. Трябва ли да им оставим наследството на Ксел'Нага?

— Трябва да оставите артефакта на мира — отвърна тя. — Всички раси трябва да се махнат от този свят. Всеки момент можете да събудите нещо много опасно. Поемате огромен риск, като си играете с неща, които не разбирате.

Коронис изгледа тъмния тамплиер невярващо, а Амдор не издържа и заповяда:

— Арестувайте я!

Драгунът и зелотите обградиха тъмния тамплиер. Ксерана стоеше неподвижна и смълчана. Изглеждаше ужасно разочарована, че собственият ѝ народ отказва да чуе нейното послание.

От съдията се излъчваха вълни от омраза и отвращение, когато той я посочи обвиняващо с трипръстата си ръка и изрече:

— Ти и отвратителните ти другари сте виновни за опустошенията на Айур! Вие покварихте благородния Тасадар, открехвайки забранените врати на Празнотата!

Ксерана остана смълчана. Не оказа никаква съпротива, докато я арестуваха.

Съдията се обърна гордо към Коронис: — Скоро ще притежаваме артефакта, езекуторе. А с този тъмен тамплиер като затворник на борда на „Куел'Ха“, продължителната ни експедиция ще се превърне в триумф.

ГЛАВА 36

Лейтенант водеше своя оредял отряд все по-надълбоко към тайнствените недра на огромния артефакт. От време на време продължаваха да срещат малки групи протоси и зерги, които изглежда също бяха изпратени да събират разузнавателна информация. Офицерът не смееше да влиза в нови сражения с врага и взводът му се прокрадваше предпазливо, избягвайки чуждоземните съгледвачи.

„Сякаш това е някакво проклето състезание — помисли си лейтенантът, — което ние сме решили да спечелим на всяка цена.“

Скот нямаше никаква представа какво ще открият, когато стигнат до целта си. Съмняваше се, че зергите или протосите знаят нещо повече от тях.

Светлината в стените ставаше все по-ярка, сякаш някой подклаждаше огромен огън дълбоко в тях. Струпванията от странни образувания се срещаха по-начесто, започнаха да се появяват и някакви тъмночервени кристали с причудлива форма, които наподобяваха вътрешни органи на живо същество.

Отрядът се натъкна на поредната група зерги, но този път чудовищата ги забелязаха и започнаха да ги преследват. Войниците затичаха надолу по дългите коридори, оставяйки враговете далече назад. Хората жадуваха да отмъстят за своите избити другари, но за момента благоразумието им надделя — все пак всички искаха да изпълнят мисията си и да се измъкнат живи от тези катакомби.

Пулсиращата светлина в стените се превърна в хипнотичен призив. Беше като пламъка на свещ, зовящ пеперудите в нощта. Чуждоземците също се бяха поддали на този повик. Те вече не се нападаха взаимно, а се спускаха надолу по многобройните тунели и се насочваха към ядрото на артефакта, сякаш се надяваха, че там ще намерят търсените отговори.

Още няколко минути малкият отряд продължи да тича по извитите коридори. Най-накрая войниците достигнаха до блестящата сърцевина на мистериозното творение. Там имаше величествена

пещера, изпълнена с ослепителни ярки отблясъци. Стените на огромната зала отразяваха светлините на многобройни Кайдарински кристали, разпръснати наоколо, и ги пречупваха в поразителни многоцветни дъги. Феерията бе неопикуема.

Лейтенант Скот застина, изумен от невероятното великолепие, разкрило се пред неговия поглед. През ума му мина нелепата мисъл, че не знае какво да напише в официалния си доклад. Да, беше се добрал до центъра на тази величествена конструкция, точно както му бе наредил генералът, но не виждаше начин да опише чудесата, които виждаше тук.

Няколко групи зерги и протоси изскочиха от различни отвори в стените на гигантската пещера.

Сред тях имаше чудовищни хидралиски и тежко бронирани зелоти, но никой не направи опит да нападне останалите — изглежда всички бяха зашеметени от неопикуемата гледка.

Внезапно сърцевината стана още по-ярка, сякаш нещо я възпламени. Ослепителни лъчи се стрелнаха из въздуха, отразиха се от назъбените Кайдарински кристали и образуваха пращящи волтови дъги из цялата пещера.

Един от морските пехотинци изкрещя. Лейтенантът знаеше, че трябва да заповяда на хората си да се оттеглят, но не можеше да произнесе нито дума. Краката му бяха като залепнали за пода, мускулите му не се подчиняваха на неговата воля и той не можеше дори помръдне.

Електрическите разряди станаха още по-мощни. Пулсиращото сърце на древното творение се превърна в ослепителна бяла сфера. Нови светкавици избликнаха от нея и се насочиха към всяка форма на живот, попаднала в техния обсег.

Пращящите мълнии обвиха всички натрапници — морските пехотинци, протосите, зергите и самия Скот. Когато потоците от светлина го пронизаха, забивайки се в неговото тяло, лейтенантът отвори уста, за да изкрещи, но не можа да издаде дори едничък звук. Видя как телата на всички същества в залата станаха прозрачни и започнаха да светят отвътре, сякаш всяка клетка в тях се беше превърнала в чиста енергия.

Създанията в пещерата започнаха да изчезват едно по едно. Древното творение ги превръщаше в потоци от информация, която

съхраняваше някъде из своята гигантска кристална структура. Скоро всички живи същества в залата се превърнаха в спомен, лутащ се из дълбините на чудовищния артефакт.

Образът пред очите на лейтенанта трепна леко и се стопи...

* * *

Огромната пещера в центъра на артефакта остана пуста. Творението на Пътешествениците беше абсорбирало всички образци, които се намираха в неговия обсег. Хората не му бяха необходими, но децата на Ксел'Нага бяха точно това, от което артефактът имаше нужда.

Мъждукащата светлина по повърхността на величествената структура се усили и започна да блести ослепително ярко. Кристалните образувания наоколо започнаха да пулсират от внезапния приток на енергия. Скалните сипеи по планинския склон се раздвижиха от вибрациите на гигантския обект.

Набирайки все повече мощност, отдавна заровеното творение на Ксел'Нага най-после започна последните приготовления за своето раждане...

ГЛАВА 37

След като бе видял как войските му претърпяват пълно поражение, Едмънд Дюк изобщо не беше в настроение да се занимава с глупавите брътвежи на някаква проста селянка.

Октавия, обаче, беше много упорита и не го остави на спокойствие, докато генералът не се съгласи да я изслуша. Тя му разказа накратко за своята среща с тъмния тамплиер Ксерана, жената учен от расата на Протосите, която беше отправила настоятелно предупреждение за опасността от древния артефакт.

Командирът изобщо не се впечатли от нейните думи. Зачуди се как бе възможно това момиче да го занимава с подобни глупости, след като неговата отлично планирана офанзива току-що беше претърпяла грандиозен неуспех. Резултатът от целия щурм не бе нищо повече от безкраен списък на жертви, твърде дълъг, за да се побере дори на дузина компютърни екрани.

Е, сега поне разполагаше с повече информация... достатъчно, за да се обезпокои ужасно.

Когато ескадра Алфа бе пристигнала на Бекар Ро в отговор на молбата за помощ, отправена от колонистите, генералът беше предположил, че става въпрос за поредната голяма лъскава скала, изровена от лековерните селяндури. Заселниците постоянно откриваха разни свръхестествени обекти и тайнствени структури, но обикновено се оказваше, че те не представляват нищо особено и заради тях не си струва да се жертва човешки живот, освен в случай на изрична заповед от началството.

Беше се оказало, че положението на тази планета е коренно различно. Зергите и протосите искаха на всяка цена да притежават тази мистериозна конструкция. Отгоре на всичко, Едмънд Дюк вече не разполагаше с необходимата огнева мощ, за да придобие древното творение от името на император Арктур Менгск и Земния Доминион. Според професионалното мнение на генерала това определено беше *лошо*.

— Благодаря Ви за информацията, госпожице. Отлично знам как да се справя с възникналата ситуация — изръмжа той и се наведе над интеркома. — Веднага ми изпратете Макгрегър Голдинг. — После генералът вдигна поглед и забеляза, че обърканата жена все още стои в неговия офис. — Нещо друго, госпожице Браун?

— Брен — настоя тя. — Казвам се Октавия Брен.

Дюк се намръщи, чудейки се какво значение може да има името на тази цивилна за общото положение на нещата.

— Както кажете, госпожице, няма значение. А сега, бихте ли ме извинили? Водя война, която трябва да спечеля на всяка цена...

Преди Октавия да успее да излезе, вратата се отвори рязко и в бившата кметска кантора влезе някакъв слаб млад човек, облечен в странен боен костюм. Устните му бяха извити в цинична усмивка, а големите му кафяви очи, разположени над високите скули, изглеждаха невероятно състарени, сякаш мъжът вече беше видял предостатъчно, за да му писне от цялата вселена.

Макгрегър Голдинг застана мълчаливо пред генерала, очаквайки неговият командир да му обърне внимание. Внезапно младият мъж вдигна своя тежък поглед към Октавия. Сякаш високоволтов лъч прониза съзнанието на девойката. Тя усети как вътре в мозъка ѝ се промъкна нечие телепатично присъствие, което започна вандалски да се рови из нейните спомени.

— Не обръщай внимание на цивилната, агент Голдинг, тя тъкмо си тръгва — наруши тишината генералът.

Призракът се обърна обратно към него:

— Но тя определено заслужава да ѝ бъде обърнато внимание, сър. Аз съм обучен да използвам псионни-те си енергии и мога да разпозная телепатичния талант, когато се сблъскам с него. Тази жена има голяма природна дарба. От нея може да излезе добър призрак.

Тръпки полазиха Октавия.

— В никакъв случай! — заяви девойката категорично.

Генералът не обърна никакво внимание на тази размяна на реплики.

— Агент Голдинг — изрече той, — решението е взето. Първоначално искахме да придобием този артефакт и да го направим част от арсенала на човечеството. Като се вземат предвид последните

събития, трябва да призная, че това най-вероятно няма да стане. Следователно нямам друг избор, освен да задействам план Б.

— Да, сър — отговори призракът. — План Б. Не трябва да позволяваме този обект, каквото и да представлява той, да попадне във вражески ръце. След като не можем да го запазим за целите на Човечеството, трябва да се уверим, че никой друг няма да го притежава.

Призракът стоеше в готовност, екипиран в костюма си за вражеска среда, подпрян на своята дълга шрапнелна пушка.

— Снабден съм с лично устройство за невидимост, сър. Трябва ми десантен кораб, който да ме прехвърли до периферията на бойното поле, после ще се промъкна до артефакта, за да маркирам целта.

Генералът кимна в знак на съгласие и сплете ръце върху безупречно чистото си бюро.

— Един крайцер чака в горните слоеве на атмосферата, готов да изстреля целия си комплект от ядрени бойни глави — каза той.

Пренебрежителното отношение, с което двамата обсъждаха унищожение от такъв огромен мащаб, разгневи Октавия неимоверно.

— Не можете да бомбардирате Бекар Ро с ядрено оръжие! Това е *нашия* свят! Тук е нашият дом, където сме работили и...

Генералът махна на охраната да изведе протестиращата жена от офиса му. Разярена, Октавия започна да се извива в яките ръце на морските пехотинци. Едмънд Дюк я погледна с открито неодобрение.

— Нима бихте предпочели да загубя тази битка, госпожице Браун? — попита той, сякаш отговорът на въпроса му беше повече от очевиден.

ГЛАВА 38

От години съдия Амдор мечтаеше някой от тъмните тамплиери да му падне в ръцете. Ненавиждаше еретиците до дъното на душата си. Самият факт, че те съществуват, беше достатъчен, за да го докара до бяс.

За него преследването на изгнаниците беше с предимство дори пред издирването на останки от расата на Ксел'Нага. Амдор искаше да изкорени този предателски орден, който беше подмамил толкова много от неговите събрата да напуснат единството на Кала, подкопавайки устоите на мисловния съюз.

А ето че сега тази отвратителна Ксерана се бе появила най-ненадейно сред тях в разгара на битката и се беше предала доброволно. На съдията му се искаше да разполага с достатъчно време, за да я разпита по-подробно на борда на „Куел'Ха“.

Странно, дори след като я бяха арестували, Ксерана не изглеждаше никак уплашена. Вместо това тя продължи да разказва своята измислена история, показвайки разни изображения и размахвайки някакви прашасали свитъци, пълни с архаични сквернословия.

— Трябва да ме изслушате! — Мислите на тъмния тамплиер бяха насочени към Амдор и Коронис, но бяха достатъчно силни, за да ги чуят всички присъстващи. Жената вдигна високо някакъв полузаличен от ерозията къс от античен документ и го размаха. — Убедете се със собствените си очи! Вразумете се, преди да сте извършили нещо, за което ще съжалявате!

Сякаш за да подкрепят думите ѝ, извитите, шуплести стени на блестящия артефакт засветиха по-ярко, като че озарени от пламъците на някаква пещ, заровена дълбоко в него.

Амдор грабна фрагмента от трипръстата ѝ ръка и го натроши на парченца.

— Пет пари не давам за твоите лъжи! Сигурно се опитваш да ни пробутаеш поредния номер от арсенала на тъмните тамплиери! Искаш

да ни прогониш оттук, за да повикаш своите приятелчета и да насочите това велико творение срещу Кала!

Ксерана го погледна право в блесналите очи:

— Тъмните тамплиери никога не са искали да унищожат Кала, но вие, съдиите, така и не проумяхте това. Тук съм, за да ви спася от глупостта, която се каните да извършите. — Ксерана махна с ръка по посока на странния обект. — Не влизайте в този артефакт! Той не е това, за което го мислите.

Съдията се усмихна подигравателно:

— Сега вече съм сигурен, че трябва лично да вляза вътре и да проуча обекта. Придружен от езекутора, разбира се. — Амдор стрелна Коронис с пламтящия си поглед. — Двамата с него ще решим какво да направим с това съкровище, но бъди сигурна, че няма да го оставим на теб и еретичната ти пасмина!

Коронис кимна мрачно в знак на съгласие.

Ксерана наведе глава, отчаяна. Разбра, че се е провалила. Всъщност, още от самото начало разумът ѝ беше подсказвал, че ще стане точно така, но въпреки всичко се беше надявала, че ще съумее да предотврати надвисналата катастрофа.

Съдията махна с ръка на зелотите, заповядвайки им да се приближат, и изрече тържествено:

— Още преди няколко века Конклавът^[1] осъди на смърт всички тъмни тамплиери заради тяхното предателство към Кала! — Амдор направи решителен жест. — Сега аз потвърждавам тази присъда и ви заповядвам да убиете изменницата!

Ксерана погледна бездушния съдия с отвращение. Беше направила всичко по силите си и вече нямаше работа тук. Използвайки способностите, които бе развила по време на своето многовековно странстване в необятната пустош на космоса, тъмният тамплиер се пресегна към всеобщия поток на Кала — мисловната връзка, която обединяваше Първородните в едно хармонично цяло — и временно изолира езекутора, съдията и малката им група войници от всички останали протоси във Вселената.

Отделени от своите събрата, застигнатите от тази зла участ същества се почувстваха самотни и ужасени. Някои от зелотите застанаха с телепатичните си гласове. Драгунът се олюля, защото вече не беше в състояние да контролира механичното си тяло.

Съдия Амдор падна на колене и вдигна ръце към небето, сякаш се опитваше да намери нишките на Кала пипнешком:

— Аз съм сляп! Загубен съм! Обвивайки се отново в сенки, Ксерана си тръгна от бойното поле, оставяйки сънародниците си на собствената им съдба, предопределена от погрешния избор, който бяха направили.

---

[1] Конклав — таен църковен съвет; в контекста на книгата Конклавът е съвет на съдиите, управляващ расата на Протосите — Б.р.

↑

ГЛАВА 39

Един самотен десантен кораб се издигна от базата във Фрий Хейвън и се понесе над опустошената от зергите равнина. Прелетя ниско над планинския хребет и се озова над кипящия хаос на бойното поле. Увисна на едно място неуверено, сякаш пилотът се чудеше накъде да продължи, после бързо се стрелна обратно, преди вражеските сили да са успели да стрелят.

Никой не забеляза сянката, която остана след него.

Макгрегър Голдинг скочи леко на земята и се втурна напред. Настървени и погълнати изцяло от битката помежду си, зергите и протосите не му обърнаха никакво внимание. Вероятно не биха го забелязали, дори ако носеше неонова реклама на гърба си, но призракът все пак предпочете да се застрахова и включи своето маскировъчно поле.

Голдинг спринтираше стремглаво, подсилен от цели два стимула. Това бе много над допустимата доза, но всъщност тялото му беше привикнало към наркотика по време на дългогодишното обучение и той не му действаше със същата сила, както на обикновените хора. Продължителните тренировки бяха закалили Макгрегър и физически, и умствено, докато накрая той се беше превърнал в живо, ходещо оръжие, телепатична бомба, която сега летеше към своята цел.

Докато пресичаше бойното поле, призракът видя касапницата, останала на мястото, където беше унищожена ескадра Алфа. Обсадни танкове и крачеци канонерки лежах с раздробени брони, разкъсани тела на морски пехотинци и файърбати бяха разпръснати из кървавата кал по дъното на долината, сред почернели кратери и натрошени скали.

Надвиснали облаци се сгъстяваха в небето. Призракът усещаше, че се задава буря. По време на краткия си телепатичен контакт с податливото съзнание на Октавия Брен, Голдинг беше откраднал нейните спомени за ужасяващите бури на Бекар Ро, за техните ярки

светкавици и пронизителни гръмотевици. Обаче дори най-силната буря не би могла да отмие цялата кръв, останала на това поле след жестоката битка.

Но когато Макгрегър приключеше с изпълнението на своята мисия, целият район щеше да бъде прочистен и стерилизиран.

Колкото повече се приближаваше към огромния, зловещ артефакт, станал причина за цялото това широкомащабно унищожение, толкова по-ясно усещаше неговия пулсиращ призив в главата си. Обектът излъчваше мощен телепатичен сигнал, сякаш вътре в него се криеше някакво необятно съзнание.

Призракът не знаеше какво представлява това нещо и нямаше никакво намерение да се занимава с неговото проучване. Задачите му обикновено включваха разузнаване и проникване в тила на врага, но този път целта му беше различна. Генерал Дюк бе издал своите заповеди и от Макгрегър не се очакваше да ги разбира, а просто да ги изпълнява — артефактът трябваше да бъде унищожен на всяка цена.

Голдинг забеляза, че в подножието на мистериозната конструкция има прекалено много вражески единици, съоръжени със сензори за засичане на невидими обекти. Те препречваха пътя му от всички посоки. Призракът спря и започна да се оглежда, търсейки начин да преодолее тази неочаквана преграда.

Видя един наблюдател, който кръжеше във въздуха наблизо. Разузнавателното корабче ескортираше някакъв огромен, подобен на гъсеница рийвър, обстрелващ напирещите по хълма хидралиски. Макгрегър прецени, че тази позиция е идеална за преминаване през отбранителната линия на протосите, стига да съумее да обезвреди двете бойни машини, които му пречеха да продължи.

Призракът превключи шрапнелната си пушка на режим за стрелба със задържащи амуниции и се прицели в препречващия пътя му рийвър. Дъговидна следа от огън и пушек се проточи от дулото на оръжието. Няколко зелота вдигнаха поглед нагоре, но вече беше твърде късно. Снарядът се взриви, възпроизвеждайки мощен електромагнитен импулс, който извади от строя механизирания артилерийска установка.

Макгрегър се прицели повторно и изстреля нов снаряд. Наблюдателят се сгромоляса с повредени сензори. Сега, след като вече

нямаше кой да засече неговото невидимо присъствие, призракт се втурна напред през хаоса на ръкопашната схватка.

Когато видяха неочакваната загуба на огнева мощ от страна на протосите, повелителите на рода Кукулкан заповядаха на своите бойци да се хвърлят в атака, възползвайки се от пролуката в защитата на врага. Голдинг започна да се катери нагоре по хълма, приближавайки блещукащия артефакт, а зад него ожесточените хидралиски и зерглинги се втурнаха сред протосите с необуздан устрем.

Призракт се възползва от настаналия безпорядък и прекоси фронтвата линия. Избра подходяща позиция и включи специалния лазер, с който щеше да насочи ядрените бойни глави към мишената. След това се свърза с генерал Дюк по кодираната комуникационна линия и рапортува:

— Сър, заех позиция. Готов съм да маркирам целта.

— Можете да пристъпите към действие, Голдинг. Добра работа — отвърна командирът. — Ако не успеете да се измъкнете жив, лично ще се погрижа посмъртно да получите възможно най-високото военно отличие.

— Да, сър!

Голдинг активира лазера и постави маркер върху фасадата на гигантския артефакт. Сега тактическите ядрени бойни глави можеха да се насочат към обекта с изключителна точност. Задачата на призрака беше изпълнена.

Високо в атмосферата на Бекар Ро един от оцелелите бойни крайцери на ескадра Алфа отвори своите шлюзове и се подготви да изстреля ядрените си ракети. Макгрегър Голдинг беше застанал на един хвърлей разстояние от тяхната цел.

Призракт затича с всички сили към близкия планински склон. Все още разполагаше с малко време, за да се измъкне.

ГЛАВА 40

Октавия беше изпаднала в безизходна ситуация. Бяха я предупредили, че ако хората нападнат древния чуждоземен артефакт, обектът ще отвърне на удара. Сега обаче предстоеше ядрената атака. Не можеше дори да предположи колко големи щяха да бъдат жертвите в резултат на тази необмислена постъпка.

Генерал Дюк се беше отнесъл съвсем нехайно към нейното предупреждение. Момичето не знаеше какви са новите порядки в Земния Доминион, но вече хранеше сериозни съмнения по отношение на начина, по който императорът избираше своите военачалници.

Сега, след като всичките ѝ усилия да вразуми командира се бяха провалили, девойката се сещаше само за едно същество, към което можеше да се обърне за помощ. Тя се метна в един джип и отпраши към планината Бек Форти с максимална скорост. Остави колата в подножието на хребета и се заизкачва по ронливия скалист склон, където за първи път беше срещнала тъмния тамплиер.

— Ксерана! Ксерана! — извика тя.

Разбира се, никой не ѝ отговори. Беше наивно да се надява, че може да намери протоса отново на същото място.

Все пак, когато се концентрира, младата жена усети някакво раздвижване в дъното на своето съзнание. Но това не беше Ксерана. Чувството приличаше повече на безмълвен вик, който тя не можеше да проумее. Разбра, че скоро щеше да се случи нещо съдбоносно.

Отчаяно прогони всички останали мисли от главата си и съсредоточи цялата си умствена енергия върху един-единствен зов: „Ксерана!“

Нямаше представа колко дълго бе стояла там с пулсиращ мозък. Внезапно жената учен се появи. Изглеждаше отчаяна и уморена. В мига, когато я зърна, Октавия проплака:

— Ксерана, провалих се! Военните не пожелаха да се вслушат в моите думи! Ще има атомна бомбардировка! Трябва да им попречите!

„Вече разговарях с моя народ и те също не пожелаха да ме послушат.“

— Но така всички ще загинат, Вие самата го казахте! Трябва да ги спрем!

Тъмният тамплиер отговори печално:

„Така е, но не виждам как можем да го сторим. Вече им казахме всичко, което знаем. Не можем да избираме вместо тях. Алчността и предразсъдъците на трите раси са надделели над тяхното благоразумие. Това, което ще последва... е тяхно собствено дело.“

— Но така ще загинат и колонистите във Фрий Хейвън, които нямат никаква вина!

„Права си, не бива да допускаме това...“

Тъмният тамплиер притвори пламтящите си очи, сякаш за да се съсредоточи върху някаква своя мисъл. Точно в този миг Октавия отново почувства натрапчивия телепатичен сигнал, който беше доловила преди малко. Непознатото присъствие ѝ пречеше да се концентрира, заличаваше всяка друга мисъл от нейния мозък. Девойката притисна слепоочията си с длани, защото викът ставаше все по-настоятелен и започна да кънти в главата ѝ като камбана.

Разбра, че са закъснели.

ГЛАВА 41

Съдия Амдор се разяри неимоверно, когато тъмният тамплиер избегна екзекуцията, която трябваше да послужи за назидание на останалата част от протоската раса. На всичкото отгоре, еретичката беше използвала забранени от Конклава нечисти умения, добити от Празнотата. Това бе публично оскърбление за всички съдии и висши тамплиери.

След като Ксерана изчезна, покварата, която разбъркваше умовете на протосите, избледня и се разсея. Въпреки това Амдор беше потресен. Никога преди не бе виждал непреклонните си последователи толкова уплашени и объркани. Дори атаките на зергите не можеха да причинят ужас, сравним с откъсването от умствения поток на Кала.

Съдията се обърна към Коронис. За разлика от друг път, командирът на флотата беше прикрил мислите си старателно. Това бе доста странно. Амдор започна да подозира, че хладнокръвният екзекутор се забавлява от неговото смущение и от бягството на еретичката.

Разярен, съдията взе решение:

— Няма да позволя на тази предателка да ни отклони от нашата цел! Екзекуторе, твоите драгуни и зелоти се провалиха. Дойде моментът лично да проуча това съоръжение. Ще се присъединиш ли към мен?

За негова изненада, Коронис отказа:

— Бих желал да Ви придружа, съдия, но дългът изискват да остана тук и да продължа да ръководя битката.

Амдор го изгледа с презрение:

— Прав си, ти не си достоен да влезеш в сянката на Ксел'Нага! На моите плещи пада тежката отговорност за бъдещето на нашата раса!

Оставяйки Коронис да се занимава със своята войска, гордият съдия се заизкачва по склона и след няколко минути достигна подножието на артефакта. Долитащото от вътрешността пулсиращо

присъствие се усили в мига, когато той пристъпи през един от многобройните входове. Светлината, грееща зад полупрозрачните стени, стана по-ярка и започна да трепти в някакъв сложен ритъм.

Заветът на Ксел'Нага го очакваше.

Съдията се замисли за дългото и безполезно странстване на експедиционната флота на протосите. Всичките им неуспехи се дължаха на нерешителността на Коронис. Беше крайно време да поеме инициативата в ръцете си. И когато „Куел'Ха“ се завърнеше на родната планета, именно той, Амдор, щеше да върне надеждата и могъществото на своята раса. Разбира се, неговите усилия едва ли щяха да останат незабелязани. Съветът щеше да го възнагради богато.

Съдията навлезе в тунелите и пое бързо навътре. Лесно намираще своя път из заплетения лабиринт, защото сърцето на артефакта го притегляше към себе си. Амдор се затича напред, покорен от този призив. Величественият обект обещавахе да му разкрие всичко, което някога бе искал да узнае за древните създатели.

Странно, но коридорите бяха пуссти и тихи, сякаш всички разузнавачи бяха потънали вдън — земя. Толкова по-добре, помисли си съдията. Така поне нямаше да среща пречки по пътя си.

Най-сетне Амдор стигна до огромната пещера в центъра на структурата. Остана изумен от леденостудените огънове, които танцуваха между многобройните Кайдарински кристали по стените и пода на залата.

Внезапно съдията осъзна, че вече не усеща Кала в ума си. На мястото на познатите нишки на телепатичния съюз сега се долавяше някакво могъщо присъствие, което засенчваше дори комбинираната умствена енергия на цялата протоска раса.

Усещането бе великолепно.

Амдор стоеше онемял сред блестящата пещера. Внезапно, прониквайки дори през могъщото присъствие, омразният глас на тъмния тамплиер прозвуча в главата му:

„Макар и късно, скоро ще разберете истината. Този артефакт не е просто археологическа находка, останала от древните Пътешественици. Не, съдия, това е експеримент на Ксел'Нага, създаден в тяхното безкрайно търсене на съвършения разум — гигантски пашкул, от който ще се роди ново създание. Но творението

на Ксел'Нага се нуждаеше от ДНК на Зергите и Протосите, за да завърши своето превъплъщение...“

Амдор се огледа, за да види еретика, осмелил се да опетни това свещено място с противното си присъствие. Ксерана обаче я нямаше. Гласът ѝ долиташе от безопасно разстояние.

„Трябваше да ме послушате, съдия...“

Думите ѝ заглъхнаха в неговото съзнание. Амдор отново се обърна, за да се наслади на блестящото великолепие.

В този миг ядрото заблестя по-ярко, фокусира се върху него и сякаш взе някакво решение.

Ослепителни мълнии се стрелнаха във всички посоки и изпъстриха пещерата с паяжина от енергийни връзки. Лъчи от светлина пронизаха съдията и бавно го разградиха на атоми. Древното творение абсорбира генетичните му данни и най-сетне артефактът се сдоби с достатъчно информация, за да изгради крайната схема на своето съществуване.

ГЛАВА 42

Следвайки ярката дияра, оставена от лазерния маркер на Макгрегър Голдинг върху фасадата на артефакта, ядрените ракети се гмурнаха през мъгливите, буреносни облаци на Бекар Ро. Приличаха на мълнии, запратени от някое разгневено божество.

Призракът тичаше с все сила по голите скали, бързайки да се отдалечи от обречения артефакт. Зад него чуждоземците започнаха да вдигат лица към небето, забелязали вещаещите гибел огнени дири, спускащи се от далечните кораби в орбита.

Врълхлитащите тактически бойни глави не бяха особено мощни. Радиусът им на поражение бе едва няколко километра. Един натъпкан със стимуланти призрак би трябвало да може бързо да измине това кратко разстояние и да се скрие на безопасно място зад хребета...

Тази мисъл даваше сили на Макгрегър, докато той се катереше нагоре по ронливия сипей. До билото оставаха едва няколко метра, когато изтощеният войник чу пронизителния писък на ядрените ракети, стоварващи се върху артефакта. Внезапно блесна светлина, която огря местността по-ярко дори от слънчев ден.

Макгрегър Голдинг вдигна инстинктивно ръце пред лицето си...

* * *

Мощната експлозия на трите ядрени бойни глави изпари планинския склон за частица от секундата. Всепомитаща ударна вълна се разпростря във всички посоки.

По-бързо от разрастващото се унищожение, току-що разбуденото създание започна да утолява своя глад. Пое огромната енергия на атомната експлозия и я абсорбира в себе си. Само след миг — твърде кратък, за да може да бъде регистриран — ударната вълна замря и после бе всмукана навътре в артефакта.

Зад полупрозрачните стени на обекта изгря ярко сияние. Творението на Ксел'Нага изглеждаше напълно будно и заредено с пулсираща енергия.

Зашеметени от удара, повелителите на Зергите изгубиха контрола над своите ненаситни слуги. Наежените чудовища, чиято генетика се основаваше на Олд Блу, се нахвърлиха върху зерглингите и започнаха да ги разкъсват. Подобните на дракони муталиски започнаха да летят в кръг, разрушавайки безразборно каквото им видят очите.

Екзекутор Коронис стоеше замаян на сред бойното поле, неспособен да повярва, че все още е жив. Не проумяваше по какъв начин артефактът бе неутрализиран ядрената атака от космоса.

Оцелелите съдии и висши тамплиери се загледаха с благоговение в нажежения до бяло обект, размърдал се след толкова много хилядолетия, прекарани в сърцето на планината, където го бяха заровили древните родоначалници.

Блестящият артефакт започна да се разпуква. Пращящи мълнии се стрелнаха от вътрешността му към оловносивото небе. Обвивката се разтвори като черупка на яйце...

Или като излюпваща се *какавида*.

Коронис изпита лошо предчувствие. Тъмният тамплиер се беше опитал да ги предупреди, че това не е просто древен артефакт, а зародиш на живо същество, което принадлежи на нова, непозната раса. И сега, вместо да го завладеят, воюващите армии го бяха събудили...

Пред смаяния поглед на екзекутора, едно божествено създание излезе изпод натрошените отломки на пашкула си. Изглеждаше като сепия, изтъкана от чиста, пламтяща енергия, с пипала, подобни на преплитачи се мълнии. Огромните ѝ очи сияеха като слънца.

Коронис наблюдаваше великолепия звяр с изумление. Съществото не приличаше на нищо, което бе виждал през живота си. Беше свършено и същевременно ужасяващо. Сякаш бе предопределено да достигне някаква далечна и възвишена цел, непостижима за неговите по-стари братя — зергите и протосите.

Новоизлюпеното създание разпери своите необятни огнени крила и се издигна в небето като феникс. Започна да кръжи над бойното поле и запя телепатична мелодия, композирана от неговите отдавна изчезнали създатели. Призивът му бе изпълнен с пулсиращи резонанси, които отекваха във всяка клетка от тялото на екзекутора.

Коронис започна да проумява, че ролята му тук не е само да бъде страничен наблюдател. Този чудовищен звяр се нуждаеше от всички зерги и протоси и щеше да ги погълне, преди да приключи с величествената си метаморфоза.

Ураганен вятър се завихри около летящото създание. Многоцветни мълнии започнаха да се стоварват върху земята. Доскорошните врагове стояха и гледаха безпомощно, докато творението на Ксел'Нага ги сканираше един по един и ги раздробяваше на атоми. Новоизлюпеното същество абсорбира всички зерги и протоси, съхранявайки в себе си цялата им генетична информация, заедно с техните мисли и емоции.

Великолепното, подобно на феникс създание най-сетне завърши своята трансформация. Превърна се във възрастен индивид, който вече можеше свободно да разкъса оковите на планетата. Звярът се издигна към космоса, нагорещявайки облаците до яркооранжево. Под него остана разораното бойно поле, осяяно с изпотрошени оръжия и бойна техника.

По пътя си съществото се натъкна на няколко оцелели бойни крайцера от ескадра Алфа. Като зърна ослепителното създание, капитанът на повредения „Наполеон“ без да се замисля заповяда да стрелят по него с оръдието Ямато. Поразителното създание връхлиташе към корабите като ураган и офицерът нямаше нито време, нито желание да изчаква заповедите на своя главнокомандващ, намиращ се във Фрий Хейвън.

Капитаните на другите крайцери стигнаха до същите заключения. Няколко оръдия Ямато стреляха едновременно по приближаващия огнен звяр, но по този начин само увеличиха запасите му от енергия и съществото заблестя още по-ярко.

Новороденото създание профуча през човешките кораби и ги изпари за секунди, поемайки цялата им енергия. Зад него останаха само разтопена шлака и тлеещи отломъци, които замръзнаха светкавично в леденостудения вакуум на космоса.

Същата съдба сполетя и намиращите се в орбита зерги и кораби на протосите.

Най-накрая блестящото същество се засити. Сега то гореше от нетърпение да започне своя нов живот и се отправи на път, завинаги напускайки родната си планета.

Звярът се зарея из необятния и неизследван простор между звездите.

ГЛАВА 43

Октавия дишаше тежко. Краката и трепереха от напрежение, докато с усилие на волята принуждаваше тялото си да върви напред. Тъмният тамплиер постоянно я подканваше да бърза, докато се изкачваха заедно по-стръмния склон.

Вече не се притесняваше от възможността за неочаквана среща с някой изостанал зерг. Всички чудовища бяха пропъззели или прелетели в съседната долина, за да се включат в кръвопролитната битка.

Двете с Ксерана се бяха запътили в същата посока в последен отчаян опит да вразумят враждуващите страни. Тъкмо бяха превалили билото и започваха да се спускат отгатык, когато девойката усети внезапно чувство за непосредствена опасност. Тъмният тамплиер реагира по-бързо от нея и я дръпна зад една плоска скала. В този миг ярка жълто-бяла светлина озари небето за кратко и после избледня.

„Вашите морски пехотинци са пунали ядрени бомби — каза тъмният тамплиер, — но резултатът няма да е такъв, какъвто очакват.“

Ксерана се приближи до ръба на пропастта и Октавия застана редом с нея. Двете наблюдаваха от разстояние как огромният артефакт започна да се разпуква като какавида и от него се роди великолепно огнено създание, приличащо на феникс.

„Добре дошъл във Вселената“, каза Ксерана. Мисловният й глас потрепваше от благоговение.

Момичето долови прекрасното усещане за свобода и радост от живота, което бликаше от новороденото същество. Едва сега разбра чий е бил гласът, който я беше призовавал толкова настойчиво през изминалите дни. Никога преди не беше виждала толкова красиво и чисто създание. Очите я заболяха от яркия блясък, изпълнил долината в мига, когато то се стрелна нетърпеливо нагоре и изчезна в небето.

„Ела — каза Ксерана. — Искам да ти покажа нещо.“

Двете започнаха да се спускат по неравния, стръмен склон. Долината, която доскоро бе представлявала бойно поле, сега беше

обвита в странна, пулсираща мъгла, приличаща на облак от брилянтен пращец. Короната от Кайдарински кристали, която бе обграждала заровения артефакт, се беше разпаднала на прах, разпръснат наоколо като безброй песъчинки... или като миниатюрни семена.

Скоро достигнаха до подножието на склона и продължиха през равнината. Само допреди няколко минути Октавия бе изпитвала невероятна умора, но сега се чувстваше отпочинала и заредена с енергия. Вече нямаше нищо против бързия ход на високата Ксерана.

Наоколо все още се забелязваха следи от скорошната битка. Имаше разхвърляни оръжия и изкривени отломки от унищожени машини, но не бяха останали никакви тела. Дори локвите пролята кръв бяха изчезнали.

Ксерана явно долови смайването на девойката, защото побърза да ѝ обясни:

„Творението на Ксел’Нага пое цялата енергия от ядрените оръжия на вашите военни. Тя му даде възможност да се излюпи. След това обаче създаването се нуждаеше от допълнителна генетична информация и затова привлече в себе си цялата биологична маса на протосите и зергите, които бяха в тази долина. Така успя да завърши процеса на своето съзряване.“

Гневът на Октавия се завърна отново:

— Трябвали са му протосите и зергите... А тогава защо уби Ларс?

Ксерана изглеждаше натъжена.

„Било е грешка. Тогава създаването още е спяло и не е разбирало какво прави.“

И така... оказваше се, че Ларс бе умрял само защото е бил на грешно място в неподходящо време. Това бе твърде слаба утеха за неговата сестра.

Двете продължиха да навлизат в опустошената долина. Постепенно започнаха да забелязват промени, които ставаха все по-забележими с всяка изминала минута.

„Явно създаването е събрало повече биологична енергия, отколкото му е била необходима, защото преди да излети към космоса, то е излъчило известна част от нея обратно тук.“

Почвата под тях сякаш се вълнуваше леко и когато Октавия се вгледа внимателно в нея, видя дребни стръкчета трева, които никнеха

навсякъде.

Избуяваха толкова бързо, че растежът им буквално можеше да се види с просто око. Девојката коленичи и откъсна едно от тези растения. То разцъфна в нейната ръка и се превърна в красиво яркочервено цвете с нежни венчелистчета.

„Живот — промълви Ксерана. — Новоизлюпеното създание на Ксел’Нага е оставило след себе си живот.“

Октавия също го чувстваше — виждаше го с очите си, усещаше го с кожата си и го долавяше със своето съзнание.

Плътната брилянтна мъгла започна да се разсейва и скоро изчезна съвсем, разкривайки ясното, синьо небе, което сякаш се простираше без край. Девојката съзря в далечината няколко силуета, които стояха замаяни и объркани наред цъфтящата долина.

Бяха човешки фигури.

Октавия тръгна напред, отначало колебливо, не смеейки да се надява. Много от хората носеха униформи на морски пехотинци, но един от тях беше облечен в дрехи на заселник, с практичен комбинезон — същия като този, който носеше самата тя. Девојката забрави да диша, просто не можеше да повярва на очите си. Примигна изумено.

„Зародишът се нуждаеше от гените на другите деца на Ксел’Нага — обясни Ксерана, — за да извърши последната си трансформация, но хората бяха нещо чуждо за него. Съществуването не можеше да ги използва и затова ги освободи.“

— Ларс! — извика Октавия и се втурна напред, останала без дъх. После се засмя. Възкресеният ѝ брат стоеше наред полето от цветя, които бяха изпъстрили цялата тревиста долина като фойерверки. Той се обърна към нея и лицето му грейна от радост. Девојката се хвърли в прегръдките му, по-щастлива от всякога. Отначало Ларс изглеждаше твърде сличен, но после я притисна силно към себе си:

— *Това* вече е наистина забележително — каза той изумено.

— Не мога да повярвам, че си жив! — възкликна Октавия и сложи ръце на рамената му, за да го разгледа внимателно. Коленете ѝ се разтрепериха. След всичко, което беше преживяла напоследък, това бе най-невероятното събитие.

— Не съм си и помислял, че някой ден ще съм щастлив да се завърна тук — каза Ларс. Сестра му го прегърна отново.

Ксерана стоеше сама, встрани от радостните хора. Вече нищо не я задържаше на тази планета. Беше дошла, за да спаси своите сънародници, но те не бяха обърнали внимание на нейното предупреждение.

Все пак, идването ѝ дотук не беше напразно. На Бекар Ро бе открила още една брънка от мистерията, на чието разгадаване беше посветила живота си.

Без да каже дори една прощална дума, жената учен се обви със сенки и изчезна от погледа на хората. Отправи се обратно към своя кораб. Още не бе решила какво да прави оттук насетне. Можеше да последва подобното на феникс същество, за да го проучи по-обстойно. Също така, можеше да потърси други спящи какавиди, скрити от древните Ксел'Нага на някоя затънтена планета.

Имаше толкова много въпроси, очакващи да получат своите отговори... и цялата Празнота, която да преброди, за да ги открие.

ГЛАВА 44

Унищожението на рода Кукулкан болеше като дълбока рана в тялото на Кериган.

Сара не тъгуваше заради смъртта на своите лоялни слуги, нито пък я беше грижа заради тяхното унижително поражение. Не, това, което я изкарваше от кожата ѝ бе провалът на нейната амбициозна мечта и разпиляването на толкова много ценни ресурси.

Кралицата на остриетата беше работила неуморно, за да възвърне отминалото величие на Зергската раса и да изкове от нея велика сила, достойна да владее галактиката. Завземането на артефакта на Ксел'Нага беше просто поредното изпитание по този дълъг път. Чрез тази мисия Кериган искаше да докаже пред себе си, че нейните зерги са непобедими, че унищожението на Свръхразума е било просто случаен сполучлив удар на протосите.

Все пак, загубата бе просто временно влошаване на положението и Сара реши, че няма смисъл да се тормози повече. Пък и отчаянието беше състояние, присъщо на хората, а тя вече не се смяташе за част от тази раса.

Дори след като родът Кукулкан бе унищожен напълно, Кериган разполагаше с могъщи сили — родовете Тиамат, Фенрис, Баелрог и много други бяха готови мигом да откликнат на нейните заповеди. Всеки от тях бе ръководен от лоялен церебрат^[1], разполагаше с безчет слуги и имаше строго определена функция в социалната йерархия на Зергите — да завладява, да преследва или да тероризира враговете.

Случилото се на Бекар Ро не беше чак толкова важно. Въпреки своето поражение, Сара Кериган беше по-силна и по-амбициозна от всякога.

Кралицата на остриетата се зае се планира следващите си стъпки.

Подготвяше се да започне своята Родова война.

[1] Cerebrate — вид зерги, които служат като агенти на Свръхразума, предавайки неговите заповеди и следейки за тяхното изпълнение — Б.р. ↑

ГЛАВА 45

Октавия и Ларс се завърнаха обратно във Фрий Хейвън, придружавани от лейтенант Скот и неговите оцелели командоси. Величественото творение на Ксел'Нага бе съживило и тях след своето излюпване.

Из колониалния град продължаваха да се щурат малки групи морски пехотинци, но сега те изглеждаха напълно лишени от цел и посока.

Кметът Ник се беше изтъпанил пред вратата на своя офис, думкаше силно по нея и крещеше:

— Искам си кметството обратно!

Едмънд Дюк се показва навън, избута градоначалника и застана на сред улицата. Изглеждаше съвсем посърнал и отчаян.

Ескадра Алфа бе напълно разгромена. Бойните крайцери, изстребителите и сухопътните сили бяха унищожени: някои от тях — по време на сражението над Бекар Ро, а останалите — в неуспешното нападение срещу зергите и протосите, разположени край артефакта. Скоро след като бе нанесен ядреният удар, връзката на генерала с последните му кораби също бе прекъснала. Вече никой не отговаряше на неговите отчаяни призови.

Когато братът и сестрата пристигнаха в града, уморените и шокирани от войната заселници се зарадваха да ги видят живи и здрави. Естествено, най-щастлива бе Син Маккарти. Тя се втурна към Ларс, прегърна го и избухна в плач. За голяма изненада на Октавия, брат ѝ се наведе и целуна червенокосата жена, а после ѝ предложи да се омъжи за него. Това предизвика нов порой от сълзи, но този път от радост.

Въодушевената Октавия започна да разказва на останалите колонисти за чудесата, които се бяха случили в съседната долина:

— Почакайте само да я видите! Сега земята е плодородна и изобилства от растения. Ще можем да отглеждаме всякакви култури

там. Обзалагам се, че тази година ще изкараме най-богатата реколта в историята на нашата колония!

Едмънд Дюк гледаше Октавия навъсено, сякаш тя бе виновна за неговото поражение.

— Загубих своята ескадра, а вас изобщо не ви е грижа! — Генералът се обърна към кметството, където до скоро бе неговият команден център и изкрещя: — Кмете, настоявам да се свържете със Земния Доминион и да повикате спасителен екип и подкрепления!

Градоначалникът подаде глава от кантората си. Не изглеждаше особено разочарован, докато казваше:

— Съжалявам, генерале. Всичките ни комуникационни системи са повредени. Една от Вашите ракети ги унищожи, докато ни спасявахте от зергите.

Едмънд Дюк издаде звук, сякаш дъвчеше камъни:

— И не разполагате с космодрум? С никакви космически кораби?

Кметът поклати глава:

— Ние сме малка колония. „Прости фермери“, генерале, мисля, че така ни нарекохте.

— Селяндури — припомни услужливо Октавия. — Не се притеснявайте, генерале. Сигурна съм, че рано или късно ще Ви потърсят.

Дюк стисна юмруци и сложи ръце на кръста си, поглеждайки гневно към наобиколилите го заселници:

— И какво? Трябва да заседна в тази кална дупка и по цял ден да скучая?

— Е, чак пък да скучаете... — Октавия се пресегна към стената на съседната къща и взе една мотика с дълга дръжка. По острието ѝ все още се виждаха следи от засъхнала зергска кръв. Девойката тикна сечивото в ръцете на шашардисания генерал и му каза: — Като начало, можете да започнете да разчиствате бурените. В съседната долина има доста земя, която трябва да бъде култивирана.

Едмънд Дюк се задави и не можа да измисли отговор.

Девойката му се усмихна:

— Съвсем просто е, генерале. Всяко дете може да Ви научи.

Октавия Брен поведе група млади хора към тучната съседна долина, за да им покаже мястото на бъдещите ниви. Сред тях бяха Ларс и Син, Джон, Уес и Грегор, Киърнън и Кирстен и още много други.

Напетият млад лейтенант Скот, който наблюдаваше Октавия с нескрит интерес, изяви желание да ги придружи. Изглежда селският живот допаднаше на уморения от битки ветеран, защото той най-сетне изглеждаше щастлив и спокоен.

Трудолюбивите колонисти се заеха да възстановяват своята опустошена планета, надявайки се искрено, че никога повече няма да привлекат вниманието на останалата част от галактиката.

Издание:

Габриел Места. Сянката на Ксел'Нага

Редактор: Анна Радулова

Коректор: Ивайло Крумов

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Художник на корицата: Бил Петрас

Издателска къща СЕРПИС АД, София

ISBN: 954-301-005-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.